

Devrimci Demokrasi Halkın Sesidir!

2010 yılında haftalık periyotla okurlarımızla buluşmak için başlatmış olduğumuz kampanyamızın sahiplenilmesi hiç kuşku yok ki; kampanyamız ile gazetemizin, gazetemiz özgülünde ise halklarımızın, ezilen ulus ve milliyetlerin haklı mücadelesinin sahiplenilmesi ve güçlendirilmesi anlamına gelecektir.

Devrimci Demokrasi; öncelleri olan Partizan, Yeni Demokrasi, Halk Demokrasi, Özgür Gelecek, Yeni Demokrat Gençlik, Partizan Sesi, Partizan Gençlik ve Halkın Günlüğü'nün devamı olarak 2000 yılından bu yana tereddütsüz bir şekilde proletarya, ezilen ulus ve halklarımızın sesi olma görevini yerine getirmenin çabası içerisinde olmuştur. Bu görevi yerine getirirken kurumlarımız basılmış, çalışanlarımız gözaltına alınmış, Amed büro çalışanımız İlyas Aktaş polis tarafından katledilmiş ve somurlu yazışları müdürlerimiz hakkında onlarca yıllık hapis 'ceзалarı' verilmiş ve istisnasız her sayımız hakkında toplatma kararları çıkartılarak yayın faaliyetimiz engellenmeye çalışılmıştır. Diğer devrimci ve sosyalist basınla benzer baskılara maruz kalan gazetemiz, bütün bu saldırılar karşısında geri adım atmadan arkasındaki tek güç olan halkımızla ve onun sahiplenmesiyle bugüne kadar yayın faaliyetini sürdürülmüştür. Gazetemiz 2010 yılında haftalık periyot dahil önüne bir dizi hedef koymuş bulunmaktadır. Bir kampanya dahilinde ele aldığımız bu sürecin başarıyla tamamlanması için okurlarımızın ve halkımızın kampanyamıza katılmalarını ve gazetelerine her zamankinden daha fazla sahip çıkmalarını beklemekteyiz.

Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

•Yıl: 7

•Sayı: 157

•20-31 Temmuz 2009

• Fiyatı: 1 TL

• e-mail:devrimcidemokras@ttmail.com

• www.devrimcidemokras.net

68 kuşaktan devrimci yazar, Sanat ve Hayat dergisi ile Atılım gazetesi yazar Kutsiye Bozoklar, tedavi gördüğü Ankara Başkent Hastanesi'nde hayatını kaybetti.

Kutsiye Bozoklar aramızdan ayrıldı

» GÜNCEL SAYFA 12

Yüreği devrimden yana atan, en zor şartlarda devrimci yaşamı yeşerten, mütevazı kişiliğiyle hepimize örnek olan Kutsiye Bozoklar, fiziken aramızdan ayrıldı. Genç yaşında devrimci mücadeleye sempati duyarak, Maoist hareketin ilk ölümsüzleşenleri olan Meral Yakar, Ahmet Muharrem Çiçek gibi yoldaşlarla birlikte mücadeleye adım atan Bozoklar, 1973 yılında İstanbul Şehremini'de bir polis pususunda, yoldaşı A. Muharrem Çiçek'in ölümsüzleştiği çatışmada aldığı kurşun yarası ile felç kalmış ve düşmanları ölmesini beklerken, o devrimci iradesine sarılarak yaşama tutunmuştu. Bozoklar, fiziksel engellerini üretimin önünde bir engel haline getirmeyip, ardında çok sayıda değerli makaleler ve şiirler bırakarak, Ankara'da ölümsüzleşti.

TÜRK-İŞ BAŞKANI MUSTAFA KUMLU

Türk-İş kamu emekçisine yine çelme taktı

Türk-İş, Toplu İş Sözleşmesi'nde hükümetten yana tavrı aldı. Hükümetin önerdiği cüzi miktardaki maaş zamlarını kabul eden Türk-İş'in bu tavrı, kendi bünyesindeki sendikalarından ve diğer sendikalarından tepki topladı. Sendikalar, Türk-İş'in bu tavrını 'emekçilere sırtını dönmek' şeklinde yorumladı. **SAYFA 6**

GÜNCEL NABUCCO; Doğalgaz'sız doğalgaz boru hattı! SAYFA 3

Hapishanelerde ölüm kol geziyor

Devlet, hapishanelerde uyguladığı yeni konsept ile siyasi tutsakları öldürmeye çalışıyor. Siyasi tutsakların tedavileri engelleniyor, aileleri ile görüşmeleri kısıtlanıyor ve götürüldükleri hastanelerde, adliyelerde askerler tarafından sivil faşistlerle linç ettiriliyorlar. Bu uygulamaların neticesinde Beşir Özer ve İsmet Ablak yaşamını yitirirken, Güler Zere gibi onlarca tutsak ise ölümlerle karşılaşılıyor. Sürekli tekrarlanan 'hukuk devleti'

yalanı, hapishalerde gerçek yüzünü ele veriyor; bir taraftan Ergenekon soruşturmasıyla tutuklanan kontrgerilla şefleri sağlık sorunları bahanesi ile tahliye ediliyor, mafya üyeleri hapishanelerde lüks yaşamalarını sürdürüyor ama siyasi tutsaklar söz konusu olunca, ölmeleri tercih ediliyor. PKK üyesi olmak iddiasıyla Amed D Tipi Hapishanesi'nde tutulan Beşir Özer, böbrek rahatsızlığı ve hipertansiyon hastalığına rağmen tedavisi engellenince, 28 Şubat'ta, hapishanede yaşamını yitirdi. Erzurum H Tipi Hapishanesi'nde cilt kanserine yakalanan 15 yıllık PKK dava tutsağı İsmet Ablak, 18 Temmuz'da hapishanede yaşamını yitirdi. Şu an Sincan F Tipi Hapishanesi'nde tutulan kanser hastası A. Samet Çelik'in sağlık durumu gittikçe ağırlaşıyor. Yine MKP tutsağı Kamil Turanlıoğlu, 6 yıldır bacağındaki kurşun ile yaşıyordu ve geçtiğimiz aylarda kangren olan bacağı kesilmek zorunda kaldı. DHKP/C üyesi olmak iddiasıyla 14 yıldır Elbistan E Tipi Hapishanesi'nde tutulan Güler Zere de, yakalandığı ağız kanseri hastalığına rağmen, tahliye edilmeyerek, bir nevi idam ediliyor. **SAYFA 4-13**

Jeopolitik-jeostrateji kurbanı Uygurlar-Ahmet Hacaloğlu K.'nın yazısı sf 10

Şıncan olayları gerçekten de Çin işi mi?

Çin'in Şıncan bölgesinde yaşanan etnik çatışmalar ve Çin devletinin çatışmalara müdahalesi dünya ve ülkemiz medyasında uzun uzadıya konu edildi. Çin'in olaylara müdahalesi, gerçekleştirdiği toplu infazlar, dahası diğer milliyetlere yaklaşımı kınanmalıdır. Ancak diğer faktörlerden, ki özellikle ABD'den bağımsız, Şıncan'da yaşananları Çin'in Uygur Türklerine dönük saldırısı sonrası başlamış bir etnik çatışma olarak okumak son derece eksik ve hatalı olacaktır. Şıncan olayları çoğu kesimin öne sürdüğü gibi Çin tarafından başlatılmış bir saldırı değil. Çin, iç istikrarını tehdit edecek ve kendisini uluslararası arenada sıkıntıya sokacak böyle bir katliam politikasını hayata geçirerek kendi ayağına ateş etmiş olacaktır. Kaldı ki her ne kadar Uygur Türkleri arasında yıllardır bir bağımsızlık özlemi olsa da bu özlüm uluslararası arenada kabul görmemiştir. Hal böyle iken Uygur Türklerinin bu özlemini atışleyecek ve haklı gerekçeler yaratacak böyle bir adım atmak Çin'in atacağı en son adımdır. **SAYFA 10**

Dersimliler bu yıl 9.'su yapılacak olan festivale hazırlanıyor

» GÜNCEL SAYFA 16

Tarih boyunca topraklarında baskının, zulmün her türlüşünü yaşayan ve zorunlu göçle dünyanın dört bir yanına dağılan Dersimliler, 9. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'yle özlmlerini giderecek. Sistemle çatışan, devrimcileri bağrında yetiştiren Dersimlilerin, engellemelere rağmen büyük emeklerle günümüze taşıdığı Munzur Festivali için binlerce Dersimli bir araya gelerek, insansızlaştırılmak istenen topraklarına, barajlarla boğulmak

istenen coğrafyasına, unutturulmak istenen diline ve kültürüne sahip çıktıklarını bir kez daha gösterecek. Grup Munzur, Grup Yorum, Grup Vardiya, Ferhat Tunç, Ali Asker, Metin-Kemal Kahraman, Pınar Sağ gibi sanatçıların yanı sıra, bu yıl ilk olarak Sezen Aksu ve Yaşar Kemal de festival programında yer alıyor. Festival boyunca paneller, film ve tiyatro gösterimleri, resim sergisi ve çeşitli etkinlikler gerçekleştirilecek.

YAZARLAR

İsmail Uçar sf3

Rojda Demir sf7

Sinan Çakıroğlu sf9

Bakiş Can sf13

Özkan Tacar sf16

Ülkemizde sınıf mücadelesinin dünden bugüne devrimci bir tarzda aktaran ve günümüz devrimci faaliyetlerine bilgi birikimi mütavizi bir şekilde sunan, devrime adanmış bir yaşamı kaybetmenin üzüntüsüyle ve bir okadar da bize ve devrimimize kattığı coşkuyla bu sayımızda karşınızdayız.

Evet, devrimci mücadele içerisinde sistemin yoketme saldırılarını karşısında, devrimci yaşamı canlı tutup kavgada büyüyen, yüzündeki tebessümü bir an olsun yitirmeden bulunduğu alandaki sorumluluğunu aksatmadan mücadele etmiş ve dost devrimci kurum Atılım gazetesinde son nefesine kadar sorumluk bilinciyle köşesini birikimleriyle dolduran Kutsiye Bozoklar'ın ortaya çıkan emeği önünde saygıyla eğilerek, devrime adanmış yaşamını günümüzden yanna taşımanın omuzlarımıza kattığı sorumluluğun erdemiyile hareket etmekten büyük kıvanç duyacağız. Herkes, Bozoklar'ın düşmana karşı devrimci tavrından, devrimci mücadelesinden ve bu değerleri yaratan devrimci öznenin isyan eden kadın kimliğinde bütünleşip ortaya çıkmasından öğrenmelidir.

Siyasi iktidarın toplusal çelişkileri kendi dümen suyunu sürüklemek ve toplumsal muhalefete yön verebilek adına yürüttüğü siyasal savaşın biçimini ve niteli-

ğini, devrimci muhalefetin toplumla bütünleşen alanlarında daha farklı uygulamalarla devreye koyuyor. Topluma sorunsuz bir şekilde yön verebilmek isteyen devlet, bu noktada önemli bir eşiği oluşturan hapishanelerdeki siyasi tutsakları faşizmin en karanlık uygulamalarına tabi tutar ve siyasi saldırısını bu araçları ile devreye koyar. F tipi geçişlerde devricileri katletmesindeki neden de budur. Ve devlet, F tipi ile devrimci dinamizmi hakimiyeti altına alacağını düşünmüşken; her yerde, her durumda aleyhimize olan imkanları değiştirerek mücadeleyi büyüten devrimci ve komünistler, "her yer devrimci mevzidir" şiarıyla bu karanlık zıdanları da toplumsal muhalefetin hizmetine sunmuşlardır. İşte tam da bu noktada F tiplerinde yeşeren devrimci yaşamı bastırmak isteyen devlet yeni savaş konseptleriyle bir kez daha hücum başlatmış bulunuyor. Hapishane-deki savaş içerisinde bedensel olarak hasta düşen tutsakların tedavilerinin yapılmaması ve engellenmesi devletin yeni savaş konseptinin bir parçasıdır. Bu konsept daha önce de uygulanmıştı. Şimdi ise bütünlüklü bir şekilde uygulanıyor. Siyasi tutsaklar üzerinde siyasi ve politik olarak hakim olamayan devlet, devrimci ve komünist tutsakların tedavilerini engellerek, bir nevi tutsakları farklı bir biçimde idam ederek katlediyor. Böylelikle devletin şu günlerde yeni yol planı içerisinde dile getirdiği "demokrasi", "insan hakları" ve "eşitlik" kavramlarının siyasi tutsakların bulunduğu hapishanelerde esamesi bile okunmuyor.

Siyasi iktidar bütün araçları ile giriştiği bu politik saldırıda toplumu belli noktalarda kendisine eklemlmeyi başarak devrimci pratiğin yarattığı etkileşimi kırabilmiştir. Fakat toplumun

ileriye dönük gelişimi, devletin açıklarını her geçengün daha yakıcı şekilde açığa çıkartıyor. Özel mülkiyetin vergi, zam, daha fazla kar ve sömürü gibi talepleri birer birer toplumsal yaşam içerisinde öfkeyle karşılanmakta, karşı sesler farklı tonlarda ve mecralarda da olsa giderek büyümektedir. Bu noktada devrimin konuşturulması içi komünistlerin ve devrimcilerin halk kitleleri içerisinde nüfuzlarını arttırmaları, derinleştirmeleri ve yaygınlaştırmaları temel bir ihtiyaç olarak öne çıkmıştır.

Şu günlerde siyasi iktidarın değişen dengelerini oturtmak ve daha sorunsuz bir geçiş yapmak için devrimci mücadeleye ve onun tarihine bütün kurumlarıyla topyekün bir taaruz içinde olmasını, sistemlerinin çürüklüğünden duydukları korkuya ve halk içerisindeki nüfuzlarının giderek azaldığına yormak gerekir. Görevimiz korkularını büyütmek, halk içindeki nüfuzlarını en aza indirmektir. Bu doğrultuda Yeni Demokratik Halk İktidarını ve bunu getirecek Halk Savaşı stratejisi bayrağının daha bir yükseğe çıkarılması, halkın kurtuluşu için silahların omuzlanması olmaz ise olmazdır. Bu bir tercih, subjektif bir niyet değil, tarihin buyruğudur.

Ve bize düşen ödev bu ilerleyişin daha fazla hızlandırıp karşı devrimci cepheyi yenecek örgütsel görevlere dört elle sarılarak bütün toplumsal güçleri bu sürecin öznesi haline getirmektir. Bu nedenle karşı devrimci siyasi iktidarın, AKP hükümeti üzerinden toplumsal yaşamı kendi hakimiyeti altında tutmak için iktidarını koruma mücadelesinde, halka karşı yürüttüğü politik saldırıları sürdürülecek, günü örgütleyen yanna güç katan, siyasi ve politik karşı koyuşumuzu daha dikkatli, daha sabırlı ve daha bir cesaretle kitlelere götürmeliyiz.

Her devrim ve kazanım, büyük yetmezlikler içerisinde, devrimci sorumluluğun tarihsel bilincini kuşanan komünist ve devrimci kadroların adım adım, damla damla büyüyerek yürüttükleri mücadelesinin sonucunda, yanna bir şeyler katarak gerçekleşti, bundan sonra da bu şekilde gerçekleşecektir. Bu doğrultuda bizler de bu mevzilerde bizlere düşen görevi yerine getirmenin sonsuz çabası içerisinde, başlattığımız kampanya ile daha nitel bir katkı sunma kararlılığında olmalıyız. Bu bakımdan gazetemiz, burjuva feodallere karşı örgütlülüğümüze kan taşıyan araçlardan biridir ve yannın örgütlenmesinde büyük vefakat mütevazı bir önem taşımaktadır.

Son olarak; Elimizdeki yayın hapishanelerdeki yoldaşlarımızın düşman karşısındaki sesidir.

Elimizdeki yayın fabrika havzalarında azgın sömürüyü karşı işçilerin hak arayan sesidir.

Elimizdeki yayın vahşice sömürülen yoksul köylülerin sesidir. Elimizdeki yayın gençliğin yanna olan özlemlerinin ve taleplerinin sesidir.

Elimizdeki yayın kadınların cinsi ve sınıf ayrımcılığına karşı yürüttükleri isyanın sesidir.

Elimizdeki yayın ulusal ve bölgesel ayrımcılığa tabi tutulan farklı ulustaki ve azınlıktaki insanlarımızın eşitlik arayan sesidir.

Elimizdeki yayın toplumu bir bütün halinde siyasi iktidara karşı örgütleyen sınıfın öncüsünün örgütlülük çağrısının sesidir.

Elimizdeki yayın sizin sesinizdir! Hep birlikte sesimize sahip çıkarak büyütelim!

Usta olmak için bütün parmakların kopması lazım

Mersin'de aktivistlerimiz "Devrimci Demokrasi'yi destekleyelim, emek seferberliğine katılalım" kampanyamız çerçevesinde Küçük Sanayi sitesi'nde çalışan işçilerle bir araya gelerek hem gazete üzerine sohbetler gerçekleştirdi hem de işçilerin sorunlarını dinledi.

Patronların krizi işçilere ödetiliyor

İşçilerle yapılan konuşmalarda öne çıkan dünya genelinde ve ülkemizde yaşanan ekonomik kriz ve işçilere olan etkisi oldu.

Krizin çalışan işçiler üzerindeki etkilerini bir çırpıda

anlatan pres-doğrama metal işçisi Ali Işık, "bu krizin ezilen işçi-emekçiler üzerinde sömürüyü daha da yoğunlaştırdığına her geçen gün daha da yakından tanık oluyoruz" dedi. Krizin patronların sermayesine sermaye katıp ezilenleri daha da fakirleştirdiğini aktaran Işık, "Çalışma koşullarımızın iyi olduğu pek söylenemez. Günde 12 saat ayakta çalışmak zorundayız. Çünkü başka alternatifimiz yok" diyor.

'Durum pek iç açıcı değil'

Patronların yarattığı krizin kendi çalışma bölgelerindeki etkileri üzerine açılan sohbette ise Işık, "Bugün itibarıyla baktığımızda durum pek iç açıcı değil, birçok iş yeri kapatıldı ve birçoğu da iş yapamadığı için, büyük sanayiye taşınmak zorunda kaldı. Eskiden işler çok iyi idi, esnafın çok iyi iş yaptığı dünden-bugüne ise her an kapı dışarı atılmaktan korkuyoruz" ifadeleri ile durumu özetliyor. "Krizi biz yaratmadık, bedelini de biz ödemeyeceğiz" sözlerini vurgulayarak dile getiren Işık, "Bizler biliyoruz ki bu krizi biz yaratmadık, çözümünü de bizlerin yapamayacağı bir gerçeklik. Bizlerin bu duruma duyarlı kalmayıp krizin kimler tarafından yaratıldığının, kimin çıkarlarına hizmet ettiğinin bilincine varmalıyız. Aksi taktirde dünyada yaşanacaklardan da bir haberimiz olmaz" diyor.

"Kendimi bildim bileli çalışıyorum"

Hemen diğer makina başındaki bir diğer pres-doğrama metal işçisi ile görüşüyoruz. 1982 yılında Batman'dan göç edip Mersin'e gelen metal işçisi evli ve iki çocuk babası. Ve hemen söze giriyor, "bir evimiz var ve tüm aile bu evde oturuyoruz, kalabalık bir aileyiz" diyor. Kendisini bildi bileli bu işte çalıştığını ifade ederek, "Buraya gelen demir sacları doğuruyor ve ihtiyaca göre şekil veriyoruz. Sabahtan akşama kadar doğrama makinesinin önündeyiz. Usta olmak için ne yapmak gerekir diye sorarsanız bütün parmaklarımızın kopması lazım." sözleri ile işçilerin genel bir sorununa vurgu yapıyor. Son olarak kendisinden krizin çözümüne dair düşüncelerini alıyoruz ve hemen kısa bir açıklama ile özetliyor: "Bizim halkımız artık eskisine göre daha iyi ve daha bilinçli, çünkü okuyoruz artık. Sorunların bilincine varırsak her türlü soruna çözüm üretiriz"

Türk devleti gerillaya karşı acizliğini barajla aşma yolunda

Türk devleti gerillaya yönelik gerçekleştirdiği saldırılarda dumura uğraması nedeniyle acizliğini baraj yapıp bölgeyi insansızlaştırma projesiyle giderme niyetinde. PKK gerillalarının konumlandığı Güney Kürdistan sınırına İran ile eşzamanlı saldırılar gerçekleştiren Türk devleti, gerilla mücadelesine karşı çaresizliğini ifadelendiren tarzda bir önlem almaya gitti. Türk devleti gerillanın geçiş bölgeleri başta olmak üzere sınır bölgesinde 11 adet baraj projesini onaylamış durumda.

Türk devleti, PKK gerillalarının sığınak olarak kullandığı yüzlerce mağarayı, Güney Kürdistan'dan geçiş noktalarını ve bannakları sular altında bırakarak ülke içindeki gerilla güçlerine lojistik destek sağlamasını engellemeye çalışacak.

2,5 yıl içerisinde bitirilmesi tasarlanan 11 barajın 7 tanesi Şırnak'ta, 4 tanesi ise Hakkari illeri kapsamında. Barajların tamamlanması için 265,8 milyon lira ödenek ayıran Türk devleti barajların uzunluğunu kilometrelerce uzunlukta olmasını planlıyor. Barajlara paralel olarak sınır karakollarının da yeniden planlandığı vurgulanıyor.

Baraj yapımlarıyla gerilla mücadelesine karşı çözüm yolu arayan Türk devletinin bu çareyi kullanması yeni değil. Dersim'de de Munzur Milli Parkı içerisinde kalan vadiye barajlar yaparak hem gerilla mücadelesinin önünü almayı hedefliyor.

Bunu hep yapıyorlar!

İSTANBUL- Dünyaca ünlü piyano sanatçısı İdil Biret'in Topkapı Sarayı'nda gerçekleştirilen konseri "içki içiliyor" denilerek, Alperen Ocakları'na bağlı kişilerce basılmak istendi. Yaklaşık yüz kişilik bir grup tekbir ve sloganlarla konser alanının önüne gelerek etkinlik afişlerini yaktı. 'Kutsal emanetler' bulunduğu için şarap içilmemesi gerektiğini belirten grup adeta Sivas katliamı öncesini anımsatan bir prova gösterisi imajı ortaya koydu. Turistik bir mekan olan ve birçok güvenlik gö-

revlisinin bulunduğu Topkapı Sarayı önünde akşam namazı kılabilen saldırgan gruba son noktaya kadar hiçbir müdahalede bulunulmadı. Namaz kılana 2 saat boyunca müdahale etmeyen polis, 'eylem haklarını kullanıyorlar' dedi. Daha sonra Sultanahmet Meydanı'ndan geçerek Gülhane Parkı'na doğru 'allah-u-ekber' nidalarıyla yürüyen gruba yine hiçbir müdahalede bulunulmadı. Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay yaşananlara tepki gösterip saldırganları

"yaratıklar" olarak tanımlarken, bu "yaratıkların" polisçe 2 saat boyunca dağıtılmaması ise ortada kaldı!

Vakit yine iş başında

İdil Biret'in eşi Büyükerşen'in de dikkat çektiği gibi bu saldırıda Vakit'in çağrısının payı var. Konserin düzenlendiği günkü sayısında konser haberini "Mukaddes avluda şarap küstahlığı" diye veren Vakit'in haberinde, "Osmanlı'da cülüs bahşişi törenlerinin ve askerlerin cepheye uğurlan-

masının Kur'an-ı Kerim okunarak yapıldığı Topkapı Sarayı I. Avlusunda Cumartesi akşamı caz konseri gerçekleştirilecek" denildi.

YURTIÇİ HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 0094208-6

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDIŞI HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308

Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRP) 00235699

**ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT**

Abonelik Süresi

6 AYLIK

1 YILLIK

Yurtiçi

12 YTL

24. YTL

Yurtdışı

35 EURO

70 EURO

doğalgaz'sız doğalgaz boru hattı! NABUCCO

"Asrın projesi" olarak sunulan Nabucco'da hattın geçeceği ülkeler imzayı attı, gazı verecekler ortada yok!

ABD Başkanı Barak Obama'nın TC'ye yaptığı son ziyareti ve TBMM'de yaptığı konuşması son derece önemliydi. ABD, Avrasya'daki güçler dengesini kendi lehine değiştirebilmek için bugün Türk devletine çok daha fazla ihtiyaç duyuyor. Gerek Avrupa Birliği'ni kendi yanına çekebilmek ve gerekse de Rusya'ın gibi rakip emperyalist güçleri sınırlamak için TC, ABD için önemli bir eksen noktası. Bu gerçeklikten ötürü Obama'nın Ankara ziyaretinde söylediği gibi Türk devleti bugün ABD'nin Avrasya'daki emelleri için jeopolitik "eksen ülke" durumunda. Bu bakımdan TC'nin Rusya ile geliştirdiği ya da geliştireceği enerji bağları kritik bir yerde durmaktadır. Zira Türk devletinin Rusya ile enerji nakil hatları ve enerji alımı konusunda daha fazla yakınlaşması ABD'nin bölgedeki bağımlı yönetimlerini -Gürcistan gibi- zor durumda bırakacak olmasının yanı sıra, Rusya'nın enerji tekeliyi korumak suretiyle gücünü attırması ve AB'nin enerjide Rusya'ya bağımlı kalarak ABD'den şu ya da bu düzeyde bir uzak durma olasılığını içinde barındırmaktadır. Tam da bu gerçekliğin bir sonucu olarak ABD, Türk devletinin Ermenistan ile ilişkilerini normale döndürmesi için devreye girmiştir. Çünkü iki devlet arasındaki ilişkilerin normale dönmesi halinde Hazar enerjilerinin Batı'ya taşınması için yeni ve güçlü bir alternatif güzergah ortaya çıkacaktır. ABD'nin bu hamlesini gören ve boşa düşürmek için kollan sıvayan Rusya; son dönemlerde Azerbajan ve Ermenistan'ı 6 kez bir araya getirerek inisiyatifini korumak için etkinliğini arttırmıştır.

AB'nin başlıca güçlerinden Fransa ve Almanya'nın ABD ve İngil-

kaynağı olmadığına ve alternatif enerji nakil hatlarına yönelmenin zorunluluk olduğuna ikna etmek, böylece bir yandan AB'yi kendisinin dümen suyuna çekmeyi hedeflerken, öte yandan önemli bir rakip konumundaki Rusya'ya hatırı sayılır bir darbe indirmeyi amaçlıyordu. Şimdi, Obama'nın Ankara ziyaretiyle birlikte, ABD, Türk devletini de, özellikle AB için kritik bir öneme sahip olan Nabucco projesine imza atturarak, bu politikasının önemli bir parçası haline getirmiş bulunuyor.

TC-AB ilişkilerindeki sıkıntılar

ABD'nin, TC üzerinden enerji yoluyla AB'yi kendisinin dümen suyuna çekme politikasının önemli bir tamamlayıcı da TC'nin truva atı olarak Avrupa Birliği'ne üye yapılmasıdır. ABD'nin bu politikasının önünde hali hazırda AB'nin iki baş gücü olan Fransa ve Almanya engel teşkil etmektedir. Zira bu iki devlet, TC'nin ABD tarafından bir truva atı olarak ve kendilerini kuşatmak emelleri ile AB'ye üye yapılmak istenmesine karşı direnmekte ve üyeliğine karşı çıkmaktalar.

Gürcistan'la yaşanan savaşın ardından ABD'nin yönlendiriciliği ile Gürcistan'ın NATO'ya alınmasına dönük çabalar, Rusya'nın burnunun ucuna ABD'nin etkinliğindeki bir uluslararası savaş gücünün konumlandırılması anlamını taşımaktaydı. Doğalında bu, Rusya'yı rahatsız ederek, enerji kozunu masaya sürmesini ve Batı'ya karşı bunu bir tehdit unsuru olarak kullanmasını beraberinde getirdi. Bu tehdit, özellikle Almanya'nın Rusya'ya bir

kiye kurulması da yine ABD ile Fransa-Almanya eksenli güçler arasındaki bir dalaş olarak okunmaya son derece müsaittir.

Obama'lı ABD ile Rusya arasındaki görüşme ve ilişkilerde hiçbir köklü değişim yaşanmadı, Bush dönemindeki seyr kendisini korudu. Rusya, ABD'nin, İran'a nükleer programı için yeni bir ambargo uygulama önerisini yine reddetti. ABD ise Polonya ve Çek Cumhuriyeti'ne yerleştirmeyi planladığı füze sisteminden geri adım atmadı. Yine Ukrayna ve Gürcistan'ın NATO'ya üye alınması ve bu suretle Rusya'nın kuşatılması kozları da ABD tarafından masaya sürülmeye devam etti. Belki de bu dönemin göze çarpan en belirgin değişimi, bu kuşatma politikasında Türk devletinin çok daha etkin şekilde kullanılması oldu.

Ancak ABD'nin Rusya'yı kuşatma planının Almanya tarafından tam anlamıyla desteklendiğini söylemek zor. Bunun tek nede-

törene katılacağı açıklanan Türkmenistan, imza törenine iştirak etmezken, Azerbaycan Devlet Başkanı Aliyev ise tesadüf müdür bilinmez aynı gün İngiltere'ye gittiğinden törene katılmadı.

Proje ile yılda 31 milyar metreküp gazın AB ülkelerine aktarımı hedefleniyor. Ancak bu miktardaki gazın nereden tedarik edileceği belirsiz. Kuşkusuz ilk tedarikçi ülke olarak Azerbaycan görünüyor. Ancak Rusya ile yakın zamanda imzaladığı anlaşmalar ve Hazar Denizi'nin hukuki statüsüne ilişkin Azerbaycan, İran, Rusya ve Türkmenistan arasında var olan ihtilaf nedeniyle durum belirsizliğini koruyor. Azerbaycan 2015 yılına kadar yılda 35 milyar metreküp gaz arz etmenin "söz"ünü vermiş olsa da 14 milyar metre küp olan yıllık üretiminden Rusya ve diğer ülkelere yapacağı satışın ardından bu sözünü yerine getirebileceği dahi kuşku. Rusya'ya ekonomik olarak büyük oranda bağımlı olan Azerbaycan, verdiği söze karşın Nabucco anlaşmasını da imzalamış değil!

Bu noktada farklı bir seçenek "Kuzey Irak" olabilir. Zira Nabucco konsorsiyumunun ortaklarından Avusturyalı OMV ve Macar MOL şirketleri Irak'ın kuzeyinde yaklaşık 5.7 milyar avroluk bir yatırımı hayata geçirdiler. Ancak bu noktada da Irak'taki federe birim(ler) ile merkezi otorite arasındaki anlaşmazlığın varlığı belirsizliği arttırıyor.

Bir başka potansiyel tedarikçi Türkmenistan. Nabucco imzalarından birkaç gün önce Türkmenistan Devlet Başkanı Berdimuhamedov, ülkesinin dünya piyasalarına ulaşmak için var olan yolları "çeşitlendirme arayışı"nda olduğunun altını çizdi. Türkmenistan gene resmi kanallarla yaptığı açıklamalarda Nabucco'ya katılma yönündeki iradesini ortaya koydu. Ne var ki Azerbaycan için geçerli olan belirsizliklerin aynınsı Türkmenistan için de geçerli.

Boru hattına gaz verebileceği belirtilen diğer bir ülke ise Kuzey Afrika ülkesi Mısır. Mısır'ın hem coğrafi konumu hem de bu ülkenin orta vadede ki gaz ihtiyacı, güçlü bir alternatif olması engelliyor. Kaynak belirleme araştırmalarına göre, Mısır'ın önümüzdeki yıllarda doğalgazda ithalatçı duruma düşecek olması, soru işaretleri yaratıyor.

Nihayet son tedarikçi ülke İran. Enerji Bakanı Taner Yıldız, birkaç gün önce yaptığı açıklamalarda İran'ı gelecekte Nabucco kapsamında "tedarikçi bir ülke" olarak gördüklerinin altını çizdi. Ancak mevcut duruma bakıldığında İran'ı sanınız burada tartışmaya hiç gerek yok.

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın imza töreninde; "Pazar bölgelerinde kayda değer enerji üreticilerinin Avrupa enerji denklemine katılmaları temennimizdir. Bu çerçevede Azerbaycan, Türkmenistan, Irak ve Mısır'ın bu projeye katılmalarını arzu ediyoruz" sözlerinden anladığımız üzere tedarik düzeyleri düşük olmasına karşın nihayetinde Nabucco'nun tedarikçisi olarak ifade edilen bu dört ülke de henüz anlaşmaya resmen dâhil olmuş değiller. Yani ortada doğalgaz yok, ama doğalgaz boru hattı var!

TC Nabucco ile paraya para demeyecek!

Bugüne kadar bu boru hattından geçecek gazın yüzde 15'ini almayı "sart koşan" Türk devleti, son anda varılan mutabakattan anlaşıldığına göre bu talebinden vazgeçmiş görünüyor. Dolayısıyla Türk devleti enerjide Rusya'ya bağımlı kalmaya devam edecek, çünkü Nabucco'dan gaz alamayacak! Türk devleti Rusya'dan gaz almaya devam edecek! Tabii Rusya'nın, kendisine karşı geliştirilen bu projeye imza atan Türk devletini cezalandıracağını düşünmemek için hiçbir neden yok... Yani sıra Rusya'nın, Türk devletine gaz vermek için Nabucco'ya alternatif olarak hazırladığı Güney Enerji Koridoru'na katılması için baskı oluşturmada da güçlü bir olasılık olarak önümüzde duruyor.

Türk devletinin Nabucco'dan yüzde 15 gaz alma "ısrar"ından vazgeçmesine mukabil, transit ülke olmasından ötürü yılda ortalama 400 milyon avro tutarındaki transit geçiş

hakkından kaynaklanan vergi gelirine sahip olacağı öne sürülüyor. Ne var ki, AB ülkeleri artan enerji maliyetlerini düşürmek amacıyla Türk devletinin de taraf olduğu GATT anlaşmasında kısmi değişikliklerle petrol ve doğal gazdan geçiş ücreti alınması uygulamasına son vermeye hazırlanıyor. Söz konusu politikanın hayata geçirilmesinin ardından Türk devletinin Nabucco'dan almayı umduğu vergi geliri de haley olacak gibi görünüyor.

Görüldüğü gibi Nabucco projesi hiç de yansıtıldığı gibi bir "zenginlik kaynağı" değildir, en azından ülkemiz için. Bu proje, ABD, AB ve Rusya arasındaki emperyalist nitelikli bir iktidar ve güç dalışından başka bir anlam ifade etmiyor. Ke-limenin tam manasıyla bu proje bir emperyalist siyasi rekabet projesidir ve devlet, ülkemiz topraklarını bu emperyalist rekabette ABD'nin yanında safa geçirmiştir. Kabul etmek ge-

rekir ki, bütün bu hamlelerin, rekabet halindeki her bir taraftan alacağı bir karşılık olacaktır. Ne var ki esas kaybeden, bir çatışmalı rekabete sürüklenen ülkemiz halkları olacaktır. Zira boru hattının hedef aldığı Rusya ve İran'ın ülkemize sattıkları doğalgaza zam yapmaları ya da dönem dönem kesmeleri kuvvetle muhtemeldir. Yani sıra düşenecek boru hattının ülkemizdeki kısmının maliyeti bizlerin ceplerinden karşılanacaktır. Tüm bunların ötesinde bu ve benzeri emperyalist politikalar bir yandan bizleri yeni bir çatışmalı ortama sürüklerken, öte yandan ülkemizin emperyalist güçlere bağımlılığını derinleştirmektedir. Kuşku yok ki bizler Rusya, ABD, AB gibi emperyalist güçler arasında tercih yapmak zorunda değiliz. Kendi seçeneğimiz var. Bütün bu gidişatı durdurmak, ülkemizin emperyalistlerin ve onların yerel piyonlarının ayaklan altında ezilmesine bir son vermenin tek yolu olan halkın demokratik iktidarı kurmak...

ni Almanya'nın Rusya'ya olan enerji bağımlılığı değil. Almanya, hali hazırda Rusya'yı kendisi için esas tehdit unsuru olarak görmüyor ve dahası bu ülkeyle ciddi ekonomik ilişkilere sahip.

Tabloya, Rusya ile Şangay İşbirliği Örgütü içinde yer alan Çin de eklendiğinde, Türk devletinin, Rusya ve ABD arasındaki bu emperyalist güç dalışında önemli bir çatışma alanı olduğu söylemek mümkün.

Nabucco: Doğalgaz'sız doğalgaz boru hattı

AB ülkelerinin Rusya'ya olan enerji bağımlılığını azaltmak amacıyla 2002 yılında ortaya atılan Nabucco boru hattı projesi -ki yukarıda izah etmeye çalıştığımız nedenlerden ötürü bir ABD projesi durumuna gelmiştir- 13 Temmuz günü Ankara'da imzalandı. Bir dönüm noktası ve bir zafer olarak lanse edilen Nabucco projesine, gaz tedarikçisi ülkelere imza atan olmazken, boru hattının geçeceği 5 ülke; Gürcistan, Romanya, Avusturya, Bulgaristan, Macaristan ve TC imza attı. Daha önce

tere'den birçok hususta ayrı düştükleri malum. Bunu ekonomik krize karşı alınacak tedbir konusunda ABD'nin piyasayı serbestleştirme baskılarına karşın Fransa ve Almanya'nın devlet kapitalizmini salık vererek direnmeleri vesilesiyle bir kez daha görme şansına nail olduk. Dolayısıyla Nabucco enerji hattının Avrupa Birliği tarafından üretilmiş olmasına ve ABD'nin Nabucco'dan gaz almayacak olmasına rağmen ABD tarafından bu denli harareti savunulmasının önemli bir nedenini de bu iki gücü, özellikle de Almanya'yı kendisinin yanına çekme kaygısıdır. İşte burada, ABD, Almanya'yı yanına çekebilmenin yolunun, onun Rusya'yla kurduğu enerji ilişkilerini zayıflatmaktan geçtiği önkabulünden hareket etmektedir. Geride bıraktığımız üç kışta da ABD, iktidara getirdiği Viktor Yuşchenko temsilili Ukrayna iktidarını, Rusya'dan Almanya'ya ve diğer Avrupa ülkelerine akan doğalgazı kesmekte etkin olarak kullandı. Bunu kimi zaman Ukrayna'nın, Rusya'nın doğalgaz satış fiyatına karşı çıkması ve anlaşmazlık yaşanması suretiyle Rusya'nın gaz akışını kesmesini tetikleyerek yaptı, kimi zaman ise daha farklı yollarla. Böylece AB ülkelerini, Rusya'nın güvenilir bir enerji

adım daha atmasını beraberinde getirdi. Burada, 1999 yılında Rusya Devlet Başkanlığı'na getirilen Putin'in yıllarca Almanya'da faaliyet yürütmüş bir KGB (Rusya Gizli Servisi) ajanı olduğunu da not etmek gerek.

ABD'nin TC oyunu

ABD'nin derin bir senaryoyu devreye soktuğu ve büyük bir oyuna başladığı açık. Prag'da gerçekleştirilen AB zirvesiyle Strazburg'da gerçekleştirilen NATO zirvesinden birkaç hafta önce, AB devletlerinin -özelde Almanya ve Fransa- Afganistan'a daha fazla asker göndermeyecekleri ve daha fazla ekonomik kaynak aktarmayacaklarının açığa çıkmasıyla, Obama'nın soluğu Ankara'da alması tesadüf değildi. Zira Obama, Ankara ziyaretinde, TC'nin AB üyeliğini hararetle savunarak Fransa ile Almanya'nın TC'yi üye almayla yanaşmama larını eleştirmişti. Bir süre sonra TC'nin, NATO zirvesinde genel sekreterliği AB üyesi Danimarka Başkanı olan Rasmussen'in hazırlanmasına ilk elden veto vermesi ve ardından iki önemli mev-

SINIF TAVRI

İsmail Uçar

Muhtemelen basılıktan hareketle içten içe "yine mi" veya "bırakın slogan atmayı" diyenler olacaktır. Zira dönem dönem içten içe, dönem dönem ise daha bir sesli ve alenen yapılan benzer "eleştirilerin", "telkinlerin" yabancısı değiliz. Ki içerisinden geçtiğimiz süreç itibarıyla bu telkinlerin bir hayli "ıtırab" gördüğünü de kabul etmemiz lazım. Günümüzde akıl hocalığını sol tandanslı liberallerin yaptığı reformizmin bu kadar etkin olduğu, sınıf mücadelesinin genel ve her bir alan, konu başlığına ilişkin farklı sıfatlarla "önemli" siyasal çevre, gerektiğinde "akiller" veya "kanaat önderleri" müdahalede bulunulduğu, devrimci ve komünist hareketin "genişleme", "kitlelerle buluşma" kaygılarıyla bu düzeyleşirme saldırılarına açık hale geldiği günümüz siyasal ikliminde, bu telkinleri yadırgamamak ama sebepleriyle birlikte anlamak ve buna karşı etkin şekilde mücadele etmek günün görevidir. Örnek olması açısından gündemde tartışılan konu başlıklarına ve bunların kitlelere nasıl yansıtıldığına-yansıtıldığına bakalım. Birinci örnek. Ekonomik kriz, işten çıkarmalar ve halkın her kesimi için daha fazla yoksulluk... Her ne kadar kürsülerden "krizin faturasını ödemeyeceğiz" konuşmaları yapılsa da sendika konfederasyonlarının buna karşı tutumu ve çözüm önerileri esasında uzlaşmacı bir yaklaşımla "faturayı tek başımıza biz ödemeyelim, devlet, hükümet de sorumluluk üstlensin" tavrının ötesine geçemedi. İkinci örnek. Ergenekon davası ve yaratılan kafa karışıklığı... Ergenekon davası öyle bir kafa karışıklığı yarattı ki bu karışıklığın etkileri önemli

oranda devrimci hareketi bile kuşattı. Bu süreci 'büyük bir demokratikleşme ve AKP hükümetinin bütün kötülüklerle hesaplaşması olarak kışkırtan bilimur liberal, reformist çevrelerin yanı sıra devrimci hareketin bir kısmı özellikle ESP çevresi Ergenekon davasına müdahil olacak kadar bu süreçten beklenti içerisinde girdi. Üçüncü örnek. Kürt ulusal sorunu... Son on yıldır yoğunluklu olarak "barışçıl çözüm" tartışılan ekseninde gündemdeki sürekli tartışma konularından birisi olan Kürt ulusal sorunu, deyim yerindeyse liberalinden reformistine, Kürt ulusal hareketinden devrimci harekete ve komünist harekete varıncaya dek bir matematik probleminin sağlanması misali kimin, hangi çevrenin veya partinin hangi sınıfın ideolojisinin temsilcisi olduğunu ve hangi sınıfın ve akımların bayrağını dalgalandırdığını teyit eder nitelikte bir role sahip oldu. Sınırlı ifadelerle anlatmaya çalıştığımız şey, bu üç konunun da bir anlamda sebebi (yaratana) genel tabirle mevcut kurulu düzen omasına karşın, "çözüm" adına sorun ve konulara dair yine düzen içinde formüllerin aranyor olması gerçeğidir. Başkan Mao'nun "İktidar Namlunun Ucundadır" öğretisi sanılanın aksine Çin'e özgü veya 70'ler Türkiye-Kuzey Kürdistan'ına özgü değildir. Her geçen gün devrim fikrinin ve devrimci savaşın muğlaklaştırılmaya çalışıldığı günümüzde, günümüz koşullarında stratejik konumlanışın ifadesidir. Yukarıda özetlediğimiz üç örnek ve bunlara karşı yaklaşım 'birileri yanlış değerlendiriyor, biz doğru' darlığında ele alınmamalıdır. Sorun en ni-

hayetinde bir çizgi ve bu çizginin kalıbına dökülerek şekillenme veya-hut güncelle müdahale adına savrulma meselesidir. Kuşkusuz sebepleri olmakla birlikte bugün kitleler içerisinde devrimci savaşın, özel olarak Halk Savaşı'nın ve silahlı mücadelenin propagandasından daha fazla tali mücadele alan ve araçlarının propagandası yapılmaktadır. Bunun darlık, güç kaybetme, alınan darbeler vb. nedenleri olmakla birlikte, reformist kuşatmanın da azımsanmayacak bir payının varlığı yabana atılmaz. Bu kuşatma tek taraflı ideolojik mücadeleyle geriletilemez. Bu görüş asla ertelenmeden ancak bundan da önemlisi Kaypakkaya çizgisinde sebatla Halk Savaşı'nın günümüzdeki görevlerini pratikte yerine getirmekle mümkün olacaktır. Dogmatik tutucular değiliz ancak kitle faaliyeti yürütenler çoğunlukla orta yaş üzerindeki kitlelerin, bugünün mücadelesi dolayısıyla devrimci pratiyseniyle 70'ler, 80'ler arasında bir mukayese yaparak 'o günler çok farklıydı' dediklerine çokca tanık olmuşlardır. Bu mukayeselerde daha çok öne çıkan aslında faaliyetçi ve kadro tipine ilişkin 'eskiden devrimciler babayığıtti, güvenilirli, boylu poslaydu' vb. şeklindedir. Doğrudur bu biçime takabbül eder. Ancak her biçim nihayetinde bir özden beslenir ve neye yoğunlaşırsa biçim ona göre şekillenir. Veya ayağında sandalet, üzerinde kısa pantolon, genelde top sakallı, yer yer kulağı küpeli devrimci tipi, ideolojik kuşatmadan ayrı ele alınamaz. Gözler ve adımlar Beyoğlu, Kızılay ve Konak'ın ötesine geçip köylük bölgelerde gerilla alanlarına, şehirlerde işçi havzalarına ve askeri mevzilere kilitlenmeden

bu kuşatma yanılmaz. Kitlelerin halen 70'ler, 80'ler döneminin özlemini çekmeleri aslında sandığının aksine silahlı mücadeleyle ve bu mücadelenin yarattığı kadro tipine ihtiyaç duyuyor olmalarındandır. Bu sadece örnek verilen kişiler üzerinden bir ilişkilendirme veya duyulan güven meselesi değildir. Bunun da payı olmakla birlikte dönemin mücadelesinin kitleler açısından genel anlamda güven verici olduğundandır. Darlaşmayıp yıkıp kitlelerle bütünleşmeyi gerçekleştirecek ve her türlü tasfiyeciliği geriletecek esas kuvvetin yine Halk Savaşı ve bunun silahlı mevzileri olduğu açıktır. Özetle farklı farklı konu ve örnekler üzerinden ele almaya çalıştığımız sorun her geçen gün düzen içişmenin değişik etkilerden kaynaklı olarak güçleniyor olmasdır. Bunu tek tek sorunlar karşısında geliştirilen "çözüm" önerilerinden tutalım örgüt ve bireylere kadar yansımalarına baktığımızda görmek mümkün. Mücadelenin genel seyr ve güncel talepleri bu sınırlıkta olunca haliyle kitleler nezdinde de bunun yansımaları düzen sınırları içerisinde bir mücadele veya tepkinin ötesine geçmemektedir. Tüm faaliyet alanlarında, bu somut kuşatmanın, ideolojik mücadelenin yanında pratik bir duruşla da karşılanması ve düzeniçi arayışlarla aramıza (bilinçte ve pratikte) kalın çizgilerin çekilmesi gereklidir. Kim ne derse desin Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçekliğinde demokrasi sorunu devrim sorunudur. Bunun yolu yoldaş Kaypakkaya tarafından 72'de büyük bir hesaplaşma ve komünist kopuşla ilan edilmiştir. Şimdi yapılması gereken bu komünist ışığın takipçisi olmaktır.

İktidar namlunun ucundadır

Tutsakların sağlığına ‘bilinçli’ müdahalesizlik

Hapishanedeki hak ihlallerine gün geçtikçe yenileri ekleniyor. İnsan hayatını koruma noktasında bilinçli olarak kayıtsız kalınan ülkemizde, tutsaklara karşı hukuk dışı uygulamalar sürüyor. Son olarak ağız kanseri hastalığına yakalanan Güler Zere, devlet tarafından herkesin gözü önünde bir nevi idam ediliyor

Generalleri, çetecileri, mafya liderlerini en küçük sağlık sorunlarından dolayı hastanelere sevk eden ve sonrasında tahliye eden devlet, siyasi tutsakların en ağır sağlık sorunlarının tedavisini engellemek için elinden geleni yapıyor.

Siyasi tutsaklar, ölüm riskini barındıran hastalıklarla pençeleşirken, devlet ise tutsakların yakalandığı hastalığı daha fazla boyutlandırmak için elinden geleni yapıyor. Ödenek olmadığı, hastanelerde yer bulunmadığı ve sıranın çok olduğu, sevk aracının olmadığı gibi gerekçelerle siyasi tutsakların tedavilerini engelleyerek kat ediyor.

Ölüm riskine ağı kesici!

Gerekli tedavi alınmadığı takdirde ölümler sonuçlanacak hastalıklarla boğuşan tutsaklara sadece ağı kesici veriliyor. Diğer yandan hapishanelerin bütçe yetersizliği öne sürülerek gerekli ilaçlar tutsaklara verilmiyor. Sağlık

sorunlarının hapishane idaresince bilinmesine karşın hekim ve hastane olanaklarından yoksun bırakılıp muayene ve tedavileri yaptırılmayan tutsaklar, bir de en kötü hücrelerde tutuluyor. Hapishanelerde kötü yaşam koşullarından ve uygulanan sistematik işkenceden dolayı yüzlerce tutsak, çeşitli kanser hastalıklarına yakalanmış durumda.

Devletin, siyasi tutsaklara yönelik hukuk dışı bu politikaları, Amed D Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan, böbrek rahatsızlığı ve hipertansiyon hastalığı bulunan PKK tutsağı Beşir Özer'in yaşamına mal oldu. Özer, tedavisi engellenmediği için 28 Şubat'ta yaşamını yitirdi. Sincan F Tipi Hapishanesi'nde şu an tutuklu bulunan kan kanseri A.Samet Çelik'in durumu git-tikçe ağırlaşıyor. Aynı hapishanede MKP tutsağı Kamil Turanlıoğlu'nun, 2003'ten beri bacağına kurşun bulunmasına rağmen tedavisi yapılmayarak, zamanla kangren olan bacağı ke-

sildi. Erzurum H Tipi Hapishane'de cilt kanserine yakalanan tutuklu İsmet Ablak tedavi için Erzurum Araştırma Hastanesi'ne sevk edilmesi-ne rağmen hastane morgunun yanında bulunan bodrum katındaki mahkum koğuşunda tutuluyor ve başında bekleyen askerler tarafından tedavisine izin verilmeyordu. Midesinden 30 kez ameliyat olan Ablak, 18 Temmuz'da hayatını kaybetti.

Bir idam daha!

Yine Elbistan E Tipi Hapishanesi'nde DHKP-C'den 14 yıldır tutuklu bulunan Güler Zere, tutuklu iken yakalandığı ağız kanseri tedavisi için gerekli izni alamadığından dolayı ölüme terk edildi. Hapishanede kansere yakalanan ve tedavisi için infazının ertelenmesi talep edilen Güler Zere'yi kontrolden geçiren Adli Tıp Kurumu, "infaza devam" kararı vererek bir nevi Zere'nin idamını onayladı.

İlk rapor: ölüm riski var

İki kez tekrarlanan talep sonrası Elbistan Cumhuriyet Savcılığı, Zere'nin tedavi gördüğü Çukurova Tıp Fakültesi'nden rapor istedi. Çukurova Tıp Fakültesi Adli Tıp Anabilim Dalı'ndan savcılığa gönderilen raporda, kanseri 4. evrede olan Zere'nin yaşamının ağır risk altında olduğu, hastanenin mahkum koğuşlarının bile Zere için yaşam riski oluşturacağı belirtildi.

Bu raporun verilmesinin ardından 3. Adli Tıp İhtisas Kurulu, Zere'nin "hastane şartlarında yatılarak infazına devam edilmesinin uygun olduğu"nu bildirdi.

Kararın ardından açıklama yapan Zere'nin avukatı Ebru Timtik, "Adana'daki doktorlar hasta-

nelerin mahkum koğuşunun bile Zere için yaşam riski taşıdığını belirtirken, Zere'yi 10 dakika gören komisyon üyeleri tam tersi karar veriyor" dedi. Zere hakkında verilmiş 2'si heyet-ten olmak üzere 3 sağlık raporu olduğunu hatırlatan Timtik, "Tüm raporlarda Zere'nin radyoterapi ve kemoterapi tedavisi için infazının ertelenmesi isteniyor. Bu kadar bilimsel veriye rağmen Adli Tıp'tan tam tersi bir karar çıkıyor. Biz ne af ne de tahliye istedik. Biz af için Cumhurbaşkanı'na da başvurmadık. 'Cezasını 6 ay tehir edin, tedavisi bittiği zaman alın götürün. İstedikimiz hastaneye götürmek için bize fırsat verin' dedik. Bu kız konuşmıyor, yemek yiyemiyor. Yaşamayı için radyoterapi, kemoterapi görmesi lazım" dedi.

Hapishaneler ‘oyun bahçesi’ değil!

Haber Merkezi- Ülkenin birçok yerinde yaşlan 12 ile 18 arasında değişen binlerce çocuk, demokratik ve meşru gösterilere katılmaları ya da oradan geçmelerinin yanı sıra, polise taş atkılarını, zafer işaretleri yaptıkları, elinde taş izi bulunduğu gibi gerekçelerle Terörle Mücadele Kanunu (TMK)'ndan yargılanıp hapse atıldı. Bu gösterilere katılan çocukları, 'örgüt propagandası yapmak' iddiasıyla gözaltına alıp tutuklayan devlet 20 yılında polis kurşunuyla öldürülen Baran Tursun davasında polise 2 yıl ceza veriyor.

Kürt çocukları hapiste

TMK nedeniyle hapishanede olan yaklaşık 3 bin çocuğun çoğunun Kürt olması ise, devletin Kürt ulusal sorununa ilgisini de gözler önüne seriyor.

Hapishanede tutuklu bulunan çocukların çoğunun "suç"u, taş atarak polise karşı mukavemet ya da eylemlerde slogan atarak 'örgüt propagandası yapmak'. Taraf olduğu uluslararası sözleşmelere ve kendi Çocuk Koruma Kanunu'na bile aykırı davranan devlet, Kürt ulusunun demokratik ve meşru yolları kullanmalarını çocukları hapse atarak engellemeye çalışıyor.

Hapishanede yaşam koşulları

Çocuklar, gözaltında, sorguda, hapiste fiziki ve manevi işkenceye, kötü muameleye maruz kalıyorlar. Çocukların sağlık, barınma, sosyal faaliyet, eğitim, yemek gibi temel ihtiyaçları doğrultusunda hallerde bile birçok olumsuz durumun olduğu hapishanede yapılan ziyaretler sonucunda

gözlemleniyor. Hapishanede TMK'dan tutuklu bulunan çocukların bazıları yetişkinlerle kalıyor, aileleriyle görüşleri engelleniyor, iki haftada bir verilen spor yapma hakları bile ihlal ediliyor. Çocuklar dört duvar arasında baskıcı, kısıtlayıcı bir tavırla karşı karşıya kalmaktan ruhsal anlamda ciddi problemler yaşıyorlar ve bu durumun ileriki yaşamlarını da bir bütün olarak etkileyeceği göz ardı ediliyor.

Küçük bedenler açlık grevine yatmıştı

Hatırlanacağı üzere, Maltepe Çocuk Hapishanesi'nde tutuklu bulunan 6 çocuk, şiddet gördüklerini belirterek, açlık grevine yatmıştı. Çocukların hapishanede kimsenin onaylayamayacağı bir şekilde açlık grevine yatmalarına sebep olan, gardiyanların çocuklara fiziki ve psikolojik olarak şiddet uygulamasıydı. Keza birçok çocuk daha hapishaneye girmeden gözaltına alındıkları sırada polislerin işkence metodlarına maruz kalmıştı.

'Çocukları serbest bırakın'

Uluslararası ve iç hukuku görmezden gelen devlet, ülkede çocuklar için başlatılan ve serbest bırakılmalarını talep eden eylemleri de görmezden geliyor.

Küçük bedenleri, potansiyel tehlike görerek hedef alan devletin bu hukuksuzluğuna karşı birçok siyasi parti, demokratik kitle örgütü, insan hakları aktivistleri, politikacılar, avukatlar ve barolar tarafından çeşitli eylemler düzenlenmişti ve eylemler halen sürüyor. Ülkede "Tarihi bir fırsat var, bu fırsatı kaçırmayalım" açıklamaları ile demokrasi söylemlerini diline pelesenk eden devlet ve bürokratların "iyi şeyler olacak" sözünün karşılığını yüzlerce çocuğun 25 yılla yargılanması ve işkencelerden geçirilmesi oluşturuyor.

Dev-Yol davası yine uzadı

Ülkenin en uzun süren davalarından olan Devrimci Yol (Dev-Yol) davasında temyiz kararı çıktı. 27 yıldır devam eden davada, Yargıtay 11. Ceza Dairesi, Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nin 2006 yılında, 20 sanık hakkında verdiği müebbet ağır hapis, 2 sanık hakkında verdiği 16 yıl 8'er ay hapis 'ceza'sı kararını bozdu. 27 yıldır devam eden dava, 3 yıl sonra bitirilmezse zaman aşımından düşecek. Yargıtay 11. Ceza Dairesi Başkanı Ersan Ülker Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararını "kararın açıklandığı oturumda hazır bulunmaları sağlanmadan hüküm kurulması suretiyle sa-

vanma haklarının kısıtlandığı" ve sanıklardan Osman Nuri Ramazanoğlu'nun 2008 yılında vefat ettiği için kamu davasının düşürülmesinde zorunluluk bulunduğu gerekçesiyle bozdu.

'Davanın esastan bozulmasını istiyoruz'

Yargıtay 11. Ceza Dairesi'nin kararının ardından, davaya Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edilecek. 27 yıldır devam eden Dev-Yol ana davasında 3 yıl içerisinde sonuç alınmaz ise dava zamanaşımına uğrayacak. Konuya

ilişkin açıklama yapan sanık avukatlarından Şenar Saruhan davanın zaman aşımına uğramasının söz konusu olduğunu dile getirerek, "Ama biz bu davada zaman aşımı peşinde değiliz kesinlikle. Çünkü zaman aşımı, bir takım şeyler zamanla unutulur geçer noktasında bir af niteliğindedir. Bu davada işkenceye, haksızlığa, hukuksuzluğa karşı direnmiş bir sanık ve savunma makamının varlığını altın çizilmesi gerekir. Dava büyük ihtimalle zamanaşımından düşecek. Ancak biz bunu arzu etmiyoruz ve davanın esastan bozulmasını istiyoruz" dedi.

Askerler tutsakları linç ettiriyor

Haber Merkezi- Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi'nde askerler, hastaneye götürdükleri siyasi tutsakları hastane koridorlarında kışkırtılarak faşist insanlara linç ettiriyor.

MKP dava tutsağı Özlem Aydın, haziran ayı içerisinde İHD'ye yazdığı mektupla Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi'nde başta siyasi tutsaklar olmak üzere tüm kadın tutsaklara yapılan hukuk dışı uygulamalar hakkında bilgi verdi.

Özlem Aydın tarafından İnsan Hakları Derneği'ne gönderilen mektupta, yaşanan sorunların tecrit politikasının sistematik uygulamaları olduğu ve başta kadın sağlığı üzerindeki tedavi amacıyla yapılanların ağızdan taciz halini aldığına dikkat çekildi. Hapishanedeki hak ihlallerini yazan MKP tutsağı Özlem Aydın, saldırıları "yaşamı, yaşayarı yok etme politikası" olarak değerlendirdi.

Kelepçeli muayene dayatması

Hastane ve mahkemeye götürülürken adli kadın tutsaklara yapılan tacizlerin ileride tecavüzü de meşrulaştırmanın ön uygulaması anlamına geldiğini ifade eden Aydın, kadın doğum bölümünde kadın tutsakların muayenesinde nöbetçi askerin dışarı çıkartılmaması, kelepçeli muayene dayatması ve hijyenik olmayan ring araçlarında tedaviye giden tutsakların daha çok sağlığının bozulması gibi sorunları aktarıyor mektubunda.

Tutsaklar tedavide linç ettirilmek isteniyor

Rütbeli askerlerin, aramalarda, ringlerde, muayenelerde her türlü onur kırıcı, kadını aşağılayıcı davranışlarda bulunduğu ve askerin yanında muayene kabul etmeyen tutsaklara destek veren doktorların da tehdide maruz kaldığı belirtiliyor. Tutsaklara yönelik saldırıların, hastanede de farklı şekilde devam ettiğini kaydeden Aydın, tutsakların hastanede halka linç ettirilmek istendiğine dikkat çekti. Aydın, yaşadıkları bir olayı şöyle anlatıyor: "Bizi hastaneye götürdüklerinde önce Ajda İnci (kendisi PKK'dan tutuklu) arkadaşım alındı. Geri döndüğünde ise saldırıya uğradığını öğrendim. Ama ringe getirildiğinde arkadaşım çok kötüydü, uzun süre yanı baygın bir haldeydi. Sinir boşalmasından dolayı hıçkırımlarla ağlamaya başladı. Zira rütbelinin kendisi de orada linç ettirmeye çalıştı, halk da küfür edip, PKK karşıtı slogan attı. Bu arada bizler ilk anda arkadaşımızın kolunun çıktığını bilmiyorduk, doktor kontrolünde durum anlaşıldı. Asker arkadaşan sertçe vurduğu için yere kapaklanıyor ve sürükleniyor".

Saldırıları kınamak örgüt propagandası

Aydın, DTP'ye yapılan saldırılarla ilgili olarak, Kürt ulusal hareketiyle dayanışma halinde olduklarını belirttikleri bir fakstan dolayı, "halkı kin ve düşmanlığa sevk etmek, terör örgütünün propagandasını yapmak" iddialarıyla, kendisi, Deniz Tepeli ve Nilüfer Şahin adlı tutsaklara dava açıldığını belirtti. Hapishanelerdeki keyfi uygulamalarla ilgili Aydın, dilekçelerinin keyfi olarak engellenmesi, yayınların verilmemesi, kitapların sınırlı olarak verilmesi gibi hak ihlallerini sıraladı.

Tursun ailesinden DHF'ye 'şikayet' mektubu

5 Kasım 2007 tarihinde 'dur' ihtarına uymadığı gerekçesiyle polis tarafından öldürülen Baran Tursun'un babası Mehmet Tursun, DHF'ye bağlı Derneklere 'şikayet' mektubu gönderdi. Tursun ailesi tarafından gönderilen mektupta, yargı sürecinin sona ermesiyle Baran Tursun'un yaşam hakkını ihlal eden polise, Karşıyaka 1. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 2 yıl 1 aylık sembolik ceza verildiği belirtiliyor. Mektubun ekinde ise, otopsi raporundan, sanık polisin, tanık polisin ve avukatların dava aşamalarında verdikleri ve tutanaklara geçen çelişkili ifadelerden, Adli Tıp raporlarından alıntılar bulunmakta. Adli Tıp raporunda polisin doğrudan bir kastla durumu gerçekleştirdiğine dair ifadelerin yer almasına rağmen davanın böyle sonuçlanması ise dikkat çekiyor.

Tursun: Ağır bir adaletsizliğe uğradık

DHF'ye gönderdiği mektupta oğlunu öldüren polis verilen cüzzî "ceza"yı eleştiren baba Tursun'un mektubunun tamamı şu şekilde: İzmir'de 25.11.2007 tarihinde arkadaşlarıyla bir eğlence programından dönerken, polisin selektör şeklindeki 'dur' ihtarını duymadığından polis tarafından öldürü-

len 20 yaşındaki üniversite öğrencisi Baran Tursun'un babasıyım. Biricik oğlumuzun davasının ana fikrini bir sayfada topladım, davanın 'özü' ekte sunduğum mektup içerdiği kadardır. Oğlumuzu öldüren polise verilen 2 yıl 1 aylık ceza, adalet ve hakkaniyete dayalı bir ceza değildir, her ne kadar yasal itiraz haklarını kullansam bile, ağır bir adaletsizliğe uğradığımı biliyorum ve acısını derinden hissediyorum. İncinmeyeceğinizi tahmin ettiğim için, maruz kaldığım adaletsizliği bilginize 'şikayet' niteliğinde sunuyor, bilgilermenizi ve tetkik etmenizi rica ediyorum. Ailece, sizi saygıyla sevgiyle selamlıyorum.

DHF: "Dur" ihtarını cinayetlerine dur diyelim!

DHF, Baran Tursun'un ailesinin devlete karşı yürüttüğü "yaşam hakkı" mücadelesini sahiplenerek, bu mücadelenin en temel demokratik haklar mücadelesinin içerisinde yer aldığını ifade etti. DHF'nin internet sitesi üzerinden yaptığı açıklamada gerici dünya sisteminin sürekliliğinin sağlanmasının, ezilen dünya halklarına karşı sistematik baskı ve şiddet politikalarından geçti-

ğine dikkat çekildi.

Halk üzerinde yoğunlaşan şiddetin, tepkisiz bir toplum yaratma adına yapıldığına vurgu yapılan açıklamada, "Siyasi iktidar, "Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu"yla halka karşı giriştiği saldırıları daha da tırmandırmaktadır. Neredeyse her gün evde, sokakta, iş yerinde, arabada, okulda, pazarda, polisin estirdiği 'terörle' karşı karşıya kalmaktayız" denildi.

Devletin "şiddet" olgusunu yasal zeminine çekmesiyle beraber, polislerin daha da pervasızlaştığını ve halka yönelik saldırılarında sınır tanımadığına dikkat çekilen açıklamada, " 'Yüce devlete' ve onun polisine karşı gelişeniz, hakkınızı ararsanız; polise haraç vermezseniz ve 'dur' ihtarına uymazsanız başınıza her şey gelebilir! Sadece son iki yıl içerisinde, 53 kişinin polis tarafından öldürülmesi yaşadığımız tehlikenin boyutlarını göstermektedir! Bunu kim nasıl açıklayabilir?" denildi.

'Yaşam hakkı en temel demokratik haktır'

DHF, Tursun ailesinin sürdürdüğü hak arama mücadelesinin bundan sonra gerek hukuki gerekse demokratik hak mücadeleleri açısından sahiplenicisi ve takipçisi olduğunu ilan etti. Tursun ailesinin mücadelesini

verdiği 'yaşam hakkı'nın en temel demokratik haklar arasında yer aldığını kaydeden DHF, kamuoyuna yaptığı açıklamada şunlara değindi: "Tursun ailesinin yaşadığı acıyı derinden hissediyoruz. Ezilen milyonlar benzer acıları on yıllardır ülkemizin her kanş toprağında yaşamaktadır. Bu acıları yaratan, besleyen ve arttıran ise ülkemizi, emeğimizi ve geleceğimizi emperyalizme peşkeş çeken patronlar ve ağalar sultanının zorbalık düzenidir."

'Polis terörüne karşı birleşelim'

"Yaşadığımız acıları dindirmek, halka düşman olan mevcut düzene karşı mücadele etmekten geçmektedir. DHF, ilerici-demokratik-devrimci bütün kurumları ve halkımızı 'Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu'na karşı mücadele etmeye çağırmaktadır. Geline aşamada, 'polis terörüne karşı' somut ve kapsamlı adımlar atarak geniş bir kamuoyu oluşturmak ve demokratik haklarımız için mücadele etmek, zorunluluk haline gelmiştir."

Sele kapılan insanlık!

Haber Merkezi- Artvin Şavşat'ta DSI bentlerinin yıkılmasının ardından gelen sele kapılan beş kişi yaşamını yitirdi. Sel baskının ardından devletin insana verdiği önem yine gözler önüne serildi. Bölgede sel ve dere taşkınlarının yıllardır yaşamı tehdit ettiği bilinmesine rağmen 2008 yılında DSI'nin sel taşkınlarını önlemek için yaptığı

len sel karşısında yıkılan Devlet Su İşleri (DSİ) bentlerinin neden olduğu sel baskınında beş kişi yaşamını yitirdi. Ölenlerin arasında altı yaşında bir küçük kız çocuğu da var. Yaşanan olayın ardından köylüler, can kaybına neden olarak DSI'nin çürük bentlerini gösterdi. Bölgede yaşayan Müfit Yıl-

dedi. Can kayıplarına, 2 milyon liraya mal olması gereken bentleri, yarı fiyatına imal ettirme mantığının neden olduğunu gösteren Köroğlu, "Dere üzerinde 13 bendin yedisini yıktı. Bentler amacına uygun yapılmadı. Kullanılan çimento yeterli değil, kum uygun değil, çakıl ucuz. 'Halep oradaysa arşın burada. Beton burada, Şavşat burada. Sağlam olsa 13 bendin yedisini yıkar mı? Temel yok, malzeme yok. 2 milyon lira diye söylüyor Bayındırlık Bakanlığı'nın birim fiyatı. Ancak 935 bin liraya ihale edilmiş. Yüzde 50'den fazla fiyat kıran adam elbette çalacak, elbette ki bir şeyler yapacak" dedi.

"Neyse ki diğer bentler yıkılmamış"

DSİ'den kendisine yönelik eleştirilere ise ilginç bir açıklama geldi. Çürük bentleri neden yaptığını açıklamak yerine yağışta yıkılmayan diğer bentleri ön plana çıkartarak kendisini savunmaya çalışan DSI, gelen su miktarının 'projede hesaplanan miktarı aştığı'ını, bölge heyelan bölgesi olduğu için 13 bentten beşinin yıkıldığını, diğer bentler hiç olmasaydı felaketin boyutunun daha da büyüyeceğini savundu. DSI ayrıca can kayıplarına neden olan diğer bir olgunun ise dere yataklarına ve kıyılarına ev yapılmasının önüne geçilememesi olduğunu öne sürdü.

Çevre ve Orman Bakanı Veysel Eroğlu da bölgede inceleme yaparken gazetecilerin bir sorusuna şu cevabı vererek adeta insanlarla dalga geçti. Eroğlu, "Sevincimiz şudur ki, cesetlerin bulunması acımızı bir miktar dindirdi." dedi. Eroğlu'nun, bentlerin yıkılmasındaki ihmal iddiası hatırlatıldığında ise cevabı hazırdı: "Onların hepsini inceleyeceğiz. Ama bentlerin pek çocuğu ayakta. Bu bentler suyun hızını, enerjisini kıran çok önemli yapılarıdır. Bu bentler olmasaydı, felaket çok daha büyük olurdu" yanıtını verdi.

Bölgede selin izleri bölge insanın çabalarıyla silinmeye çalışırken ölen insanların geride kalan acılı aileleri ise yine büyük bir yıkıntı psikolojisi içerisinde devletin bir o yana bir bu yana çevirdiği açıklamalarına anlam vermeye çabalyorlar.

bentler çürük çıktı. Can kayıplarının ardından gelen eleştiriler karşısında DSI "Facianın nedeni dere yatağına yapılan evler" açıklaması ile kendisini aklamaya çabalarken, yine Çevre Bakanı olayı dramatize ederek, "Sevincimiz şudur ki, cesetlerin bulunması acımızı bir miktar dindirdi" dedi. Öte yandan Şavşat Belediye Başkanı bent yapımında malzemeden çalışıldığını açıkladı.

'Can kaybına bentlerin ucuza yapılması neden oldu'

Şavşat'ta şiddetli yağmurun ardından ge-

maz adlı köylü yapımı süren bentlerin su toplayarak göletler oluşturduğunu aktararak, "Taşan derenin kayaları da sürüklediğini fark ettik. Sonra kabanar dere burada tahribata yol açtı. Set duvarlarında demir kullanılsaydı, su basıncına daha dayanıklı olacaktı" dedi.

Şavşat Belediye Başkanı Mehmet Naci Köroğlu da bentlerde kaliteli malzeme kullanılmadığını itiraf ederek, "DSİ Bölge Müdürü'nü Kaymakam ile uyardık ama sonuç çıkmadı. Hukuki mücadele başlatacağız"

'Baz istasyonları kaldırılсын'

İSTANBUL-

İkitelli Köyiçi halkı mahallelerindeki baz istasyonlarına karşı eylemlerini sürdürüyor. Mahalle halkı yaptığı eylemle, baz istasyonlarına karşı tepkilerini ortaya koyarak, başta baz istasyonları olmak üzere mahallenin tüm sorunları için birlikte mücadele edilmesi gerektiğini açıkladı.

Eylemde "Baz istasyonları kaldırılсын" pankartı asan mahalle halkı adına yapılan açıklamada, insanın sağlıklı yaşama hakkının bu kez de GSM tekellerinin kar hırsına kurban gittiği belirtildi. Açıklamayı yapan İbrahim Uçar, yerleşim yerlerinden en az 4 km uzağa kurulması gereken baz istasyonlarının yerleşim alanlarının en yoğun olduğu yerlere kurulmaya başlandığını belirterek, bunun insan sağlığına olumsuz etkilerde bulunduğunu belirtti.

GSM şirketlerinin başta yoksul mahalleler olmak üzere İstanbul çapında 2 bin 500 baz istasyonu kurduğunu dile getiren Uçar, "Baz istasyonlarına karşı mücadele artık tüm İstanbulluların sorunu haline gelmeye başlamıştır. Bizler de İkitelli Köyiçi ve Şahintepe mahalle halkı olarak bu haklı ve meşru mücadelede yerimizi almak zorundayız" dedi.

Daha sonra oluşturulan açık kürsüde söz alan mahalle halkı kendi görüşlerini dile getirdi. Mehmet Kaya isimli mahalle saki-

ni, yaptığı konuşmada, baz istasyonlarıyla insanların sağlığıyla oynandığını, kurulan baz istasyonlarının okullara çok yakın yerlerde olmasının çocukları daha çok etkilediğini belirtti. Kaya, baz istasyonlarına karşı suç duyurusunda bulunduklarını fakat yetkililerin bunu bilerek ertelediğini belirterek, "Halk olarak gelin bir araya geelim, baz istasyonlarından kurtulalım" dedi. Zülfiye Karadağ isimli mahalle sakini de mahallenin sorunlarına karşı her zaman birlikte olunması gerektiğini belirtti.

Hasan Konuk isimli mahalle sakini de, yaptıkları eylemin 3. eylemleri olduğunu, fakat hiçbir yetkilinin tepkilerini görmediğini söyledi. Mahallelerinde yaşanan sorunları yetkililerin çözemeyeceğini vurgulayan Konuk, "Sorunlarımızı birlikte hareket ederek kendimiz çözeriz" dedi. Mahalle halkına destek için gelen avukat Sevgi Evren de yol, sağlık, baz istasyonu gibi birçok sorunun yaşandığını, bunların sebebinin de halkın bunlara ses çıkarmaması olduğunu söyledi. Baz istasyonlarına karşı mahalle halkının mücadele etmesi gerektiğini söyleyen Evren, "Yoksa bu devlet, bu baz istasyonlarını kaldırmaz" dedi. Mahalle halkının baz istasyonlarına karşı düzenlediği eylem, müzik dinletisiyle son buldu.

'Dayağını yeseydin, neden direndin?'

ANKARA-

2 Haziran Salı günü, Ankara Yüksel Caddesi ve Konur Sokak'ta bulunan Liseli Genç Umut, Dev-Lis ve Devrimci 78'li-ler'in stantlarına yönelik küfürlü, bıçaklı faşist saldırı direnişle geri püskürtülmüştü. İki gün süren çatışmaların ardından polis 18 kişiyi gözaltına almıştı. Çıkarıldıkları mahkemede 17 kişi serbest bırakılırken 1 kişi ise tutuklanmıştı. Şimdi ise gözaltına alınan gençler hakkında TCK'nın 301'inci maddesinden soruşturma başlatıldı. Ankara Cumhuriyet Savcısı, 14 kişi hakkında 6 aydan 17 yıla kadar hapis istiyor. Soruşturma yürüten Ankara Cumhuriyet Savcısı, saldırganlara değil, devrimci, demokrat, yurtsever gençlere hapis istedi. Savcılık, devrimci-demokrat gençlere satır ve bıçakla saldıran faşist çetelerle kitlenin üzerine ateş açan

polis hakkında hiçbir işlem yapmıyor. Savcı Cihat İpekçi'nin hazırlamış olduğu iddianame doğrultusunda, çatışmalar esnasında gözaltına alınan Çağatay Öndersoy, Ozan Karapınar, Osman Nuri Orhan, Miraç Vayıcı, Mehmet Aydoğan, Mehmet Bar, Hikmet Tanıl, Halil Cengiz Gültekin, Halil Sönmez, Eşref Cin, Erhan Şatur, Emre Erdik, Ulaş Alper Baybuke ve Arif Can Bakır hakkında dava açıldı. Gençler, polise "direnmek, hakaret, özel ve kamu malına zarar vermek" iddiasıyla yargılanacak. Savcı, Ankara 14. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülecek davada, 6 ay ile 17 yıl arasında değişen hapis cezası istiyor. 14 kişinin davası, Ankara 14. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülecek.

Ekmeğe zam cenaze masraflarına indirim!

MERSİN- Böylesi bir uygulamayı başka hiçbir ülkede bulamazsınız. Mersin Büyükşehirbelediyesi ekmeğe zam yaptı bunun yanında ise cenaze hizmetlerinde indirim yaptı. Mersin Büyükşehir Belediye Meclisi, toplu taşıma ve ekme fiyatlarına zam kararı alırken, cenaze hizmetlerindeyse indirim yapması insanlığın düşüğü trajedinin ifadesiydi. Büyükşehir Belediye Başkanvekili Erol Ertan'ın başkanlığında gerçekleştirilen toplantıda komisyondan gelen raporlar görüşüldü. Ekme fiyatlarının görüşüldüğü mecliste,

Belediye Ekmek Fabrikası'nda yapılan modernizasyon çalışmaları kapsamında saatte yaklaşık 3 bin ekme üretim kapasitesine ulaşıldığı bilgisi verildi, ardından da 40 yeni ekme büfesinin daha hizmete sunularak, 300 gram ekmeğin fiyatının da 35 kuruştan 40 kuruşa yükseltilmesine karar verildi.

Zamlara insanların dayanamayacağını belediye de fark etti!

Ulaşım Komisyonu'nda görüşülen ve belediyeeye ait toplu taşıma araçlarında uygulanan ücret tarifesine zam yapılmasına

yönelik teklif yine oy çokluğuyla kabul edildi. Buna göre 85 kuruş olan sivil yolu taşıma ücretinin 1 TL'ye, 65 kuruş olan öğrenci ücretinin de 80 kuruşa yükseltilmesi kararlaştırıldı. Cenaze hizmetleriyle ilgili olarak meclise sunulan teklifin de görüşüldüğü oturumda, cenaze nakil araçlarının bir lira 10 kuruş olan kilometre ücretinin 35 kuruşa düşürülmesi kararı verildi. Mersin halkı, ekmeğe zam yapıp, cenaze hizmetlerine indirim yapılmasını şaşkınlıkla karşılarlarken, bu zamlar içerisinde yaşamının zorluğunu belediyenin de fark ettiğini belirtiyor.

Fındık üreticileri AB politikalarına kurban ediliyor

Dünya fındık üretiminin yüzde 75'inin gerçekleşti-ridiği ülkemizde, fındık üreticilerinin yüzü gülmek bilmiyor. 600 bin hektan aşkın alan üzerinde üre-timi yapılan fındık, Karadeniz halkının başlıca ge-çim kaynaklarından birisini oluştururken, ülkemiz ihracatının da başta gelen ürünlerinden. Son yıl-larda bir kriz başlığı olarak öne çıkan fındık hak-kında hükümet yeni politikalarını açıkladı. AKP, bu yılki rekoltenin görece düşük olup 500 bin ton civarında kalacak olmasını da fırsat bilerek fındık-tan kamu desteğini çekmeyi amaçlıyor. Yeni stra-teji, kamunun yani Toprak Mahsulleri Ofisi (TMO)'nin stok alımlarını durdurmasını, fiyatın ser-best piyasada oluşmasını, arz-talep dengesinin ise üretimin kısıtlanmasıyla sağlanmasını öngörüyor.

Fındık devlet için yükümü-ş!

Tarım ve Köyişleri Bakanı Mehdi Eker, Bakanlar Kurulu'nda kabul edilen ve 2009-2012 yılları ara-

sında uygulanacak olan fındık stratejisini açıklar-ken, dünya genelinde fındık üretiminin aşın oldu-ğunu, 2008 yılı değerlerine göre dünyada yılda 1.1 milyon ton fındık üretilmesine karşın yıllık tü-ketimin 750-800 bin ton olduğunu belirtti. Bu üretimin %75'ini oluşturan ülkemizin, aynı za-manda üretim fazlasını da üstlendiğini vurgula-yan Eker, ekolojik şartlara bağlı olarak 550 ila 850 bin ton olarak gerçekleşen yıllık üretimin 100-150 bin tonunun iç tüketime giderken, geri kalanın tamamının ihraç edilemediğini belirtti. Bu arz fazlasının TMO tarafından stoklanmak üzere satın alınmasının devlete önemli yük getirdiğini öne süren bakan, "Türkiye arz fazlasını çekerek maliyeti üstleniyor. Rakip ülkeler bu sayede da-ha uygun fiyatlarda fındıklarını satabiliyor" dedi.

Fındık ekim alanı 236 bin hektar azaltılacak!

Eker, 2844 sayılı fındık ekim alanlarının sınırlan-

dırılmasına ilişkin yasa uyarınca, "Yüksekliği 750 metreden daha düşük ve eğimi yüzde 6'dan da-ha az yerlerde fındık yetiştirilmesi" öngörülmesi-ne karşın, halen dikilmemesi gereken yerlerde ve başka ürünlerin ekilmesine elverişli ovalarda fındık ürettiğini ve yasaya göre 406 bin hektar olması gereken fındık üretim alanının 642 bin hektara kadar ulaştığını belirtti. Eker bu alanların yeniden 406 bin hektara indirileceğini söyledi.

Birçok bölgede başka ürünlerde söz konusu ol-duğu gibi, Karadeniz bölgesindeki birçok ilde de tek ürün fındık haline geldi. Devletin bugün eleş-tirdiği bu politikalar, 2002'den beri hükümette olan AKP tarafından da sürdürüldü. Özellikle 2006'da patlak veren fındık krizi sırasında, AKP kurucularından, dönemin Başbakan danışmanı olan işadama Cüneyd Zapsu'nun aynı zamanda fındık tüccarı da olduğu ve fındık fiyatların düşü-

rülmesinde parmağı olduğu ortaya çıkmıştı.

Yıllardır yerli fındık üreticisini değil, yabancı it-halatçıyı ve tüccarı kayıran devlet, AKP eliyle Fiskobirlik'i de sürecin dışına iterek, bu alandaki önemli bir alıcıyı daha -tüm sıkıntılara rağmen-devre dışı bırakmış idi.

Bizden alıp bize satıyorlar

Dünya fındık ihracatının yaklaşık yüzde 80'inini ülkemiz gerçekleştiriyor. Fındık yetiştiren diğer ülkeler arasında İtalya, İspanya, Gürcistan, İran, Çin ve ABD bulunuyor. Ülkemizden fındık satın alan İtalya, Almanya ve Avusturya, satın aldıkları fındığı tekrar satarak dünyanın önemli fındık ihracatçıları arasında yer alıyorlar.

Tütün ve pancardan sonrafındığı da bitirecekler

Tütün, pancar ve pamuktan sonra dünya piyasa-

larında tekel konumunda olan fındık üretimi de AB'nin isteklerine kurban ediliyor. Ülkemizin fin-dıkta dünya tekelini olma durumunu kırmak iste-yen AB, ülkemizdeki fındık bölgesine alternatif ürün ekimi için baskı yaparken, AB üyesi İspan-ya ve Hollanda'da fındık ağaçları ekimi son 5 yıl-da büyük oranda arttırdı. Hükümetin devreye soktuğu yeni "fındık stratejisi", üreticileri isyan ettirdi. Büyük emekle ürettikleri fındık konusun-da yıllardır sıkıntı yaşayan üreticiler, asıl darbeyi yeni stratejiyle yediklerini söylüyor. Bu yolla, üretim fazlası fındık miktarını en aza indirmeyi hedefleyen hükümetin yanlış yolda olduğuna dikkat çeken ziraat odaları, atılan adımı ihraça-tı da olumsuz etkileyeceğinin altını çiziyor.

Türk-İş yönetimi yine kamu emekçisine çelme taktı

Kamu emekçileri adına yetkili sendika olarak devletle pazarlık masasına oturan Türk-İş, krizin de etkisiyle artan işçi eylemlerinin ve işyeri işgal-lerinin açığa çıkarttığı gücün avantajlarına karşın, bir kez daha işçiye sırtını döndü.

Birinci altı ay için brüt yüzde 3, ikinci altı için ise brüt yüzde 5.5 oranındaki zamma imza atmak-tan imtina etmeyen Türk-İş üst yönetimi, Genel Başkan Mustafa Kumlu'nun deyiimiyle "istediğini alamadı".

"Türk-İş'in imzaladığı çerçeve anlaşmadır. Her sendika kendi işkolunda esnek çalışma ve öteki

ğında bunun pek de yaygın bir hal alamayacağı görülecektir.

Türk-İş yönetiminin

tehlikeli sendikacılık anlayışı

Görüşmeler öncesinde kamuoyunun karşısına çıkarak; "Öne sürdüğümüz talepler kabul edil-mededen sözlemeyi imzalamayız" açıklamaları yapan sendika yöneticileri, işyeri temsilcilerinin görüşlerini almadan, onlarla bir görüş alışverişi

le önem arz ediyor.

Kumlu: "Kayıplarımızı karşılayamadık"

Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu, uzlaşma-nın açıklanmasının hemen arkasından; "Bu oran-lar kayıplarımızı tam olarak karşılamıyor, ama sonuçta bir pazarlık yapıyoruz ve bir noktada anlaşmamız gerekiyordu!" dedi. Doğrudur, varılan uzlaşma kamu emekçilerinin taleplerini karşılamak-tan son derece uzak, ötesinde Türk-İş'in masaya sürdüğü şartların da hayli gerisinde... Durum böy-le olunca Mustafa Kumlu'nun, "kayıplarını karşı-lamayan", bir kaybı ifade eden bu sözleşmeyi neden imzaladığını açıklamasını beklemek her-kesin en doğal hakkı.

Açıkta ki Türk-İş yönetimi sokaklardaki mücade-lelerle ve dipten gelen bir fiili dalga ile işveren ko-numundaki devleti masaya oturtmayı tercih et-memiştir. Devletle kolkola yürüyüşünün bir sonu-cu olarak bunu bilinçli şekilde devre dışı bırakmış, yaptığı bir günlük genel grevle tabanının gözünü boyamaya çalışmış, ancak özünde işveren duru-mundaki devletle fiili bir sendikal mücadeleyi gö-ze alamamıştır. Elbette burada Hak-İş'in de Türk-İş'le paralel bir pratik ve zihniyet ortaya koyduğu-nu da belirtmek zorunludur. KESK de bu süreci er-ken ele alarak, sokakta fiili meşru mücadeleyi yükseltmemiş olmasının yükünü omuzlarında taşımaktadır, ki tamda bu nedenle Türk-İş'in bu denli rahat bir uzlaşma içerisine girmiş olmasının yükünün belirli bir kesmini de omuzlamaktadır.

Türk-İş tavamı uzlaştı, taban ayağa kalktı

Türk-İş'in hükümetle anlaşarak imzaladığı TİS, kendi içindeki tepkileri de körükledi.

Hükümetle oturduğu Toplu İş Sözleşmesi (TİS) masasından kayıplarla kalkan Türk-İş, bünyesin-deki Harb-İş tarafından protesto edildi. Harb-İş sendikası, imzalanan TİS'i Sakarya Caddesi'nde bulunan Türk-İş genel merkezi önünde protesto etti. Harb-İş Ankara Şubesi 17 Temmuz günü ger-çekleştirdiği eylemde Türk-İş'in hükümet istem-lerine bağımlı davranışlarını onaylamadıklarını açıkladı. Hükümetle yapılan pazarlıkların ardın-dan Türk-İş'in anlaşmaya varmasına ve toplam yüzde 8.5'luk bir TİS'e imza atmasına tepki gös-

Çay üreticileri alacaklarını istiyor

Ürettiklerini satamayan, sattık-larının ise parasını alamayan ta-rım üreticimleri uygulanan poli-tikalarla iyice açmaza girdi. Bun-lardan birisi olan çay üreticileri de sattıkları çayın parasını ala-mıyor. Parasını alamayan üreti-ciler sokağa çıkmaya başladı ve ürünlerinin bedeli ödenmediği takdirde eylemlerini arttıracak-larını açıkladılar. Karadeniz Satı-lık Değil Platformu tarafından 6 Temmuz'da düzenlenen 'Çay paramızı verin' eylemine katılan Rize Pazar ilçesi çay üreticileri 'sadaka değil anılmızın terini ist-iyoruz' dediler. Üreticiler Pa-zar'ın Çarşıbaşı Mevki'i'nden Hükümet Meydanı'na kadar yürü-yerek hükümeti protesto etti-ler. Çay-Kur'un ödeme takvimi hazırlamaması ve üreticinin paralarını ödememesine tepki gösteren üreticiler, AKP hükü-metini ve AKP'li Rize Milletvekili Ali Bayramoğlu'nu eleştirdiler.

'Ne gemi, ne de yumurta fab-rikası parası istiyoruz'

Yaptıkları protesto yürüyüşü-nün ardından üreticiler adına konuşan Yaşar Aydın ürünlere ödeme yapılmadığı takdirde AKP binalarına yürüyeceklerini belir-terek şunları dile getirdi: "Hükü-metten sadaka değil alınterimi-zi istiyoruz, istediğimiz para, ne hemşehrımız Tayyip Erdoğan'ın

oğlunun gemi parası ne de eski Maliye Bakanı Unakıtan'ın oğlu-nun yumurta fabrikasının para-sı. Güneşin ve yağmurun altında emek verip biçtiğimiz çayın pa-rasını istiyoruz. Çocuklarımızın eğitim, gençlerimizin düşün, ai-lemizin ekmek parasını istioy-ruz. İkinci sürgün çay alımları başladı hala bizim çay parasın-dan ses seda yok."

Çay üreticisi alacağını istiyor

Emeklerinin karşılığını alıncaya kadar direnmekte kararlı olduk-larını dillendiren çay üreticileri eylemlerini arttırıyor. Üreticiler Pazar ve Fındıklı'da AKP İlçe bina-ları önünde eylem yaptı. Pa-zar'da gerçekleştirilen eylemde Pazar Belediye Binası önünde toplanarak AKP Pazar İlçe Örgü-tüne yürüyen üreticiler, buraya siyah çelenk bıraktı. Karadeniz Satılık Değil Platformu adına ya-pılan açıklamada, "AKP'li yöneti-ciler seçimden seçime boy gös-terip Pazar'ının yanında olacak-larını söylüyorlardı. Bugün bura-da üreticiler olarak mağduriyeti-mizi belirtmeye geldik. Ama, AKP'nin kapısı biz üreticilere ka-palı. Derdimizi dinlemeyen, der-dimize çare aramayan AKP'li ilçe yöneticilerini kınıyoruz" denildi. Fındıklı'da yapılan eylemde de AKP hükümetine tepki gösteren üreticiler, haklarını istedi.

Milyonlar ekmek peşinde

Rekor üstüne rekor kıran işsiz-lik, nisan ayında da 5 puan arttı. Böylece son 1 yılda 1.3 milyon kişi kendini sokakta buldu. İşsizlik artık katlanılamaz bo-yutlara ulaştı. Devlet kurumları-nın "ılımlı" resmi rakamları bile nisan ayında 5 puanlık artışı gösterdi. Bu resmi rakamlara göre son 1 yılda işini kaybeden 1.3 milyon kişiyle birlikte 'ek-mek' arayışlarını sayısı 3.6 mil-yona dayandı. Şubat ayında yüzde 16.1'le re-kor kıran işsizlik rakamları, yük-selişini nisan'da sürdürdü. İş-siz sayısı Nisan 2008'e göre 1 milyon 285 bin kişi daha artarak 3.6 milyona dayandı. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından açıklanan Hanehalkı İlgücü Araştırması 2009 Nisan Dönemi sonuçlarına göre işsizlik geçen yılın aynı dönemine göre 5 puan artarak yüzde 14.9 oldu.

İşsiz sayısı ise 1 yıllık dönemde yüzde 1 milyon 285 bin kişi arta-rak 3 milyon 618 bin kişiye da-yandı. Genç nüfusta işsizlik oranı ise yüzde 26.5 olurken, her 4 gençten 1'inin işsiz olduğu orta-ya çıktı. Aynı dönemde istihdam 530 bin kişi azalarak 20 milyon 698 bine gerilerken, tarım sektö-ründe çalışan sayısı 94 bin kişi, tarım dışı sektörlerde çalışanla-rın sayısı ise 436 bin kişi azaldı. İşsizliğin, gerçek boyutlarını or-taya koymak için analize işsiz olduğu halde, iş aramayan iki milyonu aşkın emekçiyi, geçici işçileri de dâhil etmek gerek-mektedir. TÜİK resmi verilerine göre 2008 Nisan'ında iş aramak-tan vazgeçenlerin sayısı 2 mil-yon 115'ten 2 milyon 219 bine çıkmıştır. Sadece bu kategoriye, resmi işsiz sayısına dâhil ettiğ-i-mizde bile toplam işsiz sayısı 5 milyon 837 bine ulaşmaktadır.

Türk-İş emekçiye kör ve sağır

Türk-İş yönetimi, üyelerinin tüm tepkilerine rağmen taleplerinden büyük oranda ödünler vererek uzlaşma yolunu tuttu. Başka bir deyişle bu sözleşmeyi, masada iradesini temsil etmekle yükümlü olduğu emekçilere ve şube yöneticilerine danışmadan, kapalı ka-pılar arkasında yaptığı görüşmeler neticesinde oldu bittiye getirdi. Bunun yanı sıra Türk-İş yönetimi, kendisinin grev kararını fiili ola-rak destekleyen sendikaları ve konfederasyonları sırtından hançerleyerek, gerçek zihniyetini yeniden ortaya koydu. Üstelik uzlaşma sonrasında basına yaptığı açıklamada, "İlgili sendikaların yöneticileri burada" diyerek, KESK'i yok saymaktan imtina etmemiştir.

haklar konusunda sözleşme görüşmelerini sür-dürüp, istedikleri noktaya gelince imzalar", "Her işkolu kendisine göre yeni talepler öne sürebilir" gibi, teknik bakımdan "henüz mücadele bitmedi" anlamına gelecek kimi gerekçeler öne sürülse de, artık bu sözleşme görüşmelerinin arkasında merkezi görüşmelerdeki gibi bir güç olmayacaktır. Dahası işveren tarafı olarak devlet, bir kez bir-liği dağıtıp işçilerin moralini bozduktan sonra, bi-rer birer sendikaları daha kolay bir biçimde sin-dirme fırsatını elde etmiş bulunuyor. Tabii ki her bir sendika bu sözleşmeye rağmen kendi işyerin-de kendi koşullarını masaya sürebilir. Ancak Türk-İş'in genel bünyesinin hali gözönüne alındı-

dahi yapmadan, son derece rahat bir şekilde TV'lerin karşısına çıkarak "uzlaştık"larını açıkla-yabilmiştir. Tabanın iradesini dışlayan bu anla-yış, işçi ve emekçilerin bu denli kapsamlı hak gasplarına uğradığı bir süreçte çok daha tehlike-li bir hal almıştır.

Kuşku yok ki Türk-İş yönetimi bu tutumunun karşılığını üye sendikalarından alacaktır, alıyor da. Nitekim Türk-İş üyesi kimi sendikalar, genel merkez önünde bir dizi protesto eylemi gerçek-leştirdiler. Bu eylemler, tabanın Türk-İş yönetimi-ni sorguladığı ve yanlış adımlarına karşı çıktığını gösteren küçük de olsa bir adım olması itibarı-y-

teren Harb-İş üyesi işçiler, Türk-İş'in bu sesi duy-maması halinde eylemlerini devam ettirecekleri-ni belirttiler.

Harb-İş Ankara Şube Başkanı Bedir Karagöz ey-leimde yaptığı açıklamada, Türk-İş yönetiminin gel-gitli, kararsız ve çoğu kez hükümet istemleri-ne bağımlı davranışlarına karşı çıktıklarını ve bu zamdan memnun olmadıklarını ifade etti. Harb-İş'li işçiler, kayıpların telafisi için Türk-İş yönetimi-nin, ikramiyelerden SSK kesintisinin durdurulması ve Ocak ayında alınan ücret düzeyinin Aralık ayında da alınabilmesi için vergi kayıplarının te-lafisi yönünde girişimlerde bulunmasını istedi.

Ücretsiz işçilikten ucuz iş gücü sömürüsüne atama!

MOL Mağazaları İcra Kurulu Başkanı Oktay Özdemir, yeni açılacak mağazalarında el ürünlerini değerlendireceklerini ve bu sayede "ev hanımlarının" ayda 1000-1500 lira kazanabileceğini söyledi. Özdemir'in belirttiği miktara bakıldığında hayli cazip bir kazanç! Fakat bu teklifin aslında tam karşılığı ev eksensli emek sömürüsünün yaygınlaştırılmasıdır. Parça başı işten yola çıkarak bunu tek elde daha da gelişmiş bir biçime sokan Özdemir; "Özellikle Körfez ülkelerinde global markaları bununla vuracağız. Çünkü onlar bu kültüre sahip değil" diyerek MOL'un "ev kadınlarına" özel konsept ayıracağını kaydediyor. "Türkiye'de bundan sonra açılacak her MOL'de ev hanımlarının el işi ürünleri olacak" diyen Özdemir, aylık 1000-1500 TL kazanacak olan kadınlar için de bu paranın çok iyi bir kazanç olduğunu dile getirdi.

Ev eksensli sömürü kanalı: Parça başı iş

Enformal çalışma tarzı olarak tanımlanan kayıt dışı, sigortasız, sosyal güvencesiz, iş saatlerinin belirsiz olduğu ev işçiliği, dünya ülkelerinin çoğunda yaygın olarak uygulanan bir yöntem. Bu işi yapanların yüzde 95'ini oluşturan kadınlar için ise ev işçiliği emeğin cüzzi fiyata satılmış hali. Yani hayli ucuza! Ve bu niteliğinden kaynaklı da

ülkemizde de son yıllarda ev işçiliği yaygın bir hal almaya başladı. Yoksul semtlerde evinin önünde, komşusunda elinde boncuk, tesbih, ceket vs gibi işler yapan kadınlar bunların tanesini kuruş hesaplamaları üzerinden yapıyorlar. "Hamarat" olan kadınlar için parça başı iş hayli "karlı" olarak görülür. Çünkü evde hiçbir iş yapmayan olarak değerlendirilen kadınlar için hem "oyalanma", hem de para kazanma kapısıdır. Ve neredeyse "havadan" para olarak görülür. Fakat bu "havadan" paranın karşılığı kadınlar için uzun çalışma saatleri, yoğun göz yorgunluğu, sırt ağrısı vb gibi sıkıntılardır. Bu işte çok para olmadığının kadınlar da farkındadır, fakat yalnızca 10 yetişkin kadından 3'ünün ev dışında ücretli bir işte çalışabildiği ülkemizde, parça başı iş kadınlar için bir zorunluluk haline getirilmiştir.

Bütün gün çalış ancak ekmecek alamırsınız

Kimisi çocuğunun bez parasını, kimisi ekmecek masrafını karşılamak, kimisi de en azından küçük ihtiyaçlarını karşılayabilmek için parça başı sömürünün içinde yer alıyor. Tesbih işi yapan ve çok zor olduğu için ancak 3 hafta çalışabilen Burcu, çocuğunun bez ve süt parasını kazanabilmek için yapmış parça başı işini. Evde tes-

bih yapan Burcu 50 tesbih için 1.25 TL para alabildiğini aktarıyor ve ekliyor: "Eşime destek olabilmek, çocuğumun masraflarını karşılayabilmek için bütün günümü bu işe verip yapıyordum. Ama yaptığım işin zorluğu karşısında aldığım para bir ekmecek parasını zor karşılıyor. O yüzden işi bıraktım."

Gözlerimin ve belimin ağrısına dayanamadım

En azından kendi ihtiyaçlarını karşılayabilmek için parça başı iş yapan ve en fazla bir ay çalışabilen Özlem ve öğrenci Ezgi de işin ağırlığına dayanamamış. 10 demeti 25 kuruştan tesbih işi yapan Özlem; "Ne kadar göz nuru döksem de emeğimin karşılığını alamıyorsun. İnsanlar verdiklerinin karşılığını alamıyor" diyor. Ezgi ise şunları dile getiriyor: "Okuyan 4 kardeşiz. Annemizin ve babamın çalışması yetmediği için katkıda bulunmak istemiştik. Ama bütün gün gözlerimin ağrmasına, belimin tutulmasına karşın emeğimin karşılığını alamadığım için bıraktım."

Patronların çıkarı ne?

10 kadından 7'sinin ev içinde "zorun"lu işler yapmakla yükümlü olduğu ülkemizde kadınların bu durumu patronların çok işine geliyor.

Patron için iş yerinde çeşitli (hayli sınırlı olsa) haklar vermek zorunda olduğu kadın işçi bir defa bunlardan muaf olmuştur. Evde olduğu, patronun işyerinde gözükmeyeceği için sigorta isteye(y)emez. Verilen parça başı işin düşük ücreti önceden belirlenir ve kadın bu işi verilen süre içinde yapmak durumundadır. Harcayacağı fazla mesai kadının sorundur, bunun için patron görünmeyen bu işçiye para vermek zorunda değildir ve işten atmak istediğinde de tazminat ödemesi de gerekmez. Kadını ikindileştirerek eve mahkum eden sistemin içinde evde ücretsiz işçi olarak sömürülen kadın artık patronların yeni yöntemi parça başı işle, evdeki ücretsiz işçiliğinden patronun ucuz ücretli iş gücülüğüne de yetişmek zorunda kalır. MOL mağazalarının patronunun kadınları bu kadar "düşünmesi"ndeki hassasiyet elbetteki duyarlılığı değil. Önüne koyduğu gelecek yıllar için 100 MOL mağazasının açılışı için bunların kaynağını işçiden sömürecekler. Buna en uygun kesimlerden birisi tabii ki kadındır! Evde kadının en "doğal yeteneği" örgü işini neden kadın paraya çevirmesin? Saatlerini harcadığı ve sağlığından olduğu bu üretim neden patronlar için kara dönüşmesin? Özdemir'in aylık "iyi para" olarak tanımladığı 1.500 TL'nin kime neye göre iyi olduğu elbette tartışılır. Ötesinde aylık bu kadar gelirin sağlanıp sağlanamayacağı da...

Polisten kadın aktiviste cinsel şiddet

AMED- Demokratik Özgür Kadın Hareketi (DÖKH) üyesi bir kadın aktivistin evine giren polisler taciz ettikleri aktivisti daha sonrada soyarak tecavüz etmekle tehdit ettiler. Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı sivil polislerce cinsel tacize uğrayan ve tecavüz edilmekle tehdit edilen kadın aktivist için bir araya gelen kadınlar, şiddetin devlet eliyle beslendiğine dikkat çektiler. Polisin aktiviste uyguladığı cinsel işkence birçok ilde kadınlar tarafından protesto edildi.

Şiddet, devlet eliyle yapılıyor

IHD Amed Şubesi'nde bir araya gelen çok sayıda kadın örgütü ortak bir açıklama yaparak saldırıyı kına-

dı. IHD Yönetim Kurulu Üyesi Rahşan Bataray, tacizci polislerin yargılanmasını istedi. Bataray açıklamada şunları söyledi: "Arkadaşımız, 21 Haziran günü saat 14.30 sıralarında Ofis semtindeki bir yakınının evinden dışarı çıkmak üzere iken kapıya gelen sivil giyimli dört polis memuru ile karşılaşır. Gelenler Emniyet Müdürlüğü'nden geldiklerini belirtirler, silahlıdır ve başvuruçumuzu hemen kendileriyle birlikte içeri girmesini söylerler. Evde arama gerçekleştiren polisler hiçbir suç unsuruna rastlamaz. Bir süre sonra içlerinden ikisi, başvuruçumuzun üzerindeki giysileri zorla çıkartarak tehdit, hakaret ve küfürler eşliğinde cinsel işkence ve taciz uygular. Bağırarak yardım istediğinde

de elleriyle ağzını kapatarak engellenir ve fiziksel şiddete maruz kalır. Polisler başvuruçumuza, aynı yöntemleri diğer kadın çalışmasını yürüten arkadaşlarımıza da yapacağını ve bu işlere bulaşmaması yönünde tehditte bulunduktan sonra evden ayrılırlar." Bataray kadına yönelik şiddetin devlet eliyle yapıldığına dikkat çekerek, bu konuda herkesi duyarlı olmaya çağırdı.

Kadınlardan tacize karşı protestolar

Polis tacizine karşı Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi konferans salonunda geniş katımlı toplantı yapıldı. Sistemin kadın üzerindeki baskılarının tartışıldığı toplantıdan sonra kadınlar Şemse Allak Parkı'na kadar yürüdü. "Namusumuz özgürlüğümüzdür", "Tacize hayır", "Jin jıyan azadi" sloganlarının atıldığı yürüyüşe, DTP Amed milletvekilleri Aysel Tuğluk, Gültan Kışanak, Batman Milletvekili Ayla Akat katılarak destek verdi. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı yürüyüşte, açıklamayı Aysel Tuğluk yaptı. Tuğluk, "Kürtlük ve kadınlığımızdan dolayı taciz, tecavüz, tutuklama, gözaltında işkencelere maruz kaldık. Özgürlük mücadelemize, Kürt ulusal haklarımıza sahip çıktığımız için bu tür uygulamalar bize reva görüldü" dedi.

Polis tacizi İstanbul'da da kinandı. Taksim'de bir araya gelen kadınlar polis tacizini protesto etti. Protesto esnasında Galatasaray meydanına yapılmak istenen yürüyüş ise polis tarafından engellendi. Hakkari'de bir araya gelen DTP Hakkari Kadın Meclisi üyeleri de polisin cinsel şiddetini protesto etti. Kadınlar adına açıklamaya yanan Emine Akboğaz, Amed'de arkadaşlarına yönelik gerçekleştirilen tacizi kınayarak, tacize sessiz kalmayacaklarını dile getirdi. Yine Ankara ve Martin'de gerçekleştirilen eylemlerde de polis şiddeti protesto edildi.

“DTP ve KESK’e yönelik baskılara son”

DÖKH üyeleri, son dönemde demokratik kurum ve kuruluşlara, siyasi partilere yönelik gerçekleştirilen baskınlarda tutuklanan DTP'li, DÖKH'li ve KESK'li kadınlarla dayanışmak için kart postalandı. İstanbul Taksim'de bulunan Galatasaray Postanesi önünde bir araya gelen kadınlar sık sık, "Tutuklu kadınlar serbest bırakılsın", "DTP'li kadınlar yalnız değildir", "KESK'li kadınlar yalnız değildir", "Jin jıyan azadi" sloganları attı. Yürüyüşün ardından Galatasaray Postanesi'nin önünde bir açıklama gerçekleştirildi. Açıklamada, son saldırıların kadın hareketini hedef aldığı, DTP'ye yönelik tutuklama ve gözaltı saldırılarının sonrasında DTP'li kadınlarla dayanışma eylemleri yürüten KESK'li kadınların da gözaltına alınarak tutuklanmasına dikkat çekildi. Açıklamada ayrıca kadınları susturmaya çalışarak, tacizlerle, işkencelerle sindirmeye çalışan sisteme boyun eğilmeyeceği ve buna karşı daha güçlü bir mücadele yürütülerek bu saldırıların boşa çıkartılacağı ifadeleri yer aldı. Açıklamanın ardından tutuklu kadınlara kart postalandı.

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Kadınlar egemenler için neyi ifade ediyor? Bir bireyi ifade etmediği açık. Kadınlar bu düzenin kendini yeniden üretmesinde temel bir yerde dururken, yine bu gerçeklik itibarıyla en fazla ezilen, en fazla hiçleştirilen kesim olmaya da devam ediyor. Kadınlar, ikincileştirilen konumunun etkisiyle zaten birey olamamanın en derin koyuluğu kadınların yaşam alanlarının bütününe yayılmış durumda. Kadınların ilk insandan bugüne kadar geçen tarihsel süreçte ilk en büyük yenilgisi, üretimde belirleyici olmaktan, üretimde esas görevler yüklenen konumdan uzaklaştığı anlarda gizli. Bu yenilgi tarihi, dünden bugüne her geçen gün artarak, sömürü dünyasında bir aşama daha kaydederek güçleniyor, kadını kendine yabancı kılıyor. İnsanlığın kurtuluş mücadeleleri, insanı diğer varlıklardan ayıran üretim gücünün –emeğin- ve bu gücü insanlığın yararına kullanma iradesinin özetidir. Kadınların kendilerine duydukları yabancılaşmışlığı kırdıkları, umut ve heyecanla ileri atıldıkları anlar, hep bu anlarla eşzamanlı gelişmiştir. Ve yine kadınların üretimdeki rollerinden koparak mevcut düzenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillendiği dönemlerdeki atılışı, inisiyatifsiz ve bağımlı durumu, mevcut düzenin insanlığı köleleştiren üretim anlayışının bir sonucu olarak gelişmiştir. Oysa bu basit denklem şimdi düzenden sahiplerince sahtekarca bir tutumla baş aşağı edilmiş ve tersinden kurulmuş durumda. Sorunu çözmeye değil sorunu derinleştirerek karmaşık ve çözülemez hale getirmeye yönelik mevcut uygulamalar, mevcut gerçeği

açıkça ortaya çıkarmaktadır.

Kadınların yaşamında kendilerini var edebilecekleri, birey olmalarının mümkün olabileceği bir üretim süreci yok. Bu yokluğun derin çıkmazları kadına sistem tarafından biçilen "sınırlı üretim alanları" ve "sınırsız tüketim dünyası" ile saklanmaya, değişik kılıflarla ve özellikle "modern ve özgür kadın" imajıyla pazarlanarak alttan alta kadına geleneksel roller yüklemeye devam ediyor. Kadının, egemen düzen için neyi ifade ettiğini iyi anlayabilmek için günlük basına, televizyona ve medyaya yansıyan haberlere göz atmak yetiyor. Bir taraftan kadınları cılgın tüketim dünyasına çekmek için harcanan çabanın devasa boyutları ortadayken, diğer taraftan gün geçtikçe kadına yönelik şiddetin artması, kadını mağdurlaştıran yasal, ekonomik, sosyale yapıtlarının artırılması, kadının "özgürlüğü"nü, tüketim üzerine kuran ve kadının emeğini, bedenini, cinselliğini, beynini, yani kasacası hayatının bütününe ele geçiren, geçirmeye çalışan tam bir kölelik dünyası..

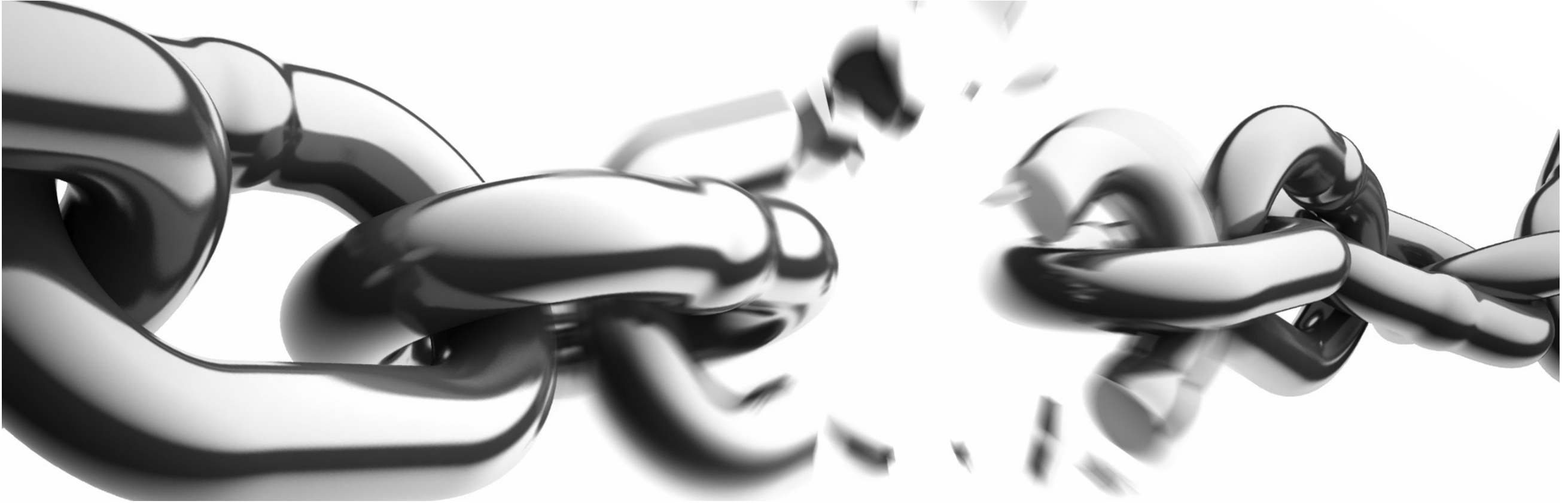
Hergün bir yenisi ortaya çıkan araştırma konuları ve sonuçları bu çarpıcı durumu gösteriyor. Bu araştırmalarda "Bir erkeği baştan çikarmanın yolları", "güzel ve seksi görünmenin sırları", "Aşk için tavsiyeler", "sağlıklı olmak için yapılması gerekenler" vb. gibi kadını düşündürmeyen, üretmeyen, tüketen bir varlık olarak şekillendirmenin türlü yolları sıralanıyor. Ama ilginç olan şu ki tüm amaç bu kadar ortadayken, bir taraftan da düzenin yaratmaya çalıştığı kadın tipolojisi, kadının kendisiymiş gibi gösterilerek kadınların birey olmaları, daha doğrusu olamadıkları, kapasitelerinin, ilgi alanlarının

çok sınırlı olduğu, ömürlerinin büyük kısmını bu "sınırlı"klar içinde geçirdikleri dile getiriliyor! Kadınlar aşağılanıyor. İşte bu araştırmalar bir örnek:

"İngiltere'de yapılan bir araştırma, kadınların, yaşamlarının yaklaşık bir yılını ne gıyeeceklerine karar vermeye harcadığını gösterdi. İngiliz Daily Telegraph gazetesinin haberinde, yaşları 16 ila 60 olan 2491 kadının katılımıyla yapılan araştırmada, kadınların ortalama olarak yaşamlarının 287 gününü, işe, akşam yemeklerine, davetlere, tatile, spora ve diğer faaliyetlerde ne gıyeeceklerini seçebilmek için gardıroplarını karıştırarak geçirdiğini ortaya koyduğu bildirildi". "Yann ne gıysem" sorusu, kadının esas sorunu değil. Ama düzen tarafından kadının esas gündemi yapılmaya çalışılıyor. Çünkü kadınların daha çok tüketmeye, efendilerin cüzdanlarını doldurmaya hizmet edecek kadar içi boş tüketicilere dönüşmesi lazım. Bu da yetmez. Aynı zamanda kadınlar en büyük tüketim malı olmalı. Bedenleri, emekleri, cinsellikleri en fazla pazarlanabilir, en yaygın talep edilebilir olmalı. Bu da yetmez. Kadınlar ola ki mevcut tüm bu saldırılara karşı şaşırtıcı bir şekilde direnirlerse onlara tüm bu reva görülenler, "özgürlük" olarak sunulmalı, bu "özgürlüğü" kabul etmezlerse katledilmeli, öldürülmeli, hapsedilmeli..

Dünya yoksul nüfusunun yüzde altmışını kadınlar oluşturuyorken, dünyada "medenî ülkeler" (!) başta olmak üzere kadınlara yönelik şiddet her geçen gün artarken, her 4 dakikada bir kadına tecavüz edilirken, kadınların çok büyük kısmı eşiy ya da sevgilisi tarafından her gün dayığa, şiddete ve tehdide maruz kalırken, kadınlar kitle-sel halde fuşşa itilirken, işyerlerinde güvencesiz, geçici, ucuz emek

gücü olarak hergün ve özellikle kriz koşullarında milyonlarca kadın köleleştirilirken, işsizliğin korkunç boyutlara ulaştığı günümüzde işsizlerin çoğunluğunu kadınlar oluşturuyorken, kadınların ev içindeki üretimi üzerinden müthiş boyutlara varan emek sömürüsü üzerinden egemenler sermayelerini güçlendirirken, işsizlik, yoksulluk, sosyal ve ekonomik güvencesizlikten, şiddetten, baskıdan, aşağılanmaktan en muazzam olan kesimlerin başında yer alan kadınlar, bugün kadınların en sık düşündükleri ve buna en fazla zaman ayırdıkları konunun "ne gıysem" sorusu olduğunu iddia etmekteki çarpıklığı, ikiyüzlülüğü ve niyeti anlamamak, sorgulamamak mümkün mü? Hiçbir efendi kölesine saygı duymaz, kölesini sevmeyiz. Saygı ve sevgi, eşit olanların, eşit olamayanların da eşit olma çabalarının ve mücadelesinin üzerinden yükselir ancak. Ve unutmayalım ki efendi kölesine ne vadederse etsin, vermeyeceği tek şey özgürlüktür. Günümüz dünyasında egemenlerin "özgürlük" dediği şey, modernize edilmiş, kabul edilebilir kılınmaya çalışılan, "inceltildikçe derinleşen kölelik"tir. Bu gerçeği algılamak ve esas sorunlarımızı açığa çıkarıp görünür kılmak, bununla da yetinmeyerek düzenin kadına vaat ettiği "özgürlüğe" (!) karşı, kendimizi üretebileceğimiz bir özgürlük mücadelesine girmişsek, mücadeleyi sürekli kılmak, artık nefes almak kadar temel bir ihtiyaç. Dolayısıyla "nasıl bir mücadele" sorusu, düşüncesi ve pratiği kadınların en temel ihtiyacı olmaya devam ediyor, edecek de.

DURUŞ ÜZERİNE

Örgüt ve örgütlenmelerin ihtiyaçtan doğduğunu söyleyen söz, evrensel bir doğruyu açıklıyor. İnsan yaşamına ait tüm etkinlik ve aktiviteler bununla doğru orantılı olup, tecrübelerle yığılı olan insan tarihi bunu tasdikler durumdadır. Yaşam ilerleyip zenginleştikçe, buna paralel olarak üretim ve ilişkiler de gelişmekte, yeni ihtiyaçları gündeme getirmektedir. İhtiyaçlar değişip çoğaldıkça, pek tabii olarak; yeni örgütlenmeler, değişik insan faaliyetleri ya da insanın maddi ve manevi dünyası genişleyip gelişir

Toplumlar sınıflara bölünmüş olduğundan dolayı, toplumdaki ihtiyaçlar da bu sınıflara göre farklılaşır. Her sınıf, yaşamı ve sınıfsal çıkarları paralelinde gelişen bu yaşam içinde pozisyonrol alır. Sınıfların öz ve niteliklerine uygun şekilde, gerici ve ilerici ihtiyaçlar saptanmış olur, elbette gerici ve ilerici etkinlik ve örgütlenmeler uzlaşmaz karşıtlık içinde yürür, bulunurlar. İle-

riyle geri, doğru ile yanlış daima çatışma halinde bulunurlar. Bu çatışma, insana ait her davranışta, alışkanlıkta, tavır ve tutumda vardır. Her yerde ve her şeyde egemen olan ve istisnasız olarak var olan, eski ile yeni arasındaki çatışmadır. Çelişkisiz, çatışmasız bir tek gelişme süreci yoktur. Çelişkinin evrenselliği budur. Sınıflı toplumların nesnel kanunu gereği, yer yüzünde yaşayan her insan istisnasız bir biçimde eski ile yeniyi temsil eden sınıflardan birisi içinde yer alır. İnsan dünyasında sınıflar üstü hiç bir gelişme ve sürecin olmadığını belirlemesi anlamlıdır. Hukuksuzluk ve adaletsizliğin diz boyu olup büyük bir haksızlığın hüküm sürdüğü dünya koşullarında; her türlü baskı ve zulmün yoksullar yaşamına karabasan gibi çökerek insanlık onurunu ayaklar altına aldığı şartlarda; gerici sınıfların egemenliğinden başka bir şeyden bahsedilebilir mi? Gericiler sınıfların kendi sınıf çıkarları dışında herhangi bir politikası, faaliyeti ve girişiminden söz edilebilir mi? İşgal ve ilhaklar nedir, ne içindir? İrgatın karşılıksız döktüğü ter, kanın tokluğuna makina başında yaşam tüketen işçinin açlığı, açlık sınırında ölümler pençeleşen çocukların dramı, kan ağlayan yoksul dünya, ana dili yasaklı ezilen uluslar kimlerin ve neyin ürünüdür? Emperyalizm ve tüm gerici hakim sınıfların buradan beslendiği ve bu gerici sınıf egemenliğinin sınıflar mücadelesine yeterli gerekçe olduğu açık değil midir? Her şeyin sınıflar mücadelesi özelliği taşıyıp, sınıflar mücadelesi dahilinde yürüdüğü toplumlar tarihi ve günümüz mücadeleleri tarafından olduğu kadar, Maoist teori tarafından da kanıtlanmış bir kesinliktir.

Esas mesele, bu açık tablo karşısında egemen sınıfların kuşatmasından kurtularak bilimsel doğru tavır ve görevlerin üstlenmesi meselesidir. Karşıtların ayrışımı gibi, safların isabetli ve keskin belirlenmesi, net tavra sahip olunması hayatidir. Kimden, neyden ve niçin yana olduğumuz, yükümlülüklerimizin ne olduğu, bu yükümlülüklerin hangi araç, çalışma ve hareketlerle yerine getirileceği sorusunu açıklığa kavuşturmak gerekli ön şarttır. Bu netlik üzerine yaratılan duruş; bizleri doğru yerde tutarak, sınıf düşmanlarımıza öyle ya da böyle hizmet eden zayıflıklarımızdan uzak tutacaktır. Çar-çur olan enerjimizin kendi gerçek sınıf çıkarlarımız zemininde etkin olması, atıl olan gücümüzün faal kılınıp açık bilinçle fedakar mücadelede yerini alması büyük bir ihtiyaç olduğu gibi, bu, mümkün olan kolay bir iştir de. Yeterki, nesnel olarak tayin edilmiş olan sınıfsal statümüzü, açık bilinç ve fedakarlıkla yürürlüğe koyup yandaşlığımızı açıktan meydan okuyuş çüretine dökelim. Kimiz, kime hizmet ediyoruz, kime hizmet etmeliyiz? sorusunu bir an bile unutmadan kendimize soralım.

Kimin ve neyin hangi sınıfa ait olduğu; gerici dünya mı, yoksa devrimci dünya içinde mi yer aldığı önemli bir tespit meselesidir. Fevkaalede önemli olan bu temel siyaset felsefeden bağımsız değildir. Bilimlerin anası durumundaki felsefe, bilimlere kaynaklık yapar, bilimler de felsefeye hizmet ederler. Felsefenin temel konusu olan, "madde mi öncedir/düşünce mi öncedir" sorusuna verilen yanıt; bilimlerde ve tüm yaşamda tayin edici bir faktördür. Zira madde-bilinç ikilemine verilen yanıt; idealizm ile tarihsel materyalizm tercihleri olarak; dokunulmaz tabulara boyun eğen kadercilikle tarihi donduran, öte yandan bunun karşısında, her şeyi değişen görerek tabuları yerle bir eden büyük ilerleme teori-pratiği içinde tarihi geliştiren iki ayrı temel doğrultu-iki dünya görüşü arasındaki ayrışmada karar kılmak-yer almak değerindedir.

"Herşey değişir-değiştirilebilir" bilimsel felsefi inancına sahip olanlar, en büyük karanlıklar içinde bile kararlılıkla aydınlık geleceği yaratma uğraşı içinde olup, geleceği ellerine almaya muvaffak olurlar. Zorluklar, zayıflıklar, yoksunluklar dverimci ufkun önünde pes etmenin-durmanın gerekçeleri olamazlar. Yenilgiler, darbeler, gerilemeler umutsuzluğun-yılgınlığın-dönekliğin gerekçeleri edilemez. Teslimiyet devrimin doğasına aykırıdır, aslolan mücadeledir. Mücadeleyle dönüştürülemeyecek tek şey yotur. "Böyle gelmiş, böyle gider" anlayışı, idealizmden beslenen temelsiz karamsarlık ve yenilgi ruh halidir. "Ol-maz" diyen bilinç, idealizmle törpülenmiş dar ufuktur. "Ecelini" sayıklayan acz içindeki soluk beyinleri sarmalayan çaresizlik, devrimci bilinç ve ruha aykırıdır. Proleter devrimciler, yene-yenile, düşe-kalka, kıra-kırıla yürümekte kararlıdır. Geçici-taktik zayıflıklarını görerek, bunu, stratejik güç ve üstünlüklerini unutarak yılgınlık vesilesi yapmazlar.

İçinde bulunulan zayıf ve geri koşulları diyalektik yöntemle ele alıp, bunların ihtiyaçlarını doğru tespit etmekle ilgilienirler. Zayıflıkları geçici duraklar olarak algılayıp, bunları aşmanın yol ve araçlarını yaratan iradeyi sergilerler. Şartlara boyun eğen esareti asla kabullenmezler. Maoist komünistler; en sert kabukları kırma ve tüm gerici güçlere hükmetme yeteneğindedirler. Çünkü onlar, diyalektik ve tarihi materyalizm felsefesi ve MLM gibi üstün bir silaha sahiptirler. Çünkü onlar; haklı bir davayı takip etmekte, "Kuzey dağının ihtiyar budalası" ısrarıyla gerici dünyayı fethetme kararlılıındadırlar. Çünkü onlar, eskimiş ve çürüyenin karşısında gelişmekte olan yeni-yi, ileri-yi temsil etmektedirler. Onlar, yoksul dünyanın toprağında kök tutmaktadırlar. Bundandır ki, geleceğe damgasını vurma hakkına ve gücüne sahiptirler.

Bedel ödenmeden geleceğin kazanılmayacağı bilinmelidir

Bedel ödemeksizin kazanımlar elde edilemeyeceği unutulmamak durumundadır. Bilinmelidir ki, devrim, bencil huzur korunarak kolaylıklar içinde gerçekleştirilemez. O, "sudan geçmek için bedeni ıslatmaya" benzer. Durmayı, beklemeyi, dinlenmeyi tanımaz devrim. Tökeleyenleri geride bırakıp, narin yürüyüşleri öteleyerek dövüşlerin hücum naraları eşliğinde yürür ve duraksız çatışmanın en sert ikliminde gerçekleşir. Uyku vaktini doldurup şafak atmadan; düşmüş çığ toprağı ıslatıp iz bırakmadan; vurur şavkı karanlık uçurumlara devrimin... Te reddüttü, karamsarlığı, yılgınlığı, kararsızlığı ve tembelliği barındırmaz devrim-devrimci. Dönekliği düşkünlüğe yazar. Devrim hep ileri bakar.

Geleceği yazmak üzere, toplumlar tarihinden görev alıp komünizm bayrağıyla ayağa kalkınlarını ne bir korkuları, ne de tereddütleri olabilir. Yol üstündeki eğimler, geçici sendelemeler ve koca buz dağları yalnızca terlememizin vesilesi olacak kadar engeldirler. Ölüme göğüs gererek dünya gericiliğine meydan okuyanların, lokma lokma yutulacak zorluklar karşısında kötümserliğe kapılmalarını beklemek, gülünç olduğu kadar ahmakçadır da. Eğer bir doğum yaşanacaksa, bu, sancısız olmaz. Bunu kabul etmeyen devrimci olamaz!

Devrim ile karşı-devrimin geçerli olduğu arenada, akla gelebilecek her şey ya devrimcidir ya da karşı-devrimcidir. Bunu algılamayan devrimciler, gerekçelerin arkasına sığınıp yاپay bahanelerle oynadıkları trajediden kurtulamazlar. Ya devrimciğin gereği yerine getirilip mücadelede kesin durulacak ya da kader külahı başa geçirilerek "alçak sürünmeye" devam edilecektir. Tercih muhataplarındır. Gericiler şartlara uyan bir malzeme mi, yoksa değiş-tiren bir güç mü olacağız? İşte mesele budur.

Komünizm ütopyasını koruyanlar; devrimci görevlerin her aşamasında ve her şartta zamanı tasarruflu kullanmakla yüzyüzedirler. Devrimci görevlerini "acaba"lı duruşlarla erteleyenler, devrimciliğini de ertelemiş durumdadırlar. Şimdinin görevleri zamana aktılamaz. Kaybedilecek bir anımız, zayıf edilecek ufak bir gücümüz yoktur ve "bekle gör" tutumuna yeşil ışık yakacak en küçük bir lüksümüz... Devrim ihtiyacı, komünist devrimciye her bakımdan diri ve atak bir akışkanlık içinde olmayı emreder. Bilimselliğin ışığında yaratılmış bilinç, inanç ve güven üzerine inşa edilmiş coşkun ve net devrimci duruş ve kesintisiz istikrarlı mücadele pratiği; her devrimci ferdi parlayan ideal profilidir. Uyuşukluk, bilinmezliğin karanlığındaki bekleyiş hali ve gelişmeden şüphe eden ikircikli duruş; çürüme eğiliminin gölgesinde uzayan yoldur. Komünist devrimciler her aşamada kararlı, her koşulda cüretlidirler. Geleceğin işçileri, benimsemiş oldukları yaşam tarzıyla; eskiye ait olan her şeyi yıkarak, açık bir meydan okuyuş bilinci içinde geleceği inşa etmeye aday olabilirler.

Zulüm ve sömürü düzenine seyirci kalmak onu desteklemekle eş anlamlıdır. "İyi bir seyirci olmaksansa, kötü bir boksör olmak yeğdir."

AKP işçiye, YÖK öğrenciye!

YÖK krizin faturasını öğrencilere kesmek istiyor. YÖK tarafından katkı payı adı altında alınan har(a)çlara yüzde 8 ile yüzde 100 oranında zamlar yapıldı. YÖK, üniversite-lerde örgün öğretim öğrencilerinden alınan katkı paylarına yüzde 8, ikinci öğretim programlarında ise yüzde 100'ün üstünde zam yapılmasını önerdi. Krizin faturasını iş-çi ve emekçilere yükleyerek efendilerini krizinden karla çıkarma gayretine YÖK de eklendi.

Krizin faturası emekçilere: Efendileri ya-şadıkları krizden kar ile çıkarma derdinde olan AKP hükümeti, üniversiteleri ticaret-haneye, öğrencileri de müşteriye çevirme gayretini yaptığı zamlarla gösteriyor. YÖK'ün önerdiği bu rakamların, bazı fakül-teler için özel üniversitelere oldukça yakın rakamlara denk gelmesi, eğitimi, parası olan için bir ayrıcalık haline getiriyor. Yu-suf Ziya Özcan'ın daha önce dile getirdiği, üniversitelerin özelleştirilmesi, parası ola-

nın okuması yönündeki açıklamalarında, üniversite kapılarının emekçi çocuklara kapatılmaya çalışıldığı gözler önüne ser-miştir. YÖK'ün önerdiği yüzde 8'lik zamla birlikte yeni har(a)ç ücretleri şöyle;

Örgün eğitim: Tıp fakülteleri 591 TL, diş ve eczacılık fakülteleri 494 TL, veteriner fakül-teleri 386 TL, biyolojik bilimler 281 TL, İTÜ İşletme Fakültesi 402 TL, mühendislik 387

TL, gemi inşaat 316 TL, iletişim fakülteleri 284 TL, hukuk, iktisat 313 TL, açıköğretim fakültesi 71 TL, kon-servatuvarlar 589 TL, yabancı diller 470 TL, ev ekonomisi 227 TL, bankacılık 190 TL

İkinci öğretim: Veteriner fakülteleri 5 bin 276 TL, teknik eğitim fakülteleri bin 412 TL, mühendislik, mimarlık fakülteleri 2 bin 400 TL, gemi İnşaat 2 bin 549 TL, fen-edebiyat fakülteleri 2 bin 343 TL, hukuk, iktisat fa-

külteleri 2 bin 160 TL, dil tarih ve coğrafya fakülteleri 2 bin 426 TL, iletişim fakülteleri bin 110 TL, devlet konservatuvan 6 bin 935 TL, sivil havacılık 5 bin 540 TL, mesleki tek-noloji 4 bin 430 TL, ilahiyat bin 227 TL, En-gelliler Entegre Yüksekokulu 8 bin 605 TL, adalet yüksekokullan bin 940 TL. YÖK tarafından yapılan zamlar ise üniver-site öğrencileri tarafından protestoyla kar-şılandı. Öğrenciler, zamların geri çekilmesi-ni istedi.

Üretimin yaratıcı, devingen gücüyle çelikleşelim!

Geride bıraktığımız mücadele yılı içerisinde gençlik ha-reketinin, eskiye oranla gerek siyasal, gerekse örgütsel çizgide daha olumlu adımlar attığına ve en önemlisi bu tarz faaliyeti belirli ölçütlerde süreklileştirdiğine tanık-lık ettik.

Öğrenci-gençlik faaliyetlerinde, yaygın ve hareketli; emekçileri ilgilendiren gündemlerde, halk güçleriyle bir-likte kitlelerle kucaklaşan; ülke gündemlerinde politik tavrını aylık açıklamalarıyla ortaya koyan ve faaliyetç-i-leri başta olmak üzere kamuoyuna politik tutumunu yansıtan, yönlendiren bir çizgi, bugün biraz daha otur-muş olarak karşımızda durmaktadır. Örgütsel çizgiye sarılmanın, bu olumlu gelişimde payını yadsınamakla birlikte dikkatlerimizi yöneltmemiz ve eksikliklerimizi telafi ederek daha gelişkin bir mücadele pratiği çıkarabilmemizin asıl belirleyeni, siyasi çizginin ve buna yön veren ideolojik hattın daha da kuvvetlen-dirilmesidir kuşkusuz.

Tam da bu noktada, geçtiğimiz yaz döneminde gençlik

hareketinin başlattığı "Emek Seferberliği"nin ve bu kam-panya içerisinde örgütlediği "Köy Çalışmaları"nın, ideolo-jik hattın kuvvetlenmesindeki ve devamlı bu pratiğin yıl içerisindeki gençlik hareketi faaliyetlerine kazandırd-ığı olumlu ivmenin altını kalınca çizmek ve üzerinde dur-mak gerekecektir.

Çoğu faaliyetçi için, gündelik koşuşturma içerisinde çok da fark edilmeyen ve dolayısıyla üzerinde gereken has-sasiyetle durulmayan bir konu olsa da gençlik hareketi-nin atölyelere ve tarlalara doğru çevirdiği çizgisi tayan edici bir noktada durmaktadır. Yıl içerisindeki faaliyetlerde, yerellere bakıldığında, mevcut faaliyetlerinde gelişme gösteren, hareketi gelişt-irip güçlendiren, besleyen ve daha da önemlisi onun politik seviyesini ve kabiliyetlerini arttıran örneklerin tam da bu çizgiyi idrak etmiş ve bizzatıhi içerisinde yer almış kesimlerin oluşturduğu gerçeği, bu yönüyle mani-dardır.

Bir dizi reformist ve küçük-burjuva devrimci örgütün,

"yaz kamplarına", "plajlara" doğru yaptığı çağrının aksi-ne; gençlik hareketinin faaliyetçilerine ve halk gençliği-ne, bilhassa kol emeği gerektiren işlerde çalışma, prole-ter sınıf kültürüyle tanışma ve bilincini, yaşamını disipli-ne etme, bu çalışmalardan elde edilecek geliri hareketin kolektif akıl ve iradesine sunma çağrısı; bugün, dünden daha disiplinli ve örgütlü bir şekilde, köylük alanlarda üretime katılma ve köylülerle buluşma çabası bu ba-kımdan oldukça önemlidir.

Evet, gençlik kiminse gelecek de onundur!

Halk gençliği güçleri, işçilerimizin, köylülerimizin yanın-da saf tutmaya çağrı yapmaktadır. Kampüslerde kalıcı ve nitelikli mevziler inşa etmeye, buralardan taşarak yerellere, emekçilere, mahallelere inmeye çağrı yap-maktadır.

Bu çağrıya kulak verenler, devrim davasını yaşamlarının merkezine alanlar, eksikliklerine ve hatalarına karşın geleceği kazanacak bir pratiğin sahibi, iddici olacak-lardır/olmaktadırlar.

Gençlik hareketinin, halk düşmanlarından aldığı darbe-lere dahi bakıldığında, bu çağrıya yüzünü dönenlerin bugün türlü tehditlerle, kaçınılmalarla veyahut tutukla-malarla karşılaştığını görmek şaşırtıcı değildir.

Öte yandan gençlik hareketi bütünlüğü içerisinde göze çarpan, kendi içerisindeki kimi örgütsel ve siyasal eksik-liklerde, hatalarda, devrimci bir pratik üretmeyen/ürete-meyen kısırlıklarda; atölyelere ve tarlalara doğru yapı-lan bu politik tercihin sağlamlaştırmaya çalıştığı ideolo-jik zeminden nasıl uzaklaştığı da dikkatle irdelenmeli ve sonuçlar çıkarılmalıdır.

Bu çağrı ciddiye alınmalı ve üzerinde hassasiyetle durul-malıdır. Gençlik hareketinin daha ileri hamleleri ve halk gençliğinin demokratik hakları için mücadelesinde poli-tik bir eksen haline gelebilmesi, yine ancak bu çağrının politik muhtevasını kavramakla, atölyelerde, tarlalarda alinteri dökmekle mümkündür.

gör: "Bu eğitim sisteminde birinci olmak güzel ama ne kadar gurur verici bilemiyorum. Bence haber olması gereken biz değiliz, fırsat eşitsizliği nedeniyle doğu ille-rinde başarısız olan arkadaşlarımız. Onların ön plana çı-karılması lazım."

Sıralamaya giren aynı okuldan Doğa Can Coşar: "Bizim yeteneklerimizi köreltip ezbercilğe yönelten bu sis-temde başarı tartışılır. Piyanoyu bıraktım, yüzmeyi bı-raktım, sunuculuğu bıraktım. Bize kıydınız, bari kardeş-lerimize kıymayın."

Birincilerin de dediği gibi sorun eğitim sisteminde. Bu eği-tim sistemi devam ettiği müddetçe '0' çekenler bitmez.

Eğitim sistemi her branşında '0' çektii

Her yıl üniversite eğitimi görmek için sınava giren mil-yonlarca genç, eğitim sisteminin anti bilimselliği yü-zünden yarınlarını yitiriyor. Geçen yıl yapılan Öğrenci Seçme Sınavı'nda 20 bin öğrenci YÖK tarafından belir-lenen barajı aşamadığı için '0' puan almıştı. YÖK'ün bu yıl baraj puanlarını indirmesine rağmen bu yıl da 30 bin kişi '0' puan alarak eğitim sisteminin mahiyetini gösterdi.

1'inciler özel okullardan

Eğitimi tamamen özel okullara devreden, devlet okul-larındaki eğitimi dersanelere devrederek, eğitimi para-sı olanın bir ayrıcalığı haline getiren devlet, emekçi halk çocuklarının eğitim hakkına da yavaş yavaş el ko-

yuyor. Devlet okullarında eğitim kalitesinin düşüklü-ğünden dolayı 30 bin öğrenciyi başarısızlığa mahkum eden mevcut eğitim sistemi, kendisini sadece liselerde değil, artık ilkokullarda da göstermeye başladı. 8 sınıf öğrencilerinin girdiği SBS'de de ÖSS benzeri durumlar yaşanıyor. Bu yıl yapılan Seviye Belirleme Sınav'nda birinciliği elde eden öğrencilerin özel okullardan olma-sı, eğitimin parayla ölüldüğünü birkez daha gösteriy-or. Eğitim sisteminin bu durumunu SBS'de birinci olan öğrencilerin söyledikleri anlatmaya yetiyor.

'Fırsat eşitsizliği var'

Seviye Belirleme Sınavı (SBS)'nın üç birincisinden Özel Bilfen Çamlica İlköğretim Okulu öğrencisi Cansu Gün-

GENÇ YORUM

Sinan Çakıroğlu

Üniversite har(a)çlarına yapılan zamlara karşı nitelikli ve kitlesel karşı koyuşları örgütleyelim

Kapitalist-emperyalist dünya sisteminin yaşadığı eko-nomik kriz etkisini her geçengün daha fazla gösteriyor. Gazetemizin sayfalarında bu konuya fazlaça değindiği-miz için bilinen şeyleri tekrar etmeyeceğiz. Daha ziyade son dönemde yapılan zamlar, artan işsiz-lik ve yoksullaşma ve buna bağlı olarak hâkim sınıfla-rın yoğunlaşan saldırıları paralelinde halk gençliğinin gündemine değineceğiz. Geçtiğimiz haftalarda üniver-si-te har(a)çlarına yapılan zamlar kanımızca bu başlıkları içeren çeşitli sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Söz konusu zamlar; hâkim sınıfların bilinen uygulamaları olarak bir bir hayata geçirilirken yapılan zamlardan üniversite öğ-rencileri de nasibini almıştır.

Şüphesiz geniş kesimlerle bir araya gelerek zamlara karşı mücadele etmek, bu konuda güçlü pratik adımlar atmak gerekmektedir. Devrimci gençliğin -ve genelde devrimci hareketin- yaşadığı temel sıkıntı tam da bu noktada başlamaktadır. Milyonlarca öğrenciyi kapsa-yan böyleli geniş bir yıkım politikasıyla ezilen milyon-

ların çocuklarına üniversite kapıları kapatılırken; dev-rimci gençlik kendisini dar "basın açıklamalarıyla" sı-nırlandırarak tam da hâkim sınıfların istediği şeyi yap-maktadır. Bizlerle aynı sorunları yaşayan büyük çoğun-luktan uzaklaşarak sınırlı dünyalara hapsolmak de-mokrasî ve devrim mücadelesinin talep ettiği bir şey de-ğildir. Bu "sınırlılık" devrim mücadelesinin gelişime hiz-met etmiyorsa ve hâkim sınıflar bu sınırlılığı "özgürlük ve demokrasi" adına "alkışlıyorsa"; hatalı pratiklerden ve bu hatalı pratiklere yön veren kavrayıştan bir an ön-ce kurtulmamız gerektiği açıktır.

Öyleyse bu sının aşmak ve geniş gençlik kesimleriyle bir araya gelerek etkili eylemler- etkinlikler düzenle-mek, tercihten öte zorunluluk haline gelmiştir. Kendi-mize yüklediğimiz misyonu ancak böyleli yönelimlerle yerine getirebiliriz. Halk gençliği bu bilinçle hareket ederek yaz dönemini her yönüyle iyi değerlendirmelidir. Demokratik Gençlik Hareketi (DGH)'nin, başlatmış ol-duğu emek seferberliği kapsamında köylere ve fabrika-

lara yönelmesi önemli bir adımdır. İdeolojiyi kavramak, kurumlarımızı her yönüyle güçlendirmek ve faaliyet alanlarında öne çıkan çelişkileri programımız eksenin-de ele alarak en geniş kesimlere yönelmek kalıcı başa-rılar elde etmenin belirleyenidir.

Halk gençliğinin köylere ve fabrikalara giderek buralar-da çalışması, gençliğin devrimcileşmesi ve bizzat bu sü-reç içerisinde kavrayışını derinleştirmesi bakımından önemlidir. Bu kavrayış gençliğe, üniversitelerde yaşı-nan sorunların köylerde, fabrikalarda ve hayatın diğer alanlarında yaşanan sorunlardan bağımsız olmadığını öğretecektir. İşçi ve köylülerden öğrenmek; onlar şah-sında farklı alanlarda sürdürülen mücadelelerin bağla-rını sağlamlaştırmak devrimimiz açısından hayati de-ğerdedir. Bu çelişkiler içerisinde yoğrulan gençlik, ken-di alanlarında yaşadığı sorunları; ezilen milyonların ya-şadığı sorunlar içerisinde ele alacak ve daha güçlü pra-tikler sergileyecektir.

Halk gençliği, üniversite har(a)çlarına yapılan zamlara

karşı etkin bir mücadele hattı örmek ve "üniversite öğ-rencileri" imzasıyla en geniş kesimleri bir araya getir-mek için gerekli hazırlıkları yapmalıdır. Geç kalmadan bütün ilerici, demokrat, devrimci gençlik örgütleriyle görüşerek bu konu gündemleştirilmeli ve üniversitelerin açılış dönemi öncesinde ülke genelinde kitlesel eylem-ler örgütlenmelidir. Bu süreç ciddiyetle ele alınmalı ve hâkim sınıfların saldırıları nitelikli ve kitlesel bir şekilde karşılanmalıdır.

Halk gençliği; disiplinli, planlı ve programlı hareket et-tiği oranda yakın dönemin çelişkilerini göğüsleyebile-cek niteliğe sahiptir. Bu süreç aynı zamanda halk genç-liğinin eksiklerini aşmasına, nitelikleşmesine, sağlam-laşmasına ve örgütlenmesine hizmet edecektir. Daha nitelikli ve kitlesel bir gençlik hareketi yaratma yolunda çelişkileri değerlendirelim. Eksiklerimizi aşarak kavrayı-şımızı derinleştirelim.

Şıncan olayları gerçekten de Çin işi mi?

Rabia Kadir eski ABD Başkanı George Bush'la...

Çin'in Şıncan bölgesinde yaşanan etnik çatışmalar ve Çin devletinin çatışmalara müdahalesi dünya ve ülkemiz medyasında uzun uzadıya konu edildi. Nerede ise tüm haberlerde olayların Çin tarafından başlatıldığı öne sürüldü. Özellikle ülkemiz

başlamış bir etnik çatışma olarak okumak son derece eksik ve hatalı olacaktır.

ABD hedeflerini bir bir vuruyor

ABD'li stratejistler, 2000 yılından bu yana Çin'in ekonomik, siyasi ve askeri bir güç olarak önemli bir etki

Doğuya Büyük Göçü" adlı kitabında, Çin'in ekonomik, siyasi ve askeri bir güç olarak ilerleyişine dikkat çekerek, ABD'nin emperyalist imparatorluğu ve menfaatlerinin tehdit altında olduğuna dikkat çekiyor; gücün batıdan doğuya kaydığını, doğunun yükselişte olduğunu dile getirerek gerekli müdahalelerin yapılması yönünde uyarılar yapıyordu.

Ülkemizde ve dünyanın birçok yerinde satın aldığı medya guruplarıyla her geçen gün daha da büyüyen uluslararası medya patronu ve savaş tüccarı Rupert Murdoch, dünya genelinde verdiği seminerlerde önümüzdeki yıllarda dünyayı Çin ve Hindistan'ın şekillendireceğini, bu iki ülkede orta sınıf insan sayısının gelecek otuz yıl içerisinde üç milyara ulaşacağını belirtiyordu. Murdoch; "Dünya bunun gibi bir gelişmeyle daha önce hiç karşılaşmadı. Bu iki ülkenin halkı, yokluğun ne olduğunu biliyor, yeteneklerini ve yaşam koşullarını geliştirmeyi amaçlıyor, tüm dünyaya neler yapabileceklerini göstermeyi istiyor." diyerek uyarılarda bulunuyordu. Bu gelişmeler ışığında uzun süredir emperyalist güçler gözlerini Güney Asya'ya ve Avrasya'ya dikmiş durumdalar. El Kaide ve Taliban gibi bahaneler yaratan ABD, 2001'den beri Güney Asya'ya yerleşmiş durumda ve bu yerleşikliğini çevreye yayma çabasında.

Güney Asya

ve emperyal güç rekabeti

2001 yılında Dünya Ticaret Örgütü'ne (İkiz Kuleler) yapı(tır)ılan saldırılar bahanesiyle Afganistan'ı işgal eden ABD; Irak, Lübnan, Filistin, Pakistan, Hindistan ve İran'ın ardından bugün Çin'e dönük bir istikrarsızlaştırma saldırısı başlatmış durumda. Dünya için tehdit olarak gösterilen El Kaide ve Taliban'ı ortadan kaldırma

Ahmet Hacaloğlu K.

Jeopolitik-jeostrateji kurbanı- Uygurlar

Cumhurbaşkanı Gül'ün bir hafta önce ziyaret ettiği Çin'in kuzey batısındaki, 8,3 milyon Uygur'un en büyük etnik grup olarak yaşadığı Şıngcang Uygur özerk bölgesinin başkenti Urumçi'de temmuzun ilk haftası Han milliyetinden Çinlilerle Müslüman Uygurlar arasında meydana gelen olaylarda 192 kişi öldü, 828 kişi yaralandı. Daha önce de defalarca bağımsızlık istemiyle ayaklanan Uygurlar ile hükümet güçleri arasındaki anlaşmazlık 26 Haziran'da bir Uygur işçinin Han bir kadına cinsel tacizde bulunduğu iddiası üzerine çıkan kavga ile başladı. Bazı Uygur göstericileri Han milliyetinden olanlara saldırarak otomobil ve binaları ateşe verdiler. Sonrasında da olaylar kontrolden çıktı. Olaylara ilişkin değerlendirmelerde bulunan Başbakan Erdoğan'ın Çin olaylarını "soykırım" olarak tanımlayan popülist açıklamaları da Türkiye açısından çok düşündürücüydü. Daha önce de Gazze savaşı sırasında İsrail'i benzer şekilde ağır eleştiren Erdoğan'ın ikide bir de birilerine "soykırım" yapıldığından dem vurmaya "soykırım" tanımlamasını herhalde daha dikkatli kullanması gerekir. Çinli yetkililer yaptıkları açıklamalarda olayları ABD'de yaşayan sürgündeki geçici Uygur hükümetinin başbakanı, Dünya Uygur Kongresi Başkanı Rabia Kadir'in kıskırttığını öne sürdü (Obama'nın Rusya ziyaretinde ne gibi pazarlıkların yapıldığının henüz bilinmediği bir anda ve Dünya Uygur kongresinin toplanmasına çok az bir süre kala bu olayların çıkması düşündürücüdür). Çin'in kapitalist inşaa sürecinde sıfırdan en zengin kadınlardan biri haline gelen Rabia Kadir "ayrılıkçı hareketleri"nden dolayı 1999 senesinde hapse mahkum edildi. Altı yıl cezaevinde yattıktan sonra Washington'un devreye girmesiyle salıverilince ABD'ye sığındı ve siyasal faaliyetlerini ABD'nin desteğiyle orada devam etti. Uygur halkı tarihte iki kez devlet deneyimi yaşadı.1930'larda bölgede patlak veren isyanlar 1933 yılında Kaşgar'da "Doğu Türkistan İslam Cumhuriyeti"nin ilan edilmesiyle sonuçlanmıştı. Ancak İslam cumhuriyeti, Çinli General Şıng Şısay'ın bölgenin kontrolünü ele geçirmesiyle tarih sahnesinden silindi.1944 yılında Şıngcang'ın kuzeyinde bulunan bugünkü Kazak özerk bölgesinde SSCB'nin desteğiyle kurulan ikinci "Doğu Türkistan İslam Cumhuriyeti" ise 1949'da Çin Halk Kurtuluş Ordusu'nun Şıngcang'a girmesiyle sona erdi. Bu tarihe kadar eyalet statüsünde olan bölge 1952'de özerk bölge olarak ilan edildi. Ancak Çin Anayasası'na göre Çince ile birlikte resmi dil olarak kabul gören, yaşamın her alanında yaşatılan Uygur dili, ABD'nin 2001 Aralık ayındaki Afganistan ve Mart 2003'deki Irak işgaliyle Asya'ya adım atmasından sonra yasaklandı, Uygurlar baskı görmeye başladı. Resmi daireler, okullar ve üniversitelerde Uygur dili yasaklandı. Nüfus kayıtları, asimilasyon süreci işlemeye başladı.

Neden Uygurlar ve niçin şimdi

Bu sorunun sağlıklı bir yanıtını verebilmek için genel bir panorama yaparak bölgenin jeopolitik-jeostratejik konumunu koymak gerekiyor. 20. yüzyıldaki hızlı sanayileşme ile birlikte son çeyrekte Çin ve Hindistan'ın da kervana katılması enerjiye duyulan ihtiyacı büyük oranda artırdı. Talebin artmasına karşın üretimin aynı oranda artmaması, aksine mevcut kaynakların hızla tükeniyor olması sanayileşen ülkeleri yeni kaynak arayışlarına itti. Jeopolitik olarak bir eksen olan ve enerji kaynaklarının dörtte üçüne sahip Orta Asya, başta ABD elebaşlılığındaki emperyalizm olmak üzere Çin, Rusya ve Hindistan'ın iştahını kabarttı. Orta Asya enerji kaynaklarına sahip olmak için büyük devletler arasında akıl almaz bir satranç oyunu oynanmaya başladı.

Oyunun baş aktörlerinden ABD 11 Eylül saldırısını bahane edip 2001 yılında Afganistan'ı işgal edip köprübaşını tuttu. Afganistan'ın Orta Asya'nın enerji kaynaklarını Pakistan ve Hint okyanusuna ulaştıracağı geçiş ülkesi konumunda olması küresel enerji rekabetinin doruk noktasına çıktığı 21. yüzyılda stratejik önemini göstermekte. Obama'nın Başkan seçilmesinden sonra ABD stratejisinde bir eksen kayması ile merkezin Ortadoğu'dan Afganistan-Pakistan'a kaydırılacağını ilanı yeni stratejinin Ortadoğu'dan çok Orta Asya üzerine inşa edileceği ve bölgede daha çok kan ve entrika görüleceğini de anlatmakta. ABD Afganistan'ı merkez olarak yürüteceği Orta Asya politikası ile Rusya ve Çin'i baskı altına alıp bir yandan Çin'in siyasal etkinliğinin artmasına engel olurken diğer yandan Hazar ve Orta Asya petroleri üzerindeki Rus tahakkümünü kırmak istiyor. Obama'nın son Rusya ziyaretinde Afganistan'a yapılacak lojistik destek faaliyetlerinde Rusya'nın hava koridorunu açarak yardımcı olacağını açıklanması, ertesi gün Kırgızistan hükümetinin Manas üssünün yeni-

den faaliyete geçmesine izin vermesi yeni stratejinin temellerinin örülmeye devam edildiğini gösteriyor. Bu destek açıklaması çelişkili gibi görünse de devletlerin uzun vadeli çıkar hesapları düşünüldüğünde garip gelmemelidir. Afganistan'ın Taliban tarzı bir yönetimin eline geçmesi halinde Müslüman Orta Asya ülkelerini ve yumuşak karnı sayılan bölgeleri doğrudan etkileyeceğini bilen Rusya ABD'nin Afganistan'da başarılı olmasını istiyor. Diğer yandan emperyalist sistemin krizi dalga dalga yayılırken küresel emelleri olan bölgesel ekonomik ve askeri güç Çin büyümesine devam ediyor. Yeni yüzyılın ilk yirmi yılını ekonomik, diplomatik, askeri gelişim ve süper güç statüsü kazandırmak için fırsat süresi olarak gören Çin hızlı gelişmenin başta enerji olmak üzere doğal kaynaklara ve pazarlara kesintisiz erişme, deniz ulaştırma hatlarının açık bulundurulmasına bağlı olduğunun bilincinde. Enerji ihtiyacını büyük oranda sağladığı Orta Doğu ve Afrika petrolerini (Sudan) taşıdığı Hint Okyanusu'nun ABD deniz gücü sebebiyle riskli hale geldiğini gören Çin'li yöneticiler bir yandan alternatif yollara yönelerek Orta Asya ve Hazar enerji kaynaklarına ulaşmaya çalışırken diğer yandan stratejik deniz yollarını kontrol edecek açık deniz gücüne sahip olmanın faaliyeti içinde. Ancak bunun Avrasya'nın hakimisi Rusya'nın tepkisini çekeceği de görünen gerçek. Diğer yandan Çin'in Uzak Doğu, Moğolistan ve Güney Sibirya'daki jeopolitik oyunlarının hareket alanlarını daraltacağı için Rusya ile uzun vadeli bir stratejik ortaklık da fazla itibar görmekte.

Tarihsel geleneklerin etkisiyle Çin'in kısa bir dönem hariç (1949-1958) Atlantikçiliği, Jeopolitik bir aksiyom olarak Güneyde ve Doğuda Rusya'nın potansiyel düşmanı olarak görülmesine neden olmakta. İki nedenden dolayı Çin, Rusya jeopolitiğine göre tehlikelidir. Kendiliğinden Atlantikçiliğin jeopolitik üssü olması ve "sahipsiz anılar" arayan yüksek nüfus yoğunluğu olan bir ülke olması. Bu iki durumdan dolayı Çin Rusya'yı mevzii açıdan tehdit eden bir devlet konumunda görüyor. Tüm bu mülahazalar somut siyasi durumdan bağımsız olarak Çin'i Rusya'nın potansiyel düşmanı yapmaktadır. Bu sebeple Rusya "ıç" güney kuşağının en doğu kesimindeki bölgeyi Çin'in aleyhine daha geniş bir "sınır bölgesi" oluşturarak genişletmek istiyor. Rus jeopolitikçiler öncelikle Çin'in kuzeybatısının daha güneydeki topraklardan koparılması gerektiği görüşündeler. Bu çerçevede Rus jeopolitiği uzun bir siyasal özerkliğin tarihine sahip Türk etnisitesi Uygurlar ve Tibet'de ayrılıkçılığı faal bir şekilde destekler. Zira Sincan ve Tibet'in Rusya'nın kuşağına dahil olması halinde güvenilir bir savunma kalkını oluşturulacaktır. Sincan ve Tibet olmazsa Çin'in enerji zenginini Batı Sibirya ve Kazakistan'a jeopolitik müdahalesi imkânsız olacaktır. Keza bu bölgelerin istikrarsızlığa dönüştürülmesi halinde bile ilk aşamalar Rusya için stratejik kazanım olacaktır. Tibet-Sincan-Moğolistan-Mançurya hep birlikte Rusya'nın güvenlik kuşağını oluştururlar. Bu bölgedeki başlıca hedef Pekin'in dikta politikasından muzdarip yerli halkı kullanarak bahsedilen toprakları ve kendi yumuşak karnını denetimine tabi kılmak, Çin açısından da Kazakistan ve Sibirya'ya "Kuzeye atılım" için bir köprübaşı elde edebilmektir.

Son yerine

Çin'in kuzey batısından kuzey doğusuna giden kuşak sıra dağlarla çevrilidir. Daha kuzeye çıkmak için 10-13 geçiş noktası olsa da gerek çıkan ve gerekse giren için oldukça zordur. Bu kuşak da sırasıyla batıdan doğuya doğru Tibet-Şıngcang-Moğolistan ve Mançurya sıralarını. Her hangi bir gücün bu bölgeleri istikrarsızlaştırmaları halinde Çin'in enerji mücadelesinde kuzey batıya ve kuzeye çıkabilmesi olanaksızlaşacağı gibi bölgenin istikrarlı olması halinde ise aksine Rusya ve ABD bakımından enerji paylaşım savaşında zorluklar baş gösterecektir. Rus jeopolitiğinin ve ABD'nin yeni stratejisinin farkında olan Çin yönetimi kuzey kuşağını güvenceye almak adına Rabia Kadir'in dediği gibi Şıngcang bölgesinde nüfus bileşimini değiştirmek, Uygur dilini sınırlandırmak da dahil 2003 senesinden itibaren birtakım tedbirler alıp hayata geçirmiştir. Asimilasyon nedeniyle hassas olan ve bağımsızlıkçı duyguları hala canlı Uygur halkı dışardan yönetilen küçük bir manipülasyonla harekete geçmiş, sonucunda bilinen müessif olaylar doğmuştur.

Tarihten gelen bağımsız devlet geleneğine sahip Uygur halkı jeopolitik-jeostratejik talihsizliği sebebiyle yayılmacı güçlerin tepişmesinde kurban olarak seçilmiş ve bu güçlerin özellikle de ABD elebaşlılığındaki emperyalizmin oyununa gelmiştir. Muhtemeldir ki Rusya da bu oyuna onay vermiş olmalıdır. Ne yazık ki yayılmacı büyük güçlerin 21. yüzyıldaki enerji mücadeleleri devam ettikçe Tibet, Şıngcang ve Mancurya'da daha pek çok kan ve gözyaşı olacaktır.

Şıncan olaylarının sorumlusunu bulmak için kime yaradığına bakın

Şıncan olayları çoğu kesimin öne sürdüğü gibi Çin tarafından başlatılmış bir saldırı değil. Çin, iç istikrarını tehdit edecek ve kendisini uluslararası arenada sıkıntıya sokacak böyle bir katliam politikasını hayata geçirerek kendi ayağına ateş etmiş olacaktır. Her ne kadar Uygur Türkleri arasında yıllardır bir bağımsızlık özlemi olsa da bu özlem uluslararası arenada kabul görmemiştir. Hal böyle iken Uygur Türklerinin bu özlemini ateşleyecek ve haklı gerekçeler yaratacak böyle bir adım atmak Çin'in atacağı en son adımdır.

Uygur Türklerine uygulanacak şiddet ve soykırım Orta Asya'daki diğer Türki Cumhuriyetleri tetikleyerek Çin karşıtı bir oluşum yaratacaktır. Nitekim Doğu Türkistan'a sınır olan Kırgızistan'da yaşayan Uygurlar, dolayısıyla Kırgızistan bu durumdan duyduğu rahatsızlığı dile getirmiştir. Bölge'de oluşacak ve Çin'i izole edecek böyle bir blok Çin'in menfaatlerine terstir.

Tüm bu açılardan bakıldığında Urumçi olaylarına Çin'in planlı bir politikası şeklinde yaklaşmanın çok gerçekçi olmayacağı görülüyor. Dahası Uygur Türklerinin "kahraman anası" olarak gösterilen Rabia Kadir'in hayat albümündeki fotoğraflara bakmak dahi kazın ayağının zannedildiği gibi olmadığını görmeye yeterli. Albümde yer alan, Rabia Kadir ile ABD eski Devlet Başkanı George W. Bush'un birlikte çekilmiş resimleri ve yüzlerdeki gülümseme, Şıncan olaylarının perde arkasındaki güçlere ışık tutar nitelikte. Kısacası perde gerisinde derin bir gölge oyunu sergileniyor...

holding medyası ve hükümet bu işin tek sorumlusunun Çin olduğunu vaz ettiler. Kuşku yok ki Çin'in olaylara müdahalesi, gerçekleştirdiği toplu infazlar, dahası diğer milliyetlere yaklaşımı kınanmalıdır. Ancak Şıncan'da yaşananları Çin'in Uygur Türklerine dönük saldırısı sonrası

alanı yarattığını, eğer gerekli tedbirler alınmaz ve müdahale edilmezse bu gücün orta vadede ABD için en büyük tehditlerden birini oluşturacağını öne sürüyorlar. Bu stratejilerden Clyde V. Prestowitz, 2005 yılında yazdığı "Üç Milyon Yeni Kapitalist: Zenginliğin ve Gücün Batıdan

bahanesiyle Afganistanı işgal eden ABD, bölgeye yerleşme süreci başlatmıştır. Bundaki amaç; Çin ve Rusya'nın bölgedeki etkinliğini kırmak, bölge kaynaklarını ele geçirmek, bölgede milyarlarla ifade edilen ucuz işgücüne ve geniş pazarlara hakim olmak şeklinde özetlenebilir.

ticaret antlaşmasının iptal edilmesini, işçilerin ve memurların ücretlerinin ve çalışma koşullarının iyileştirilmesini, Devlet Başkanı ve tüm bakanların istifa etmesini istedi. Aynı gün ülkenin diğer yerlerinde de eylemler yapılırken, yollar ve caddeler barikatlarla trafiğe kapatıldı. Lima başta olmak üzere çeşitli yerlerde ger-

çekleştirilen eylemlere polisler tarafından saldırıldı. Saldırlar sonucunda 156 kişinin göztaltına alındığı açıklandı.

Peru'da, geçen ay yağmur ormanlarını yabancı şirketlerin işletmesine açan yasa tasarısının geri çekilmesini isteyen Amazon yerlileri ile polis arasında çıkan çatışmalarda 34 kişi ölmüştü.

Peru'da 156 kişi gözaltına alındı

Peru'da, devletin imzaladığı serbest ticaret antlaşmasına ve ekonomik politikalara tepki gösteren binlerce işçi 3 günlük grev yaptı. Çalışma Bakanı Jorge Villasant medyanın karşısına geçerek, "Grev başarısız olmuştur. Peru'da çalışma yaşamı normal seyrinde gidiyor. Grev katılan işçi sayısı yok denecek kadar az." derken,

Peru hükümeti greve gitmeyerek işine devam işçilere 7 dolar ödeme yapacağını duyurdu. Bu çelişkili durum, greve katılımın yüksek olduğunu gözler önüne serdi. Grevin ardından başkent Lima'da binlerce kişinin katıldığı büyük bir miting gerçekleştirildi. Binlerce polis ve asker in ablukasına karşın alanlara akan Peru halkı, serbest

Hindistan'da Maoistlerden eylem: 30 polis öldürüldü

Maoistler, ormanlık bir bölgede atkıları pusuda, aralarında üst düzey yetkililerinin de bulunduğu 30 polisi öldürdü. Saldırı, Chhattisgarh eyaletinin başkenti Raipur'a 200 km mesafede olan Rajnandgon bölgesinde meydana geldi. Saldırı ile ilgili olarak yetkililer şu açıklamayı yaptı: "30 polis memurunun öldürüldüğü saldırıda, Bölge Kuvvetleri ve Chhattisgarh Silahlı Kuvvetleri (CAF)'nden oluşan bu birlik, Rajnandgaon bölgesindeki sık ormanlık alanda Maoistler tarafından kurulan bubi tuzağına kısıtıldılar."

Gerici sınıfların iktidarı, devrimci mücadelenin ve savaşın gerekçesidir

Nepal üzerine alevlenen tartışmalar hakkında -III-

Dünya devrimler tarihi gösterir ki, neredeyse tüm demokratik devrimler öncesi; zamanın ilerici güçleri tarafından birçok devrim gerçekleştirilmiştir. Rusya ve Çin bunun yakın ve zengin örnekleriyle doludur. Ve bu devrim süreçlerinde halk kitleleri burjuvazinin önderliği altında devrime katılır, iktidarda yer almaz-temsil edilmezlerdi. Bu önderlik ve örgütlülüğe esasta sahip değillerdi vb. Yani, halk kitlelerinin iktidar olması-iktidarda yer alması, kendi örgütlülük ve hazırlıklarının elverişsizliğinin yanı sıra, zamanın devrimlerinin önderlikleri tarafından da bunun yapılması-gerçekleştirilmesi tasavvur edilemezdi. Proletarya devrimi Rusya'da yaşandıktan sonra bu durum tamamen değişti. Halk kitleleri proletarya önderliğinde kendi iktidarlarna kavuştu. Burjuvazi hepten gericileşerek feodal sınıfla kol kola girerek-yedekleyerek bu iktidarlara düşman kesildi. Bu düşmanlık ve gerici-karşı devrimci zor karşısında proletarya ve halk kitlelerinin iktidar mücadelesi, ancak devrimci zorun kullanılmasıyla başarı yolu izleyebildirdi. Gerici sınıflar, iktidarı devrimci sınıflarla paylaşmıyor, onlara vermiyordu. İktidarı alınması devrim ile mümkündü. "Her devrimin temel sorunu politik iktidar meselesi" olarak somutlandı. Buraya kadar her şey anlaşılırdır.

Ancak, devrimci güçlerin baskılanmasıyla da olsa ve devrim için hala şartlar tam olunlaşmadığı halde, gerici sınıflar iktidarı ya da yönetim veya hükümeti paylaşmaya zorunlu kalmış-buna rıza göstermiş ise, devrimci sınıflar ve Komünist Partisi bu durumda ne yapmalıdır? Devrimini gerçekleştirmek için bu şartları taktiksel içerik ve kavrayışla kullanmalı mıdır, yoksa bu fırsatı değerlendirmeye her şeye rağmen yanaşmalı mıdır? Ve eğer Nepal gerici sınıfları ve mevcut olan geçerli atmosfer ya da çelişkilerin gelişim eğilimi veya andaki özellikleri devrimci zor-silahlı savaşın sürdürülmesini geçici-lik şartıyla da olsa ertelemeyi gerektiriyor veya sürdürüme-

ni her açıdan anlatabilerek ve haklı zeminde ortaya koyma yükümlülüğündedir. Gerici hükim sınıfların geçici de olsa içinde bulundukları mevcut sahte eğilim, devrimci zorun kullanılması davet etmiyor veya buna imkân sunmuyorsa, Nepal devrim önderliği nasıl bundan kaçabilir? Hangi gerekçeyle somut durumda devrimci şiddeti uygulayacaktır? Devrimci şiddete başvurmaları için yeniden koşulları beklemek durumundadır. Devrimin örgütlenmesi aşamalarında, gerici sınıfların gerici zora baş vurmamaları kaydıyla ve vurmadıkları takdirde, devrim örgütlenmesinde devrimci şiddete baş vurmayaçağımız yalan değildir. Bu devrim örgütlenmesinin uzun banışıl mücadele şartlarında böyle olduğu gibi, taktiksel dönem veya geçici banış koşulları için de aynılıkla geçerlidir. Ta ki, iktidarı ele geçirmesi anı geldiğinde ve gerici sınıfların zor yoluyla iktidardan alaşağı edilmesi zorunluluğu ortaya çıkana kadar (gerici sınıflar asla iktidarlardan rızasıyla ve isteyerek vermezler, ancak zor yoluyla almak mümkündür), bu banışıl mücadele geçerli kalır belli tarihsel-toplumsal şartlarda. Aynı biçimde, geçici banış ve taktiksel süreçlerde de bu süreç tersine evrilene kadar veya geçerliliğini koruyana kadar aynı taktiksel politika vb. geçerli olur.

İnisiyatif dahlinde-hakim olarak üstünlükle geliştirdiği süreçte mevcut noktaya-geçici banışıl zemine oturması, dıştan görünümüne bakılarak yapılan değerlendirmelerle geri bir nokta olduğu söylenip iddia edilebilir. Fakat, özgülünün sayesinde elde etmiş olduğu devrimci baskı fonksiyonuyla, gerici sınıfların tanımak zorunda kalarak hükümete gelmelerine rıza göstermeleri gibi son derece nazik ve tehditler ihtiva eden bir yükümlülükle yüz yüze gelmiş bulunmaktalar. Bu durum devrim lehine ilerletilmesi ve burjuva oyunların tersyüz edilmesi planı, terchileri olmasa bile taktik bir eğilimi gerçekleştirmelerini zorunlu hale getirmiş bulunmaktadır. Bunun

nı gidermenin kararlı çabası içinde olduğuna inanmaktayız. Bilimsel olmayan kuru güvenle, yanılmayacağını, hatalar yapmayacağını asla düşünmemeliyiz elbet.

Kültür Devrimi Kavrayışı Önemlidir

Nepal devrim taktiği veya mevcut çizgisinin baş eleştiricisi yoldaşların yürüttüğü Kültür Devrimi tartışması, hatalı ve tehlikeli bir eğilim taşıma anlamında önemlidir. Aynı zamanda pratik tehdit oluşturma rolünün teorik olarak doğru olması dışında, ideoloji bazında da belirleyici bir husus olmasıyla kayda değer önemdedir.

İktidar öncesi koşullarda ve Nepal özelindeki geçerliliğiyle, ideolojik mücadelenin ivedi ve özel konseptleri, çizgi mücadelesi-hadi yetiniliyorsa kampanyası, düzeltme hareketlerinin geliştirilme geçerliliği, demokratik merkeziyetçilik ilkesi temelinde ve takibinde parti iradesiyle sorunların demokratik platformlarda ele alınıp çözümlenmesinin kullanılması zemini gibi ihtiyaçlar, Kültür Devrimi ve bunun davetiyle ünlendirilemezler. İktidar öncesi iç ideolojik mücadele koşullarında eğer demokratik normlar ortadan kaldırılmamış ve parti dumura uğratılıp devrimci-komünist niteliği yok edilmemiş ise; terle-tici, yorucu, zahmetli ama ilkel mücadelelerden sıynılıp kolaycılığa kaçan, bir taraflı sektör-diğer taraflı liberal olan cep-heden mücadeleyle kopuş yöntemi benimsenemez. Hele Kültür Devrimi çağrısı ışığında hareket eden bir vahamet ile asla hareket edilemez. Bilimsel düristülüğe sahip olup devrimde samimi olanlar, hatalar yapsa da (yapmamaları devrimin-eşyanın tabiatına aykırıdır), bu hatalarını düzeltme yeteneğine sahiptirler.

En gerçek manasında Kültür Devrimi'nin nasıl ifade bulduğu, nasıl kristalize olduğu ve nasıl bir güçlü içeriğe sahip olduğu

yönetici sınırlar içinde yaşanacak bir devrim, devrim olurdu ama tam anlamında Kültür Devrimi olamazdı. Devrim hakkı bu iktidar koşullarında halk kitlelerinin elinden alınamaz ve koca bir toplumda her şey devlet iktidarını elinde tutan sınırlı kesime her şey pahasına ve her şeyiyle verilemez. Kültür Devriminin bu özellikleriyle en ileri noktada karakterize olduğunu söylemek yanlış değildir. Kültür devrimi, salt revizyonizmin iktidardan uzaklaşılmasıyla tanımlanamaz. Hele parti içi sorunların çözülmesi yöntemine hiç indirgenemez. Bob Avakian yoldaş, bu gerçeği-özü atlamakta veya unutmaktadır. "Neden Mao öldükten sonra revizyonistler bir darbeyle iktidarı ele geçirdiler?" minvalindeki sorgulayıcılık (elbette sorgulamak gerekmektedir), ama bu sorgulamadan çıkan sonucun Kültür Devrimi'ne fatura edilerek, haksızca mahkum edilmesi desteklenemez bir sonuçtur. Bu geçici siyasi yenilgiden hareketle, bu sonucu çıkarmak, sınıf mücadelesinin sürdüğü ve kimin kazanacağını henüz karara bağlanmamış olması belgisinin ortaya koyduğu gerçeği yeterince anlamamak ve devrim gerçekleştirildikten sonra baki kalarak yenilginin olamayacağı fiili sonucunu söyleyen yanlıdır.

Öte yandan Nepal ne diyor; "biz halk kitlelerinin taleplerini göz önünde bulundurarak, esas olarak hareket edeceğiz" anlamına gelen şeyler söylemektedir. Bu bir yönüyle doğru, bir yönüyle de yanlıştır. Öncülük-önderlik misyonu silikleştirilip yok sayılamaz. Proleter partinin halk kitlelerine önderlik yapmasıyla onun halk kitlelerinin çıkarlarını temsil ettiği doğru-ları bir biryle çatışmaz. Pekala onların geri düşünce ve alışkanlıklarını düzelterek ya da reddederek de onları çıkarları muhafaza ve temsil edilir ki, en gerçek çıkarları böyle temsil edilip korunur-garanti edilir. Halkı birleştirme hedefi doğru olmakla birlikte, halkın gerisine takılmak ise (onları tamamen esas olmakla bu yapılmış olur) kuyrukçu, kendiliğindenci ve önderlik misyonunu-proletarya önderliğini en azından bu somutta zayıflatan bir yaklaşımdır. Nepal devrim önderliği arka planı olduğu halk kitlelerinin dışında bulunan diğer kesimi de etkisi altına almayı-onlarla birleşmeyi hedefliyor. Bununla birlikte diğer şartları da gerekçe-sebepten dolayı veya göstererek, iktidarı hemen almayı uygun bulmuyor ve banışıl bir taktik süreç yaşıyor, "Geçiş Cumhuriyeti"ni gerekli görüyor. Tüm bunlarda tartışmalı yanlar olduğu gibi, hatalar da mevcuttur. Fakat, bu yanlışlar ya da izlenen politik çizgi; bir Kültür Devrimini gerekli-geçerli kılmaktan son derece uzak olup, her açıdan Kültür Devrimi iması ya da davetini doğrulayacak boyutta değildir. Dahası, en ciddi sorunlar bağlamında bile, hükümetten de çıkıp muhalefette duran, iktidar olmayan hal, Kültür Devrimi realitesi ya da sürecine denk düşmemektedir. Kültür Devrimi'ne anlam veren bir diğer özellik de hiç kuşkusuz iktidarda olup olmama gerçeği veya meselesidir. Zira, siyasi bir devrim olan Kültür Devrimi'ni, ancak siyasi iktidarı ele geçirilmesi-alınması söz konusu olduğunda anlam kazanır. İktidar öncesi koşullarda hangi siyasi iktidardan bahsedilebilir ki? Böyle olsaydı, Komünist partilerde defalarca yaşanan yönetim değişikliği, ya da bunu gerektiren her çizgi mücadelesi durumu Kültür Devrimi olarak adlandırılır-tanımlanırdı. Kuşkusuz ki, Kültür Devrimi böyle hiciv edilemez.

Siyasi devrim ancak siyasi mücadele ve siyasi düşmanlar (ister düşman sınıf ideolojisinin siyasi temsili ve isterse sınıfsal yapı-nitelik-köken anlamında olsun) arasında söz konusu edilebilir. Bundan gerideki ise, Kültür Devriminin sulandırılması olduğu gibi, Maoizm'in de bulandırılması anlamına çıkar. (İç ideolojik mücadele, henüz Kültür Devrimi değildir. İç ideolojik mücadele diyoruz çünkü, Kültür Devrimi dıştaki sınırlarda olmayacağına göre, paylaşılan ortak sınırlar ve iktidar içinde olur, ama ideolojik mücadeleyle sınırlı değil siyasi iktidar sorunuyla direk ilintili olur.) Bu polemik noktası, bu özgüldü, ilgili yoldaşlar açısından bilimi geliştirme adına Maoizm'den sapma-kırılma eğilimini anlatmaktadır kanaatimizce. "Mao bunu geç fark etti" şeklinde satır arasında yerleştirilmiş olan bu eleştiri, kuşkusuz ki Kültür Devrimi ve bunun kavrayış noktasında Mao'dan kopmayı anlatmaktadır. Mao asla erken konuşmaktan, tez canlı olmaktan ve insanın dönüşeceği pozitif inanç ve diyalektik doğrudan kopmaktan yana eğilim göstermedi. Olguların açıkça ortaya çıkmasını, her yanıyla doğrulanıp meşruluk kazanmasını, verili olarak kesine yakın bir gerçeğin ortaya çıkmasını bekledi Kültür Devrimi hareketinde. Son olasılıkları hesaplayarak her ihtimali değerlendirdi. Sorun iktidarın kime ait olacağı meselesine gelince de, bunu, kişisel otorite, devlet yönetimi, yetki gücü ve iktidar etme-nüfuzuna dayanarak değil, kitlelerin eliyle haleltti. Uzun ve yorucu mücadelelerden sonra bu son noktayı. Mao aceleci değildi (buna-aceleci olmamaya özellikle dikkat çekiyordu), insandan kolayca vazgeçmiyordu-gözden çıkarmıyordu. Görevden alınanları daha sonra yeniden göreve getirilmesi ve partide tutmaları şeklindeki pratik-ideolojik yaklaşım, kimilerine göre zayıftı olsa da kimilerine göre de bu Mao'nun öğrenilmesi gereken uzun görüşlülüğü ve kavrayışının derinliğidir. Olgunlaşmamış bir hesaplaşmayı onaylamıyor, uygulamıyordu. Ancak, Bob Avakian yoldaşın, partilerinden örnekleyerek Nepal'deki durum için yaptığı Kültür Devrimi iması- açık davetine bakılacak olursa; Mao'ya benzemeyerek Maoizm'deki odaklaşmasının zayıflamasına çıkar. Yanılma korkusu elbette ki adım atmamızın önünde engel olamalı-olamaz da. Fakat, yanlış payının büyük olduğu ve yanlış noktasının çok ciddi sonuçlar-zararlar açabileceğinin söz konusu olduğu durumlarda "kırk ölçüp bir biçmek" yönteminin benimsenmesi-tercih edilmesi daha bilimsel olmaz mı? Şayet Avakian yoldaşın Kültür Devrimi çağrısı NKP(M) içinde yankı bulursa bunun sonuçlarının sorumluluğu taşınabilir mi? Sorumluluktan korkmak esarete bağlanmak gibidir ancak söz konusu olan bir devrimin-halkın kaderiye doğru sonuçlar çıkarmak için gerekli zamanı, inceliği-hassasiyeti kesin bir şekilde kullanmak zorundayız.

İnanmaktayız ki, Kültür Devrimi'nin kavranışındaki yanlışlıklar Maoizm kavrayışını cılızlaştıracak kadar önemlidir. Zira Kültür Devrimi Maoizm'in köşe taşlarından olup, onun doruğudur. Maoizm'de sağlam durmak, Kültür Devrimi'nde doğru durmayı gerektirir. Kültür Devrimi'ndeki yeni-yabancı görüşler eğer Maoizm'de kırılma değilsen, hatalı yorumlanmalıdır. -BTT-

Sonuç Olarak

Entelektüel zor ile somut devrimin gelişmesine yön vermeye çalışmak; "aşırı yönetim" ve kibre düşerek ademi-merkeziyetçilik ya da "hem birlik, hem de bağımsızlık" ilkesinden "ben merkezci" görüşle geriye düşerek idealist metoda saplanmak olacağı gibi; aynı-entelektüel zorla, inanmamış-doğrulanmamış olup tartışılmaya muhtaç iddialarla bilimin yeni, gelişmiş düzeyini kabul etmirmeye kalkışmak-bunda ısrar etmek, pek mümkündür ki bilimin saptırılmasına tanıklık yapabilir.

Bu iki şeyi, üzerine oturulmuş olunan mevcut güçten alınan haklı-öz güvenle ve salt bu (belki şu ana kadar ispatlanmış olan) kendi pratiğimizle her şeyi açıklayıp temel prensiplere burun bükme tutumuyla hareket edip dışımıza kapalı durmakla da aynı yolu ve hatayı benimsemiş olabiliriz.

Komünistler de dahil hiç kimse hatalar yapmaktan muaf değildir. Ancak bilinir ki sınıf mücadelesinin sorunları, onun teori-pratiği içinde son derece zorlu mücadeleler seyrinde-sınıflar savaşımı eyleminin her cephedeki akışında defalarca tekrarlanan toplumsal olay ve gelişmelerin yarattığı sonuçların yine o saha içinde kanıtlanıp formüle edilmesiyle, sınıf mücadelesi yasasıyla çözülecektir. Doğru amaç, hedef ve ilkelerle saptanmış, uygun-isabetli taktiklerle beslenmiş, geçerli sınırlarıyla amacını aşmamış doğru yönelim ve metodlarla yürütülen bilimsel mücadele, her mücadele biçimi ve cephesinde zorunlu-gerekli-kaçınılmazdır.

sini şart koşmuyorsa; banışıl taktiğin güdülmesi doğru değil midir? İşte Nepal devrim önderliği bu şartlarda olup, bu soruyla karşı karşıyadır. Henüz gerici sınıfları alaşağı ediliş iktidardan uzaklaşırılmadığı bu momentte-devrim yapma özgürlüğünün tüm çıplaklığıyla geçerliliğini koruduğu halde ama irademiz dışında devrimin egemen sınıf tarafından gerici taktiklerle engellenmesi amacıyla geçici ertelenmesinin başanıldığı, devrimin ise bunu tanyarak süreci kendi lehine kazanımlarla donatmaya-kazanmaya çalıştığı ama devrimin hemen başarmaya gerçek-pratik ya da nesnel zeminin hazır olmadığı bir realite altında; devrim amacını diri tutarak, dayatılan banışıl koşulları devrim için kullanmak ve bu taktik banışıl mücadele biçimini kabullenmek, neden anlaşılmasın ki? Gerici sınıfların iktidarı, devrimci mücadelenin ve devrimci savaşın gerekçesidir elbette. Ama bu mücadelenin ya da savaşımın aldığı biçim her koşulda tek düze olmayıp, değişik biçimlerin devreye sokulup kullanılmasını yasaklamaz. Mücadele biçimleri ve diğer birçok metod somut şartlar tarafından tayin edilir. Nepal devrim süreci geldiği aşamada banışıl mücadele ve çeşitlerini ihtiyaç haline getirmiş ise, bunu yok saymanın neye faydası olur ki? Siyaset esnekliklere kesin bir şekilde bağlıdır. ÇKP'nin, Gaomingtan tarafından esir alınan karşı devrimci kukla savaş ağasını serbest bırakması, siyaset ve taktiğin şartırcılığını gösteren sadece bir örnektir. Nepal devrim önderliği, içinde bulunulan şartların öne sürdüğü taktiksel dönemde devrimci zorı inkâr etmeden ama hemen anda kullanılmasını şart koşmayan hassas-özgün bir durumla karşı karşıyadır. Nihai anlamda kaçnamayacağı devrimci zor her somut şartta devreye sokmanın yeterli gerekçeleri-

içinden nasıl, ne zaman çıkacakları; taktik süreçlerini başarılı sürdürme ve tamamlamalarıyla mümkündür. Toplumsal şartların gösterdiği özellikler ve devrim ile karşı devrimin karşılıklı doğası vb. Nepal devrim önderliğinin bu taktik süreçten kaçmasına imkân tanımamakta, bilakis bu taktik süreci sabırla ve bilinçli sürdürmelerini buyurmaktadır. Eğer gerici sınıflarla bu taktiksel uyum dönemi ve şartlarında bağımsızlığından-temel ilkelerinden taviz veriliyor ise, burjuva bayrak altına girilmiştir eleştirisi haklı olur. Ancak açık ki, küçümsenmez tavizler verilmiş olursa da bağımsızlığından-temel ilkelerinden vazgeçildiği doğru bir belirleme değildir. Ve yine eğer, demokratik devrimi gerçekleştirme imkanları hemen mevcut-hazır olduğu halde, gerici sınıfların iktidarda kalmasına müsamaha gösteriliyorsa, revizyonist çizgi eleştirisi veya devrimci çizginin niteliğindeki belirsizliğe işaret eden eleştiriler desteklenmesi gereken eleştiriler olurdu. Israrla bu iddia edilirse, kendimizi şöyle düşünmekten alıkoyamayız; "neden devrim önderliği kendi-halk iktidarını tercih ediyor, istemiyor?" Böyle bir şey, ideolojide bunama-sınıf perspektifinde son derece ham-yüzeysel olma değışe, o halde gerici sınıfların bilinçli ajanlığından başka bir şey değildir. Nepal önderliği için bu akıl almaz iftiryı kim etik bulabilir ki?

NKP(M)'nin politik-ideolojik-torik olarak yüzeysel ve çığ olduğunu, sıfır tecrübe, birikim ve sınıf mücadelesinden bihaber olacak kadar amatör olduğunu asla aklımızdan geçirmiyoruz. O'nun, sadece sınıf mücadelesinin zorlukları ve günümüz dünyasında karakterize olan gerici engelleriyle karşı karşıya olarak devrimi ilerletmenin, sorunlarını mevcut şartlar altında aşip halletmenin yoğunluğu ve görevlerinin karmaşıklığı-

bilinmez değildir, bunun için ilgili tarihe yeniden bakmak yeterlidir. Geniş halk kitleleri devrimi gerçekleştirmenin ötesinde, tarihi yazan gerçek kahramanlar sözüne uygun olarak, devrimin korunmasında da en gelişmiş yetkiyle harekete geçirilmişti. Maoizm ideolojisi ışığında-yönlendiriliğinde halk kitlelerinin en geniş özgürlük, hak ve tayin edici obje olmaları sağlanmıştı. Hiçbir bürokratik bahane kitlelerin iradesinin önüne çıkarılmamıştı. Halk kitleleri bir biçimiyle içinde tutuklanı baştırılmış ya da gizlenmiş eylem ve hareketlerini en geniş özgürlükle gerçekleştiriyorlardı. "Bundan korkulmamalıydı" ama doğru amaçlar için de yönetilip yönlendirilmesi gerekiyordu... Her devrimin doğasında olan büyük karmaşa burada daha büyük boyutlarda yaşanıyordu. Gelişim tarihine bakıldığında, bu büyük özgürlük hareketi son halde ortaya çıkışından öncesindeki birçok mücadele aşamalarında ve nispeten uzun yıllar süren hazırlık ve deneyimler sonrasında, artık siyasi iktidarı zor yolu ile ele geçirilmesinin son sinyallerini verdiği koşullarda ve "burjuva karargahları bombalayın" talimatıyla en keskin biçimde ortaya çıktı. Siyasi iktidar iflah olmaz revizyonistlerden temizlenerek sağlanmalı, proletarya önderliğinde sosyalist iktidar ve devlet korunup ele alınmalıydı. Halk kitlelerinin bu hareketin gerçek katılımcı-uygulayıcı objesi fevkalade önemliydi! Halk kitlelerinin katılımlı sağlanmadan-bu rol devreye sokulmadan bunun adı Kültür Devrimi değil, iktidar-yönetim düzeyinde devrimci bir darbeden ileri gidemezdi. Kültür Devrimine karakter veren en temel ögenin, halk kitlelerinin sosyalizmi korumayı proletarya partisi önderliğinde fiilen üstlenmesi ve bu misyonla ortaya çıkarılmalarının sağlanmasıdır. Elit tabaka ve

KUTSIYE BOZOKLAR

“Yaşamak Direnmektir”

Henüz kaybettiğimiz değerli dostumuz Kutsiye Bozoklar'ın anısına, geçmişte Gençlik Yıldızı dergisinin kendisiyle yapmış olduğu ve daha sonra “Yaşama Dair” (1994) adlı kitabında da yayınlanan röportajını kısaltarak yayınlıyoruz.

Özgeçmişinizden söz eder misiniz?

Özgeçmişimden söz etmek... Pekala, o zaman klasik bir başlangıç yapayım ben de. 1953'te doğdum. Mer-sinliyim. Devrimci düşüncelerle tanışmam erken oldu. Ortaokul yıllarında. Babam Köy Enstitüsü kökenli ilericici bir öğretmendi. O, ilericilikten devrimcilığe geçerken, biz de onunla aynı yollardan geçtik. Biz diyoruz, çünkü ikizim, ben, bir de erkek kardeşim var.

Daha ortaokulda: “Felsefenin Temel İlkeleri”, “Sosyalizmin ve Sosyal Mücadelelerin Tarihi”, “Sosyalizmin Alfabetesi” türünden kitaplar okumuştum. Sonra romanlar, “Demir Ökçe”, “Uyandırılmış Toprak” gibi...

“Felsefenin Temel İlkeleri”nden oldukça etkilendiğimi belirtmeliyim. Kitap o zamanlar “Marksist Felsefe Dersleri” adıyla yayınlanmıştı. Ders çalışır gibi okuduğumu hatırlıyorum: “Felsefe, içerisinde belirli bir davranış şekli çkılan genel bir dünya görüşüdür.” Defalarca bu cümleyi tekrar ederdim. Felsefenin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bu nedenle bugün bile kelimesi kelimesine aklımda.

Diyalektiği keşfetmek ise bir başka dünya oldu. Her öğrendiğim kuralda sevinçle babama koşuyordum. Yerimde duramıyordum, yepyeni ufuklar açıyordu öümde sanki. Okuduğum kitaplar hakkında sorular sorardı babam, çaktırmadan tartışır gibi. Hiç unutmam, “Felsefe Dersleri”ni verirken, “felsefeyi öğrenmeden hiçbir şeyi doğru olarak öğrenemezsin” demişti bana. Şimdi düşünüyorum da, öyle bir ortamda yalnız devrimci olunur. Tersini yapsaydım koskocaman bir aptal olduğumu kanıtlamış olurdum, kimseye gereksinim duymadan.

Sonra lise yılları... Annem, kardeşim ve ben, yaşama ve ayakta kalma mücadelesinin ortasında buluverdik kendimizi. Arkamızda duran ve bizi destekleyen sssiz ve sarsılmaz bir kaya gibiydi annem. Hala öyledir benim için. Yerinmeden ve övünmeden özveride bulunan az bulunur insanlardan biridir.

'68'li yıllardı. Görkemli bir alt üst oluş dönemi. Çin'den Amerika'ya kadar gençlik başkaldırıyordu. İnsanlar “Dünyayı istiyoruz, hemen şimdi istiyoruz” diyorlardı. Kızıl Dany, Kızıl Rudy, Büyük Proleter Kültür Devrimi. Heyecanla izliyorduk biz de tüm olanları. “Gerçekçi olun, imkansızı isteyin” deniyordu. Doğrusu bu sözü şimdi de çok severim. Biliyor musun 15 yaşındaydım o zaman. Tam da o sıralar liselerde öğrencinin aleyhi-ne bir not verme ve puanlama sistemi getirilmişti. İstanbul'dan başlayarak tüm liseleri bir boykot dalgası sardı. Sonra uygulama geri alındı. İlk eylemlerimizde başarılıydık yani. Bize yol gösteren DEV-GENÇ'li ağabeylerimizi anımsıyorum. Ükeyi, antiemperyalist

gençlik eylemlerinin ateşi sarmıştı. Tüm Anadolu şehirlerinde DEV-GENÇ kuruluyordu. Biz genç insanlar herşeyi tartışırdık. Şimdi birçok insana gülünç görünen şeyleri bile. Buzdolabı kullanmaya karşıydık. Emperyalizm evimize bu yolla giriyor diye.

Önceleri TİP'i heyecanla izlerdim. Ortaokul yıllarımdan beri Çetin Altan'ın yazılarını hiç kaçırmazdım. Devrimcinin kendisine “Ben Marksistim” demesi gerektiğini yazdığında Kıvılcımlı çevirisi bir “Marks'ın Hayatı” kitabını okuduğumu hatırlıyorum. Aklımda “En beğendiğim us şüphediliktir” sözleri yer edivermişti.

Derken Devrim dergisi çıkmaya başladı. Anlaşılr bir dili vardı: “İkinci Ulusal Kurtuluş Savaşı”, “Üçüncü Dünya”, “Tupamaroslar”, “Arap Dünyasında İlerici Rejimler”, bir de tartışma yazıları. Günün birinde Devrim dergisinde Ömer Özerturgut ile bir röportaj yayınlandı. O'nun TİP'e yönelik eleştirileri akla yatkındı. Böylece, “Aydınlık”la tanışmış oldum düşünsel olarak elbet. Lise son sınıftaydım. İnanış o inanış! Lise bitti, ardından 12 Mart ve üniversite. İstanbul'da Eczaclık Fakültesi'ne girmiştim. Uzatmayayım, insan kendisi gibi düşünenleri daima bulur, yeter ki istesin. Ve en son kendim gibi düşünen insanlarla tanıştım: Meral Yakar, Ahmet Muharrem, daha sonraları İrfan Çelik. İnancılı, coşku dolu, kavgacı insanlardı. Ve ben de kavgacı insanları çok severim.

Sanırım sizin derginin sayfaları bu konuşmayla dola-cak. Devam edelim mi?

Daha Sonra neler oldu? Devam edelim...

Geri kalanları daha kısa anlatmaya çalışayım... Faşizme karşı öfke doluydum. Zaten öfke hoş bir duygudur bana göre. Ve faşizme karşı mücadele edilmesi gerektiğine inanıyordum. O zaman ortada “Şafak”tan başka mücadele edelim diyen hareket yoktu kanımca. Hoş, şimdi de farklı düşünmüyorum. Sezar'ın hakkını Sezar'a vermeli. DGB adını duyduunuz mu bilmiyorum. Devrimci Gençlik Birliği, bizim birçok arkadaşımız o saflardan geçti. Şafak'ın gizli gençlik örgütlenmesi. Ardından Şafak'tan köklü bir kopuş... Ve daha radikal bir mücadele dönemi başladı. Bu yeni mücadele dönemi yaşam biçimlerimizi de yeniden düzenlememizi emrediyordu.

Yıl 1973 olmuştı. İstanbul'da zorlu bir kış vardı. Ve bizim için de oldukça zor bir dönemdi. Geçim sıkıntısı ve hatta açlık... Ve en önemlisi yitirdiklerimiz. Şu anda rahatça şunu söyleyebilirim: Tüm zorluklara rağmen çok disiplinli bir harekettik. Tam bir fedakarlık ruhu ve dayanışma vardı aramızda; yoldaşlık, kardeşlik...

Ayrıntılara fazla girmek istemiyorum aslında. Biliyo-

rum, sizin çizdiğiniz çerçeveyi çoktan aştım bile. Ancak özgeçmiş deyince, en çok mücadeleimiz geliyor aklıma. Ve de özellikle 1973 kışı.

1973'ten söz edelim o zaman...

'73 kışı zordu demiştım. Yenilgi, kayıplar ve ihanet... Meral öldü, yiğit bir kızdı. Ölümüne giderken gülebilen türden. Sonra Ali Haydar... İbrahim yakalandı. Yeniden düzenlemeye çalışıyorduk herşeyi. Şehirlerde kalanlar için daha yoğun bir dönem başlamıştı. Gizlilik ve disiplini daha da öne çıkarmıştık. Kayıplarımız önemliydi, ama mücadele devam ediyordu ve yaralar sarılmıyordu. Ben bahar geldi gelecek diyordum. Her neyse...

Mart'ın 19. günüydü. İstanbul kar altındaydı. Ama karlar yeni yeni erimeye yüz tutmuştu. Karların eridiği yerlerde kondu yolları çamura bulanmıştı. Pırl pırl bir güneşi, masmavi gökyüzünü, inadına bembeyaz bulutları anımsıyorum. Her şey yaşamı çağrıştıracak türdendi kısaca. Bizimse her günkü gibi bildik koşturmacamız başlamıştı. Ahmet Muharrem'le yola koyulduk. Gözleriyle gülebilen, şakacı, arı, duru, yorulmak nedir bilmeyen, heyecanlanmalanı ve korkuyu bilmeyen yiğit biriydi. Yol boyu bata çıka giderken her zamanki gibi şakalaşıyorduk. Birden, “Biliyor musun be kız, daha otuz yıl yaşamak istiyorum” dedi bana. Alışkındım ara sıra böyle “pat” diye bir şeyler söylemesine. “Niye?” dedim aldırmadan. “Devrimin tamamlanışını görmeden ölmek istemiyorum da ondan” dedi. Güldük ve daha otuz yıl yaşamaya karar verdik.

Evet, ne diyordum, o gün gittiğimiz ev basılmıştı. İlkelermiz doğrultusunda davrandık. Bizi ele geçirenlerden kurtulduk. Derken çatışma çıktı. Apo (Ahmet Muharrem) öldü. Öldüğünü çok sonra öğrendim. Önce ben vurulmuştum. Ve O yaşıyordu. Güzel bir dayaktan sonra bir polis minibüsüne atıldığımı anımsıyorum, sonra bayılmışım.

Peki daha sonra?

Sonrası hastane maceram başladı. Biliyor musun, orada vurulup yattığım yerden gökyüzünü görüyordum. Bal-konumsu bir yerd. Duvara çarpıp düştüm ve başımın altına iki tuğla koydum sürünerek. Yattığım yerden gökyüzünü görebiliyordum, dedim ya; Şolohov'un “Ve Durgun Akardı Don” romanını okudun mu bilmem. Orada bir devrimci tipi vardır: Gönüllü Bunçuk. Kurşuna dizilirken, başını gökyüzüne çevirir ve o güzelliğe takılıp kalır. O tür durumlarda bir tuhaf oluyor insan. Belki, gülünç, çocuksu... İnan, ben de İlya Bunçuk'a takılıp kalmıştım. “Evet, haklıymış. Gökyüzü ne kadar güzel” diye.

Hastaneye bir polis minibüsünde karga tulumba atılarak götürüldüm. Bilinen uygulamalar işte... Ölüm tatlı bir düş gibi görünüyordu gözüme. Korkunç acıların vardı. İtiraf edeyim, bana çekici de geliyordu ölüm, bir kurtuluş. Zaten çok önceden hazırlamıştık kendimizi ölüm düşüncesine. İlk gün atıldığım o hastane odasında, birileri gelip kendimi nasıl öldürebileceğimi anlattılar bana. Anladım ki, “karşımdakiler” ölmemi istiyorlardı ve yaşamaya karar verdim. Benim zaferim yaşamak olacaktı. Onurlu bir biçimde yaşamak...

O zaman bu zamandır, yaşamak direnmektir benim için. Direnmeyi yaşamak kılmayı ve de düşmana inat yaşamayı ilke edindim.

Ameliyat oldum, hastaneleri dolaştım yürüyemeyeceğimi öğrendim. İki yıla yakın tutuklu kaldım. Annem hep arkamda ve yanımdaydı yine. Epey bir düşünme fırsatım oldu. Ameliyat sonrası ölümüm çok beklendi. Ölüm tutanağım için geldiler bile. Traji-komik şeyler oldu. “Kusura bakmayın, ölmedim” dedim adamlara. “Sizi beklettım”. Tümü kucaklarındaki kağıtlarla ayağa kalkıp, “Etağfurullah Kutsiye Hanım” dediler bana. Müthiş keyiflenmiştim.

Düşünme fırsatım oldu demiştım. Kendimle bir güzel hesaplaştım yattığım yerde. Tüm içtenliğimle söylüyorum; yaşamının en mutlu dönemi '73 kışydı. (Bu gün de aynı şeyleri düşünürüm.) Yeniden yaşamam gerekseydi yine aynı biçimde yaşırdım. Bunu tam bu şekilde ifade edemiyordum da o zaman, kimin söylediğini bilmediğim bir söz var: “Yaşamak asla pişmanlık duymamaktır.” Bunu tekrarlayıp duruyordum kendi kendime.

Ölüme çok yaklaştığım anlar oluyordu çünkü. Ama ben rahattım. Kısaydı belki, ama doyaysıya ve mutlu yaşamıştım. Özgeçmişimle ilgili sözlerimi burada kesmek istiyorum artık...

Her zaman söylediğim bir sözle hoşçakalın demek istiyorum: Haydi hep birlikte mutluluğu fethetmek için. Çünkü mutluluk fethedilir, kendi kendine gelmez.

Bağımsızlık ve Yeni Demokrasi Mücadelesi, Kutsiye Bozoklar'ın Kişiliğinde Somutlanan Devrimci İradeyle Zafere Ulaşacaktır!

Uzun bir zamandır devam eden sağlık sorunları nedeniyle kaldırdığı Ankara Başkent Hastanesi'nde, 16 Temmuz günü yaşamını yitiren Kutsiye Bozoklar'ı saygıyla anıyoruz.

Bozoklar, 1960'lı yılların sonunda içerisinde yer aldığı gençlik hareketlerinde devrimcileşen ve 1971 çıkışları içerisinde Maoist hareket içerisinde yer alan genç bir kadın militandı.

19 Mart 1973'te İstanbul – Şehremini'de, Maoist hareketin ilk şehitlerinden olan Ahmet Muharrem Çiçek'in yaşamını yitirdiği bir baskında, aldığı kurşun yarasıyla sandalyeye bağlı kalacak ve geri kalan tüm ömrünü, devrim davasına adayacaktı.

Ömrünün geri kalan 36 yılı boyunca, her gününü, tüm enerjisini devrim davası için seferber etmiş büyük bir aydındı Bozoklar...

Atılım gazetesinde görevini sürdürmekte iken yakalandığı hastalık sonucu aramızdan ayrılan Bozoklar, devrimci faaliyeti içerisinde sahip olduğu örnek iş disiplini; devrim davasına hizmet ettiği bir mevzi olan yazarlığının edebi kalitesi ve hiç tükenmeyen yaşam ve kavgazmıyla anılan örnek bir devrimci oldu.

Bozoklar, ardında çok sayıda kitap, makale ve şiirlerin yanı sıra devrime adanmış bir ömür bırakarak aramızdan ayrıldı.

Bozoklar'ın şahsında somutlanan devrimci irade, yaşam ve kavgazmı; emperyalizme karşı bağımsızlığın, zorbalık düzenine karşı yeni demokrasinin mücadelesi içerisinde olan devrimcilerin her daim yüceltecekleri erdemler olarak mücadelede yaşayacaktır.

Demokratik Haklar Federasyonu

Bozoklar sonsuzluğa uğurlandı

ANKARA- Atılım gazetesi yazarı Kutsiye Bozoklar, Karşıyaka Mezarlığı'nda sonsuzluğa uğurlandı. ESP'nin organize ettiği ve birçok demokratik kitle örgütünün de katıldığı cenaze töreninde Karşıyaka Mezarlığı 1 No'lu kapıdan mezara kadar yüründü. Yürüyüş boyunca “Kavganın ışık! sönmeyecek”, “Devrimin ışık! sönmeyecek”, “Kutsiye Bozoklar ölüm-süzdür” sloganları atıldı.

Oman: Bozoklar Hepimizin Öğretmeniydi

Bozoklar'ın mezarı başında konuşma yapan Hacı Orman, “Akdeniz'den, Anadolu ve Mezopotamya coğrafyasından ışı ışık, dalga dalga yayıldığı kelimeleri ve ölüme, ihanete, unutuşa, kaçışa karşı gün gün, damla damla hücre hücre büyüttüğü bilinç dolu iradesiyle Kutsiye Bozoklar'a verdığımız söz, bir yemin kesinliğindedir. Kutsiye Bozoklar; devrim ve sosyalizm yürüyüşünde bilge bir aydın, militan bir devrimci, tutarlı bir sosyalist olarak hepimizin

öğretmeni olmaya devam edecektir” dedi.

‘Özgürlük Rüzgârı Kelepçelerini Kırmış Olacak’

Bozoklar'ın ikizi Kaya Bozoklar ise şunları dile getirdi: “Kutsiye, bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjiyle mücadelesine devam etti. Yılmadı, kalemiyle yazdıklarıyla mücadelesine devam etti. Her şey hakça paylaşılacak. Ve o gün geldiğinde şimdi burada yatan Kutsiye gibi, sıra neferleri mezarlardan dog-

rulup aramıza katılacaklar. O güzel günün coşkusunu iklimini atmosferini hep beraber yaşayacaklar.”

'Mahkûm Edildiği Tekerlekli Sandalyede Bütün

Dünyayı Kucakladı': Işık'ın 36 yıllık arkadaşı yazar Mukaddes Erdoğan Çelik de yaptığı konuşmada, Bozoklar'ın 36 yıldır mahkum edildiği tekerlekli sandalyede bütün dünyayı ku-

cakladığını belirterek, “Tümden direnmek kıldığı hayatında artık rüzgârın kelepçelerini çö-zün. Mezarı rüzgârla buluşacağı bir yerde artık. Toprağı komünarların, Che'nin, Yılmaz Güney'in toprağıyla buluştu” dedi. Avrupa Ezilen Göçmenler Konfederasyonu adına bir konuşma yapan Hatice Güden ise, Kutsiye Bozoklar'ın mücadele yaşamına dikkat çekti. “O, geçmişten geleceğe bir köprüdür. Ondan öğrenmeye ihtiyacımız var” dedi.

Devlet kitapları yakacak

Sene 2009; ‘demokrasi’, ‘özgürlük’ söylemleri ile kendini aklamak isteyen devlet, hapishanelerde ortaçağı yaşatıyor

Haber Merkezi- Devlet ve onun hükümeti, ‘darbecileri yargılıyor’, ‘özgürlükler artacak’ yalanlarını sürdürürken, göz önüne çıkmasına izin verilmeyen gerçekler ise, egemenlerin yalanlarını ifşa ediyor. Hapishanelerde yaşanan hak ihlallerini görmezden gelen devlet, keyfi hak ihlallerine yenilerini ekliyor. Son olarak alınan bir karara göre, siyasi tutsakların kitapları yakılarak imha edilecek. F Tipi hapishanelerde kitap sınırlaması bulunmasına rağmen, siyasi tutsaklar ellerindeki “fazla” olduğu iddia edilen sınırlı sayıdaki kitabı 90 gün içinde idareye teslim etmez ise, kitaplar zorla alınıp, yakılarak imha edilecek.

Kitaplar teslim edilemezse zorla alınıp yakılacak

İlgili karar, Kocalı F Tipi Hapishanesi Eğitim Kurulu

Başkanlığı tarafından, Yargıtay 9. Ceza Dairesi’nin 2009 3797 nolu kararı gerekçe gösterilerek uygulamaya konuldu.

Yargıtay tarafından verilen kararda hapishane idaresinin, mahkumlara kitap sınırlaması getirebileceğine hükmediliyor.

İlgili kararda tutuklu ve hükümlülerin hücrelerinde 17 adet kitap ve kişi başına 15 adet dergi ve gazete bulundurabileceği belirtiliyor. Bu sayılar dışındaki ‘fazla’ her türlü yayının 90 gün içerisinde ya hapishaneye hibe edilmesi ya da hapishanenin dışına gönderilmesi gerekiyor.

Yine aynı kararda, 90 gün içerisinde gönderilmeyen ve hapishaneye ‘hibe’ edilmeyen yayınların hapishane idaresince hücrelerden zorla alınarak, imha edileceği belirtiliyor.

Eski kararla çelişiyor

1 Temmuz 2009 tarihinde alınan bu karar, 6 Hazir-

an 2005 tarihli 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun ile çelişiyor. 5275 sayılı kanunda tutuklu ve hükümlülerin hücrelerinde bulundurabileceği kitap adedine bir sınırlama getirilemiyordu.

Faşist uygulamanın hedefi devrimci tutsaklar

Konuyla ilgili MKP dava tutsağı Veysel Kaplan, gönderdiği mektubunda, uygulamayı askeri darbeler dönemine benzetiyor. Kaplan, kitapları toplayarak imha edecek zihniyeti çağdışılıkla itham ederek, “Hedef devrimci tutsaklardır. Bundan kuşku duyulmaz. Keyfi, dayatmacı, kitaplarınıza zorla el koyacak kadar gaspçı, uygarlıkla ilgisi olmayan kadar vahşi devlet, kitaplarımızı yakarak imha edecek” dedi. Kaplan, konuyla ilgili geniş bir kamuoyu yaratılması için herkesi bu gerici zihniyetin tezahürü olan yasaya karşı harekete geçmeye çağırdı.

Yaması yırtılan bütçeye yeni yama

Seçim açıklarını kapatan AKP hükümeti, yaptığı zamlarla halkı sömürmeye devam ediyor. Seçim rüşveti dağıtmak için bütçede büyük bir tahribata yol açan AKP hükümeti bu tahribatı kapatılmak için en iyi çözümü akaryakıt vergisine daha fazla zaman kaybetmeden zam yaparak çözüm buldu. Maliye Bakanlığı bir yandan bütçe rakamlarını açıklarken, diğer taraftan da kısa bir süre önce ‘tavan fiyat’ sınırlaması getirilen akaryakıtta maktu özel tüketim vergisini (ÖTV) artırdı. Maliye Bakanlığı, benzin, motorin ve fuel oil’de ÖTV’yi yükseltince, akaryakıtta fiyat tavanı yukan çıktı. Akaryakıtta gündeme gelen vergi artışı, pompa fiyatlarını da yüzde 7.8 dolayında yükseltti.

Çözüm yolu halkın delikli cebi

Hükümetin yamalamaya çalıştığı bütçe açığının çözüm noktası yine halkın delikli cebi oldu. Haziran ayı itibarıyla açıklanan bütçe rakamlarına göre, geçen yıl artıya dönen rakamlar bu yıl geriledi. Gelir ve gider dengesindeki bozulmanın sonucunda, geçen yıl haziran ayında 3 milyar 978 milyon lira fazla veren bütçe, bu yılın aynı ayında 2 milyar 521 milyon lira açık verdi. Geçen yılın ilk 6 ayında 1 milyar 917 milyon liralık fazlaya karşılık, bu yılın ay-

nı döneminde bütçe açığı 23 milyar 205 milyon lira oldu. Böylece bütçede açık 12 kat artmış oldu. Hükümet verdiği bu açıklarla kendi cebini doldururken zor koşullarla geçinmeye çalışan halkın cebine bir darbe daha indirmiş oldu.

‘Piyasa bu kadar yüksek

zammı kaldıramaz’

Türkiye Esnaf ve Sanatkarları Konfederasyonu (TESK) Genel Başkanı Bendevi Palandöken, akaryakıt fiyatlarına yapılan yüzde 7.8’lik ÖTV zammının geri alınmasını istedi. Palandöken, şu açıklamayı yaptı: “Bu zam geri alınmazsa hayat pahalılar, enflasyon fırlar. Enflasyonist politikalara ters düşen bu yüksek oranlı ÖTV zam kararını hatalı buluyoruz. Daha hafta başında, Enerji Piyasası Düzenleme Kurulu, akaryakıt fiyatları en yüksek ülkemizde diye akaryakıt fiyatlarını kuruş kuruş düşürmeye çalışırken, bu yüzde 7.87 oranındaki akaryakıt zammı, diğer tüm ürünlere de yansiyarak yüzde 10 fiyat artışı getirecek. Taşımacılıktan, sanayi üretimine kadar her alanda zamdan etkilenmeyecek sektör yok. Zaten daralmış bir piyasa, bu kadar yüksek fiyat artışını kaldıramaz.”

Toplum sağlığıyla oynamayın!

İSTANBUL- Birçok kurum ve sendikaların bileşeni olduğu GDO’ya Hayır Platformu, toplum sağlığını olumsuz etkileyen Ulusal Biyogüvenlik Yasa Tasarısı’nın geri çekilmesini istedi.

TMMOB binasında gerçekleşen basın toplantısında platform adına açıklamayı, Türk Tabipler Birliği (TTB) Temsilcisi Prof. Dr. Kenan Demirkol yaptı. Demirkol, GDO (Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar)’nın ‘zaten’ ithalat yoluyla ülkemize girdiğini ve bu yüzden ülkemizde üretilmesinin bir sorun oluşturmayacağını dile getiren hükümetin bu yaklaşımını neo-liberal politikaların yansımaları olarak nitelendirdi. Bu politikaların insan önemini hiçe saydığını ifade eden Demirkol, “Sadece verimli ve dayanıklı birkaç ürün yetiştirilmesine yol açan GDO’ların yarattığı en büyük tehlikelerden biri, gen çeşitliliğinin yok olmasıyla birlikte insanları tek tip gıda almaya zorlamasıdır. Tek tip gıdalar insanların sağlıklı ve dengeli beslenmesini engelleyecek. Bu durumda tek tip beslenmeye mecbur kalan insanların sağlığını yitirecekler. Ayrıca GDO’lar üretildikten sonra organik tarım mümkün olmayacaktır” dedi.

‘GDO’lar binlerce insanın ölümüne yol açacak’

Açıklamanın devamında Demirkol, “İlk piyasaya çıktığında insana zararlı olmadığı iddia edilen ama sonra binlerce insanı öldüren ve çok geç yasaklanan DDT (dikloro difenol trikloroethan) gibi GDO da bu tehlikeleri içeriyor. Genetiği değiştirilmiş bitkilerin ülkemizde ekilmesi için çıkarılan Ulusal Biyogüvenlik Yasa Tasarısı, binlerce insanın ölümüne neden olacaktır. ABD kökenli çokuluslu tohum şirketleri yararına çıkartılacak olan bu yasa, insanlarımız hasta olduğunda yine çok uluslu ilaç şirketlerinin çıkarlarını karşılayacak.” ifadelerini dile getirdi. Demirkol, son olarak sağlık sakıncalarını bilimsel olarak kanıtlanan GDO’ların üretilmesini sağlayacak tasarını hükümetin geri çekmesini isteyerek, “Ulusal Biyogüvenlik yasasını tohum şirketlerini mutlu edecek şekilde çıkartmak, toplum sağlığı ile oynamaktır. Buna hiç kimsenin gücü yetmez” dedi.

Mazgirt’te Kürtçe türkü söylendi, polis insanları gözaltına alarak işkenceden geçirdi

DERSİM- Dügünde Kürtçe türkü çalınmasına kızan polisler, düğün sonrası terör estirdiler. Dersim’in Mazgirt ilçesinde, 18 Temmuz Cumartesi günü düzenlenen düğünde, Kürtçe parçaların söylenmesine sinirlenen polisler, düğünün ardından ilçede gençlere saldırdı.

Düğünde yer alan saz ekibinin ‘Kinem’ parçasını çalması ve başka Kürtçe parçaları da çalmasından dolayı düğünden sonra polis gece çarşı merkezinde dolaşan Bülent Arslan, Murat Tınaz ve Güven Kılıç’ı zorla gözaltına alarak işkence yaptı.

Düğünden sonra Bülent Arslan ve Murat Tınaz birlikte gözaltına alınıp işkence gördüler. İki arkadaş serbest bırakıldıktan sonra arkadaşları Güven Kılıç ile çarşıda bir araya geldi. Tekrar gençlerin yanına gelerek tehdit savuran polis, bu kez de Güven Kılıç’ı gözaltına alarak işkence yaptı.

UFUK ÇİZGİSİ

Bakış CAN

Aynı konular üzerinde yeniden ve yeniden durmak belli bir bıkınlığa yol açsa da, soruna kaynaklık eden nedenler ortadan kalkıncaya ya da sorun önemini yitirinceye dek belli sorunlara tekrar tekrar değinme gereği devam eder.

Kibirli küçük burjuva aydınların ve yarı-aydın vasfına sahip olan ya da böyle geçinen kimselerin tutumu, genellikle devrimin tekrar eden sorunları karşısında sıkılma ve verilen mücadeleyi küçümseme olarak kendini gösterir. Buna karşın, devrim her sorunla ilgilenerek tavır alır ve atlamadan her meselede kendi mantığına uygun olarak aydınlatma görevini tekrar tekrar yerine getirir, getirmelidir.

Bıkma, usanma, sıkılma ve hakir görme eğilimi; “öf yine mi?”, “dünya nereye gidiyor, siz hala bunları mı konuşuyorsunuz?” tarzında dışa vurur. Bu tutum sahipleri “küçük” meseleleri geride bırakarak “büyük” meselelerle uğraşmıyor olduklarına ve haklılıklarına inanmış olsalar da aslında nesnel gerçeklikten fersah fersah uzak olup, tek yanlı ve soyut teorik lafazanlıktan ileride değildiler. Kimsenin ‘fark edemediği’ önemli meseleler üzerine kafa yorar, laf yarıtırılır ama fındık kabuğunu dolduracak kadar bir iş görmez, zerrece zora gelmezler. Bunların objektif işlevleri havanda su dövmek ve karamsar ruh hallerini çevrelerine yaymaktır. Devrim karşısında tüm rolleri üç aşığı beş yukarı budur. Proletaryanın bilimsel ideolojisine inancı güçlü olmayanların pratik yaşamla ve gerçeklikle bağları da zayıf olur. Devrimci mücadele içerisinde kararlılık ve ıstıkrar büyük oranda bilimsel temelden beslenir. Geleceğe ve mücadelenin sonuçlarına dair umudu zayıf olanların fedakâr mücadeleleri içine girmesi esasta beklenemez. Esasen nesnel durum bu iken bu sıkıntıyı aşmaya yönelmek yerine zayıflıklarını gizlemek için eleştirmekte, sadece konuşmakta teselli bulurlar. Kendi ihtiyaçlarını nesnel durumun yerine koyarlar. Ortaya çıkan formülden o denli memnun kalırlar ki çoğu za-

man söylediklerinin nesnellikten ne kadar uzak olduğunu fark etmezler bile. Binlerce yıllık sınıf mücadeleleri tarihini ve tecrübelerini yok sayar, bugünün somut koşullarını ve ihtiyaçları görmezden gelerek tarihi kendi zayıflıkları üzerine bina etmeye yeltenirler. Devrim ise bunlara karşın kendi gerçek işleriyle uğraşmaktan bıkmaz, her sorunu Halk Savaşı’nın ihtiyaçları temelinde ‘çözmek için’ ele alır.

Bu ‘her şeyi bilen ama hiçbir şey yapmayan’ eleştirmenlerimiz, tarzlarının zararlı ve yıkıcı-bozucu olduğunu anlamaz, anlamak istemezler. Kendilerini eleştirmen köşesine yerleştirip oradan bir adım uzaklaşmamak için bin dereden su getirirler. Eleştirmeyi fiilen her şeye kadir görür, eleştirmekle her şeyi haledeceklerini sanırlar. Çünkü bunlara göre her şey kötüdür, iyi olan tek bir şey yoktur. Bu tarza hemen her ilgili kişi rastlamıştır, rastlar. Bunlardan duyduklarımız şunulla sınırlıdır: “Bu neden yapılmıyor?”, “niye orası öyle değil?”, “neden bu kadar kötüyüz”, “bu böyle gitmez” vb... Her şeyin birden bire başanlmasını-düzeltilmesini ve hemen devrim olmasa bile hemen büyük-parlak zaferler kazanılmasını isterler. Devrimimiz büyük ve karmaşık sorunları, engelleri çözüme kavuşturarak ilerleyecektir. Merkezinde Maoist partinin yer aldığı devrimci savaşın sorunlarına, bu büyük mekanizmanın aksayan yanlarına kafa yormak ve bu aksaklıkları giderme pratiğinde yer almak yerine somut koşulları ve ihtiyaçları değerlendirmeye gereği dahi duymadan ‘kendi dehalan sayesinde keşfettiklerini düşündükleri’ büyük hedefleri ortaya sererek bu hedeflere hemen ulaşılmasını beklemekle ne kadar komik duruma düşüklerinin farkında bile değiller. Gerçeği görme kabiliyetleri boz-bulanık hayalleriyle körelmiş olduğundan, bu tarzın sahiplerine gerçeği anlatmak da bir o kadar zordur. Zira, anlamak, görmek istemezler. Gerçekle alakalı değildirlir, hayal alemleri ve subjektif yargılarıyla meşguldürlir.

Beylık cümlelerle ifade edilen “büyük hedefler” gerçekleşmeyince de dümeni karamsarlık limanına kırarlar. Varılan sonuç her şeyin kötü olduğudur. Söz nereden ağılırsa ağılsın, onlar devrimci örgütü eleştirmeye getirirler lafı. Her şeyi oraya bağlar, salt onu görürler, diğer şeylerle ilgilenmezler. Böylelerinin durumu; tek tek olaylarda olduğu gibi, dünyaya da tek yanlı bakan öznelci subjektivizmle açıklanabilir. Yorumlamaları tam bilgidin mahrum olup bölük-pörçük bilgiye dayanır. Tam bir ampiriktirler. Eleştiride objektif olamazlar. Kendi kendilerine biçtikleri misyonun yarattığı şekilleniş görmelerini ve öğrenmelerini de engeller. Bakış açıları, gelişim yasasının dışında işler esasta. Gelişmenin seyrini anlayamaz, salt gelişimden bahsederler. Taş koymadan binanın kurulmasını isterler. Balık tutmadan otu yemek isterler. Küçük güçlerin büyük güçlere karşı savaşımını ve bu savaş içerisinde gelişimini anlamaz, bunun gerekleri üzerine kafa yormaz ama hemen büyük başarıları beklerler. Bunu göremeyince de fer-yat-figan eder, umutsuzluğa boğulurlar.

Bunların bir kısmı, kitaplardan edinilen bilgilerle hem de sistematik olmayan derme çatma, dağınık bilgilerle ahkam keserler ama hiçbir zaman gerçeğin yanına uğramazlar. Çünkü doğrunun denenek taşı olan sosyal pratikten esasta kopukturlar. Ve dolayısıyla gerçek bilgidin uzaktırlar. Onlara sorarsanız, onlarsız güneş bile doğmaz, dünyaları bu denli sığdır. Daha çok egolarını tatmin etme peşindedirler bunlar. Ve griptir ki, isimleri söylenmedikçe, bunlar bu eleştirilerden asla üstlerine alınmazlar. Kendilerini görmekten oldukça uzaktırlar.

Diğer bir kısmı ise, hak vermek gerekir ki, ‘siyasetin kurdu’ durumundadırlar. Birincilere oranla çok daha nitelikli ve sistemli ‘bilgiye’ sahiptirler. Bunlar da teorik ve entelektüel bilgiyle yetinirler, sosyal pratiğin gerçek yaşamından ve devrimci ilkelere kopukturlar. Önyargı ve subjektivizm bunların düşün dünyasına da hâ-

kimdir. Gerçeği görmez, gerçekle ilgilenmezler. Kitabı bilgidin hareket eder, her şeye sadece buradan bakarlar. Gerçek yaşamdan kopuk teoriler üretir, bunun üzerinden siyaset yaparlar. Aşılması gereken zorlukları ve aşamaları, ihtiyaçları umursamadan istem ve eleştirilerini sıralarlar. Devrimci örgüt ve çalışmalar hayal âlemlerine göre düzenlemeye çalışır, bu yönde çağları yaparlar. Nesnel gerçeğe uygun ilerleyen çabayı gözetmeden bazen uçuk, bazen önemsiz konularda yoğunlaşmaya davet ederler. Beylik sözlerin arkasına saklanarak tasfiyeciliği öğütlerler. Bu noktada öncelere oranla çok daha tehlikeli ve zararlı olurlar. “Neden hayvanları korumuyorsunuz” diyerek insan için uğraşı bunun gölgesine sokarlar. Esas ve acil görevlere yoğunlaşmayı zayıflatacak şekilde, “neden kreşler açmıyorsunuz”, “neden eşcinsellerle birleşmiyorsunuz”, “neden sapkın ideolojilerle bir araya gelmiyorsunuz” gibi yığılma eleştiriykle, mevcut koşullara göre absürt duran öneriler öne sürerler. Ekmecek bulamayanlara, “pasta neden yemiyorsunuz” diye seslenirler. Bunların arayışı devrim değil, burjuva dünya içinde demokrasidilik oynamaya yönündedir. Somut koşulu iyi inceleyip görme zahmetinde bulunmadan soyut laflarla her şeyi halledebileceklerini sanan bu okumuş akıl fu-karaları, MLM teoriyi her bakımdan terk etmiş durumdadırlar. Yaşamları bunun aynasıdır. Madem görüşleriyle o kadar iddialı ve bilimsel bir inanca sahip iseler, bu doğrultuda pratik çalışmaya geçmeleri gerekir. Ama bunlarda bu yok, çünkü inançsız ve karamsarlıdır. “Her şeyi yapın” diyerek, devrimci ögenin öne çıkılarak esas alınmasını es geçen, görevler içerisinde esas-tali ayrımına gerek duymayan, her şeyi bir kefeğe koyan ve somut koşulların somut tahliilini yapmayan, salt kendi dar dünyalarıyla sınıflar mücadelesine bakan bu yaklaşımlar, neo-liberal politikanın “bırakınız yapınlar, bırakınız etsinler” öğüdünün bir başka versiyonu olarak devrim saflarında işlev(!) görmektedirler.

Zafere Mahkum Edilenler Ölümü Küçülterek Yendiler

1996'da hapsedevilerde başlayan büyük ölüm orucu direnişi, Maoist Parti'den Aygün Uğur'un ölümsüzleşmesi ile ilk kaybını vermış, devamla 10 devrimci, komünist daha ölümsüzleşmiş ve zafere, Maoist Parti'den Hayati Can'ın ölümsüzleşmesiyle kazanılmıştı.

Hayati Can / MKP

Partime ve yoldaşlarım: Sevgili yoldaşlar, Belki de bu size son seslenişim olacak. Çünkü hepimizin bildiği üzere, bizler, faşist diktatörlüğün cezaevlerine yönelik saldırılarına karşı bedenlerimizi ölüme yatırdık. Kuşkusuz ki mücadele alanlarında değerler yaratmak, kalıcı kazanımlar elde edebilmek, bedel ödemeyi gerektirmektedir. Kimimiz bu bedeli işkencehanelerde, kimimiz dağ başlarında şehit olarak, kimimiz sokak ortasında infaz edilerek ödüyor. Bugün bizlerin de burada ödeyeceği bedel bundan farklı değildir. Ben de bu bedeli ödeyerek partime, halkıma ve devrime layık olabilirim, bundan onur duyacağım. Aslında yazacak çok şeyim olmasına karşın şu anda yazacak durumum olmadığı için geçmek zorunda kalıyorum. Bütün yoldaşlarımdan istediğim; mücadelenin her alanında en ağır bedelleri göze alarak mücadeleyi bir adım daha ilerletmeleri, parti birliğini korumaları, halkın ve partinin çıkar-

larını korumalarıdır. Bunu yapacağınıza da inanıyorum.

Ali Ayata / MKP

Yaşamam gerektiğini, bunun için direnmem gerektiğini biliyorum. Ama yaşama isteğine bağlı olarak tüm gücümle direnmeme rağmen, kısa süreli bir direnişle kazanılacak bir zafer olmadığını biliyorum. Bu ölüm orucu daha sürecek ve şehitler vererek zafere yürüyeceğiz. Bunu şimdiden bilmekte yarar var. Devlet bizden ölü istiyor. Ölü verilecek, belki ilk ben olabilirim, kazanmak için birinin ölmesi gerekiyor, bizden bunu istiyorlar. Yoldaşların yaşaması için bu şart. Beni kendi koğuşumun havalandırmasında yapılıcak bir törenle, parti bayrağı ile sloganlarımız eşliğinde uğurlarsınız.

Aygün Uğur / MKP

Düşman ne ki, ölüm ne ki... Bizde bu dostluk, bu yoldaşlık sıcaklığı olduğu sürece, her şeyi ama her şeyi yeneriz.

Altan Berdan Kerimgiller / DHKP-C

Partimizin alınlarımızı taktığı bu kızıl bantlara ant olsun ki, umudun adı Parti-Cephemize ant

olsun ki, bayraklarımıza ve şehitlerimize ant olsun ki, zaferi biz kazanacağız!

İlginç Özkeskin / DHKP-C

Ben de diğer yoldaşlarımızın söylediği gibi zafere kazanacağımıza inanıyorum. Bu uğurda diğer yoldaşlarımla gibi ben de şehit düşeceğim.

Hüseyin Demircioğlu / MLKP

Sömürgeci kudurgan faşizm iki şeyi dayatıyor; ya teslim olacak, böcek gibi yaşamaya mahkum olacaksın ya da bedel ödemekten kaçınmadan, onur ve kimliğimizi koruyacaksınız. Bizim yolumuz bedel ödemek pahasına mücadele ve direniştir.

Müjdat Yanat / DHKP-C

Beni ölüm orucu direnişine layık gördüğünüz ve onurlandırdığınız için sizlere tüm yüreğimle teşekkür ederim. Bu onura layık olacak, sizleri utandırmayacağım.

Ayçe İdil Erkmek / DHKP-C

Sizleri çok seviyorum. Gözlerinizdeki parıltılı bakışlar en büyük güç kaynağı. Hepinizi ölüm orucu direnişine başladığımız günkü gibi sımsıkı kucaklıyorum. Zafer bizim olacak.

Ulaş Hicabi Küçük / TİKB

Direnin... Bu faşistler sizden korkuyor. Sizden direnmenizi istiyor. Bir abiniz olarak, bir yoldaşınız olarak istiyorum. Biz kazanacağız. Hicabi yoldaş ölümsüzdür. (Abisinin, Hicabi'nin cenazesini teslim alırken, direnişçilere hitaben yaptığı konuşmadan)

Osman Akgün / TİKB

Ölüm dediğin ne ki, önemli olan yüzümüzün düşmana dönük, başımızın dik olmasıdır. Ölümlün üzerine giderek, ölümü yendim ben.

Tahsin Yılmaz / TİKB

Eylem süreci içinde şehit düşmek de var. Ne yalan söyleyeyim, böyle bir eylemde bunu çok da özliyorum. İnsan bu anlarda bütün bir mücadele geçmişiyi hesaplıyor. Beni en çok üzen, 23-24 yılın tamamında değil de, son iki-üç yılın da daha çok verimli olmam.

Yemliha Kaya / DHKP-C

Halkıma layık olacağım, yoldaşlarıma layık olacağım. Partim ve Cephem benim için en büyük güç ve destektir. Yoldaşlarımla, şehitlerimiz benim için en büyük güç, en büyük destektir.

KİMLİKSİZ ŞEHİR ADIYAMAN

Mezopotamya'nın sıcak noktalarından yazmanın coşkusuyla merhaba yoldaşlar...

Yoldaşlarımıza, okurlarımıza, en ücra noktalarda bile sesimizin olduğunu, sizleri hissettirmişimizi, yaşadığımızı bir kez daha belirtmek isteriz.

Dostlar, sizlere, arkadaşlarla birlikte adını 'kimliksiz şehir' koyduğumuz Adıyaman'dan sesleniyoruz. Adıyaman ilginçtir ki, kültürlerin, medeniyetlerin yıllarca egemen olduğu Mezopotamya topraklarında varlık göstermiş, fakat tüm bu motifler içerisinde sadece köprü görevi görmüştür. Herkes gelip geçiyor, lakin kimseyi o köprüünün üstünde kalıcı kabul etmiyor. İsrarla direnerek, benim yolcularım ancak misafir kalmalı topraklarımda diyor.

Biz ise değişmeli diyorduk, bu deşifre olma özelliğini gösteren Adıyaman. Bir yerden başlanmalı. Öncelikle düzen içerisindeki zemini hazırlamamız, araştırmamız gerekiyordu. Bunun için düşüncelerimizi, ideolojilerimizi uygun sembollere dönüştürüp düştük güzelim Mezopotamya topraklarının bağına.

Arkadaşlarla birlikte yaptığımız ön hazırlıklı işlerden başlanmalı kararını aldık. Bize daha yakın, insanların güvenebileceğimiz 'Besni' ilçesinden başladık. Burası Adıyaman'ın zamanında en çok bedel ödemiş ilçesi. Halkın yüzde 90'ı zulmün, haksızlığın, baskıların kaçınılmaz hedefi olmuş. . Evet Besni'ye vardığımızda gerçekten de insanların portrelerinde o etnik yapının derin yaralarını

çok iyi hissedebildik. Halk dışarıdan geldiğimizi anlayınca daha bir içten ve samimiydi. Öncelikle Adıyaman Üniversitesi öğrencileri olduğumuzu belirttik ve koyulduk koyu bir sohbet. Masamıza bir emekli öğretmen vardı. Geçmiş sorduk, 12 Eylül'ü, darbeleri, hükümet baskılarını... Anlayacağınız toplumu yaralayan her konuya değinmek istedik. İnsanlar da sanki birilerinin onlara bunları sormasını beklercesine doluydular. Mustafa öğretmen, Adıyaman'ın meşhur işkencehaneleri olan Pirin mağaralarında beş ay işkencede kaldıktan sonra, Mer-sin E Tipi hapishanesine gönderilmiş. 12 Eylül döneminde gerçekleşen sürgünler memleket hasretini onlara da yaşatmış. Besni'de her dört evden üç ailenin çocuklarından birinin, 12 Eylül döneminde öldürülmüş, sürgüne gönderilmiş olduğunu konuşmalarına eklemeyen geçmek istemiyor.

Biz sordukça onlar anlatmaya başladılar, geçmiş tekrar yaşarcasına. Bir bir döktüler içlerini, aclarını, haykırışlarını. Ve girdiler ince detaylarına, bilimleyen sırlarına.

O dönemde, Yusuf yoldaş dedikleri gerillanın dağda yakalandıktan sonra Besni'ye getirilip işkencede öldürüldüğünü, öldükten sonra ise ceza-sininin 10-12 gün Adıyaman'ın her tarafında gezdirildiğini anlatıyorlar.

Şu anda halen Eskişehir Hapishanesi'nde müdürlük yapan Mehmet Ali Takur, Uğur Mumcu'nun Kitabında da yer alan Erdal Gökyüzü (MIT ajansı), Osman

Mercan (Besni Emniyet Müdürü), Hamza Ergin (GBT Polisi) ve Engin Ullusu (MHP'den belediye başkanlığı yapmış) gibi kişilerin, dönemin etkili isimleri olduğunu vurguluyor Besnililer.

Masamızdakiler, Besni halkının hala baskı altında olduğunu gözlemlediklerini, kendilerinin de baskılar sonucunda erken emekli olduklarını söylüyorlar.

Ali Alagöz adındaki bir amcanın, gerillada olan oğlunu ele vermemek için kendini astığını; Diyarbakırlı Sefer yoldaşın 127 gün gözetime altında tutulduğunu ve Pirin mağaralarında üzerinde naylon eritilerek, önce gözlerinin kör edildiğini, sonra da öldürüldüğünü; erkek-kız demeden tecavüz olaylarının yoğun yaşandığını; o dönemde faaliyet gösteren demokratik kitle örgütleri, Memur-Sen, Devrimci Kültür Derneği yöneticilerinin tutuklandığını ve bunlardan bir daha haber alınmadığını; kanunsuz işler yapıp da kendilerini düzen yanlış gösterenlerin akladıklarını; 1402 sayılı sıkıyönetim yasası gereğince uygulanan sürgünlerin memurların hayatlarını zindana çevirdiğini ve Nedim'in Kahvesi dedikleri yerde toplanan faşistlerle işbirliği yapıp halka baskı uygulandığı günleri öfkeyle anlatıyorlar.

Tuncelli olup da Ermeni denilerek at arabasının arkasına bağlanıp köy köy dolaştırılan Güzel Aslaner yoldaşın (TİKKO gerillası) cesedi paramparça edilmiştir. Arkadaşlar, Hasan Temizsoy'un 9,5 ay bo-

yunca gözünün bağlı tutulmasından dolayı aklı dengesinin bozulduğunu, uzun bir dönem Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde yatıldığını anlatıyorlar. Adıyaman'da başgardiyan 'Fırat' işkencenin padişahı olarak binlerce kişinin yaşamdan kopmasını sağlamış. Tüm bu olayların arkasındaki gizli kişinin ise Adıyaman Sıkıyönetim Komutanı Nizamettin Ergenekon olduğunu söylüyorlar. Şu süreçte ise yerli yabancı işbirlikçilerin yoğunluğundan fazlasıyla şikayetçiler Besnililer. Tüm bunları dinledikten sonra, her zaman olduğu gibi insanlarda bir suskunluk hakim oldu. Kim bilir bu kaçınılmazdı insanların o dönemi, 12 Eylül'leri içlerinde yaşayarak, hissederek içerenmeleri... İçimiz rahattı. 'Kimliksiz şehir' dedğimiz Adıyaman'da duyarlı insanlarımızı bulmak, onları dinlemek ve bundan sonra da dinleyeceğimizi belirtmek karşı tarafa da güven veriyordu. Akşam geç saat Besni'de son turumuzu yaptıktan sonra şehre dönmek için geri yola koyulduk. Aldıklarımız, torbalarımıza kattığımız acıydı ama bizi var eden değerlerle hurra dedik başka diyarlara... Hani derler ya, değişmeyen tek şey değişimin ta kendisidir, diye. Biz de diyoruz ki, ey kimliksiz şehir; acların, hüznülerin seni değiştirmeye yeter de, artar da. Fazla söze ne hacet...

Adıyaman'dan bir gazete okuru

Halk Savaşı'nda yitirdiklerimiz

Ayhan Güngör (21.07.1999)

Dersim'de ve Karadeniz'de Halk Ordusu'nun bir savaşçısı olarak görev yapan Güngör, Dersim/Ovacık'ta çıkan bir çatışmada ölümsüzleşti.

Ali Haydar Değirmenci (18.07.1999)

Lise yıllarında Hatay'da mücadeleye başlayan Değirmenci, birkaç kez gözaltına alınmış ve işkencelerden başı dik çıkmıştı. Daha sonra doğduğu topraklara, Dersim'e giderek Halk Ordusu'na katıldı. Tokat'ın Almus ilçesine bağlı Gölge köyünde çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

Gülhan Demir (18.07.1999)

1997 yılında Halk Ordusu'na katılan Demir, Tokat'ın Almus ilçesi Gölge köyündeki çatışmada ölümsüzleşti.

Akner Çağlar (24.07.1998)

Kalp krizi sonucu ölümsüzleşen Çağlar, Özgür Gelecek'in Malatya temsilcisiydi.

Aygün Uğur (21.07.1996)

1990 yılında mücadeleye katılan Uğur, 93 yılında tutsak düştü. 1996 yılındaki ölüm orucu eylemine katılan Uğur, Maoist Parti'nin ölüm orucu direnişindeki ilk ölümsüzleşenidir.

Ali Ayata (25.07.1996)

1979 yılında mücadeleye katılan Ayata, 1989'da Halk Ordusu'na katıldı. Dersim ve Karadeniz bölgelerinde gerilla faaliyeti sürdürdükten sonra, Çukurova'da faaliyet yürütmeye devam etti. Konya'da tutsak düştükten sonra, 1996 yılındaki ölüm orucu direnişinde ölümsüzleşti.

Hayati Can (26.07.1996)

1991 yılında Ortadoğu'daki askeri eğitim kampına giderek eğitim alan Can, döndüğünde Halk Ordusu'na katıldı. Gerillada, kış şartlarında ayaklan dommuş ve İstanbul'da tedavi gördükten sonra tekrar gerillaya dönmüştü. Mart 1995'te tutsak düşen Can, 1996'daki ölüm orucu direnişinde ölümsüzleşti.

Sinan Demirbaş (20.07.1995)

Maoist Parti'ye bağlı gençlik yapılanması içerisinde faaliyet yürüten Demirbaş, Dersim Bölge Komitesi'ne bağlı olarak Elazığ il sorumlusu görevindeydi. 7 Temmuz'da Fevzi Çakmak Mahallesi'nde gözaltına alınan Demirbaş, 1800 Evler Polis Karakolu'na götürülmüş ve burada yapılan işkencelerle katledilmişti.

M. Tahsin Budak (21.07.1995)

TKP/ML sempatisi olan Budak, Adana'da trafik kazasında ölümsüzleşti.

Adil Doğan (20.07.1994)

Nazımiye'ye bağlı Kıl Karakolu baskınında ölümsüzleşti.

Sevim Ertekin (20.07.1994)

Nazımiye'ye bağlı Kıl Karakolu baskınında ölümsüzleşti.

Özlem Sürgeç (31.07.1994)

TKP/ML TİKKO savaşçısı olan Sürgeç, Erzincan'ın Kılıçkaya köyünde çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

Fethi Özdemir (31.07.1994)

TKP/ML üyesi olan Özdemir, Erzincan'ın Kılıçkaya köyündeki çatışmada ölümsüzleşti.

Mustafa Kalkan (17.07.1993)

1982 yılında tutuklanan Kalkan, aynı yıl Elazığ Hapishanesi'nden firar ederek Halk Ordusu'na katılır. Uzun süre gerilla faaliyeti yürüten Kalkan, daha sonra gittiği Almanya'da trafik kazasında ölümsüzleşti.

Hasan Güllünay (20.07.1992)

Kontregerilla tarafından, İstanbul Tarabya'daki evinden Sirkeli'ye gitmek isterken, kaçınılarak gözaltında kaybedildi.

Ramazan Ceviz (19.07.1992)

Mücadeleye TİKB safalarında başlayan Ceviz, daha sonra Maoist Parti safalarına katıldı.1979'da bir karakol baskınında yakalandı ve bir yıl sonra firar etti. İstanbul Maltepe'de çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

Hasan Demir (19.07.1992)

1991 sonbaharında Halk Ordusu'na katılan Arif, kısa bir süre sonra, ertesi yıl Ortadoğu'daki askeri kampa giderek eğitim aldı. Döndüğünde tekrar Dersim'e giden Demir, se-def hastalığı nedeniyle şehir görevine gönderildi. İstanbul Maltepe'deki çatışmada ölümsüzleşti.

Nurgüzel Yaşar (19.07.1992)

1991'de mücadeleye katılan Nurgüzel, İstanbul Maltepe'deki çatışmada ölümsüzleşti.

Emre Bilgin (20.07.1992)

1980 öncesinde mücadeleye katılan Bilgin, 12 Eylül sonrası Metris Hapishanesi'nde kaldı. 19 Temmuz'da Maltepe'de çıkan çatışmanın ardından, ölümsüzleşen yoldaşları için, misilleme eylemi yapma hazırlığında çıkan çatışmada, Kartal'da ölümsüzleşti.

Paşa Soylu (18.07.1980)

Maoist Parti taraftarı olan Soylu, Almanya'da trafik kazasında ölümsüzleşti.

Tuncay Bali (16.07.1977)

İstanbul'da Hukuk Fakültesi öğrencisi iken sivil faşistlerce Zeytinburnu'nda katledildi.

Erol Doğan (24.07.1977)

İstanbul'da sivil faşistler tarafından Zeytinburnu'nda katledildi.

18 TEMMUZ TOKAT ALMUS ŞEHİTLERİ ALİ HAYDAR DEĞİRMENCİ ve GÜLHAN DEMİR ŞAHSINDA TÜM YENİ DEMOKRASİ ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ

Ölümsüzlüğünün onuncu yılında seni anmak ve anlamak, yaşamın kıyısında, halkın onurlu mücadelesini, dünden bugüne taşımak ve seni yanlılara daha iyi anlatmak, kavgamıza bağlılığımızın en büyük göstergesi olacaktır. Yaşamınla örnek olduğun bu davanın haklılığını ve meşruluğunu bir kez daha, daha belirgin bir şekilde bilince çıkarıyoruz. Mücadele verdiğin bütün alanlarda ,dün de bugün de olduğu gibi onurlu mü-

cadeleler sergiliyoruz, halkın onurlu mücadelesi dünün verdiği iştisamlı tarihimize aldığımız bilinç ve kararlılıkla devam ediyor. Temmuz ayının can alıcı sıcaklığında, güneşin önüne engel diye dikilenlere karşı verdiğiniz bu mücadelede yoldaşınla beraber ölümsüzleşerek, güneşin önüne kimsenin geçemeyeceğini, akıttığınız kızıl kanınızla bir kez daha gösterdiniz. Alanlarda ve mücadelenin olduğu bütün

mezvilerde dün seninleydik, bugün seninleyiz; yarın da senin ve bu kavgada bir bir düşen kardelenlerin boynunu bükülmez asiliğiyle, kann altında boy vermeye devam edeceğiz. Tüm yeni demokrasi ve devrim şehitlerinin düşlerini düşlerimiz, kavgalarını kavgamız sayıyor ve inançlarını kararlılıkla geleceğe taşıyarak, hedefe ulaşacak ve zaferi onlara adayacağız...

DEĞİRMENCİ AİLESİ ve YOLDAŞLARI

Kürt ulusal hareketi ne kadar ve nasıl desteklenmeli?

Kazım Gündoğan

27-28 Haziran 2009 tarihinde Ankara'da Demokratik Haklar Federasyonu tarafından organize edilen "ULUSAL SORUN-KÜRT SORUNU SEMPOZYUMU"nda öne çıkan anlayışlar üzerine düşüncelerimi paylaşmak ve bu konuların tartışılması amacıyla birkaç noktaya dikkat çekmek istiyorum.

Her şeyden önce bu süreçte böyle bir sempozyum birçok açıdan yararlı oldu. Katılımcıların çoğu açısından bazı kavramlar üzerine yeniden düşünme olanağı sağladı. Kendi düşüncelerinin doğruluğuna inanmanın yanı sıra; düşüncelerinin "mutlak doğru" olamayacağının üzerine de yeniden düşünme fırsatı buldu katılımcılar.

En önemlisi de çok değişik düşüncelerin iki gün boyunca paylaşılması ve demokratik bir ortamda son derece olgun ve karşılıklı saygı çerçevesinde ortaya konulmasıdır. Yer yer tahammülsüzlükler olsa da bu sempozyumun atmosferini bozmadı.

Yorsa, işçi sınıfına dost ise destekleriz. Yoksa desteklemeyiz" anlayışını eleştirerek şu noktaya vardı: "Bir ulusun özgürlüğünü desteklemek neden proletarya tarafından şartla bağlansın? Ulus ister emperyalizme bağlı, ister başkasına bağlı olsun destekleriz." Oruçoğlu'nun bu anlayışı elbette yalnızca onunla sınırlı değildi. Bazı kurum temsilcilerinin düşünceleri de bu anlayışla örtüşmekteydi.

Oruçoğlu ve onu tamamlayan düşüncelere dair şunları söylemek ve sormakta yarar var.

1) Oruçoğlu; sınıf mücadelesinin dışından bir yerden, liberal bir yerden bakıyor. Bir ulusun demokratik haklarının desteklenmesi ve sahiplenilmesi ile milliyetçi siyasi çizgisinin aldığı ve alacağı biçimi hiç önemsemiyor. "İster faşist olur, ister ırkçı" buna kimse kanşmasın. Sadece "kanşma-sın" da demiyor. Bizi bunu desteklemeye mecbur bırakıyor. Ve bunu Marksizm adına, proletarya adına söylüyor.

redden siyasi çizgisini savunmamızı ve desteklememizi isteyerek Leninist tezden vazgeçmemizi salık veriyor. Sanki ulusal hareket bağımsız bir devlet kuruyor ve bunun için çeşitli emperyalistlerden destek alıyormuş ama Marksist -Leninistler buna karşı çıkmıyormuş gibi aklamalar yapıyor. Bu son derece yanlış ve yanıltıcı bir tutum.

Zira Kürt Ulusal Hareketinin AB ve ABD emperyalistleri ile sürdürdüğü ilişki bağımsız devlet kurma ekseninde bir ilişki vs değildir. Tamamen bireysel hakların kullanılması üzerine yapılan pazarlıkların bir "çözüm" olarak sunulmaktadır. Peki "bireysel haklar"ın kullanılmasına karşı mı çıkacağız? Hayır. Tam tersine bu hakların daha da geliştirilmesi için devrimciler, sosyalistler de mücadele etmektedirler. Karşı kılan nedir? Emperyalizm ve gerici güçlerle kurulan ve sürdürülen siyasi ilişkilerin niteliğidir. Ezilen bir ulusun 30 yıldır sürdürdüğü ve ağır bedeller ödediği bir mücadele "bireysel haklar"la sınırlı bir emperyalist "çözüm"e teslim ediliyorsa Marksist-Leninistler bunu desteklemeyiz. Eleştirir ve ideolojik mücadele sürdürür. Proletaryanın bağımsız tavını dosta da düşmana da gösterir.

6) Oruçoğlu; farkında mı bilemiyorum. "Ulusal hareket Emperyalizm ve TC ile işbirliği yapsa da, işçi sınıfına karşı dost olmasa da biz onu desteklemeliyiz" diyerek hem ezen ulus burjuvazisine, hem de ezilen ulus burjuvazisine meşruluk, işçi sınıfı ideolojisine ise gayri meşruluğu dayatıyor. "Onlar kendi sistemlerini kursunlar biz sonra her ikisine karşı yine mücadele ederiz" mi demek istiyor?! Ya da herkes sistemini kursun ve "baş" içinde bir arada yaşasın" mi demek istiyor? Şayet böyleyse bunu daha açık ve net olarak ortaya koymalıdır. Doğrusu bunu anlamakta zorlanıyorum.

Sempozyumda; Oruçoğlu düşünce sistematiği ile örtüşen bir başka yanlış anlayışta şudur. Sempozyum boyunca dikkatimi çeken ve uzun zamandır Türkiye'deki devrimciler ve sosyalistlerin tartıştığı bir şey ve birbirine sordukları bir soru var."Siz Kürt Ulusal Hareketine karşı görevinizi yerine getiriniz mi?" Ya da daha özelleştirel yaklaşımları "Kürt Ulusal hareketine karşı görevlerimizi yerine getirmedik/getiremedik" diyerek belirlemelerde bulunmaktadır. Devamında da başka "politik açılımlar" yapma yoluna gitmektedirler.

Neden şöyle düşünülüyor veya şöyle sorulmuyor?

"Siz Türkiye işçi sınıfına ve enternasyonal proletaryaya karşı görevinizi yerine getiriniz mi?" İşçi sınıfı ve emekçiler adına siyaset yapanların önce bunun yanıtını vermesi gerekmez mi? Ya da kendileri tarafından temsil edildiklerini düşündükleri sınıf ve toplumsal katmanlara karşı görevini yerine getiremeyenler yine kendilerine göre "tali" bir soruna karşı görevini nasıl yerine getirebilirler?

Keza dün "biz görevimizi yerine getiremedik" başlanmasıyla bu gün "görevini yerine getirmek" kaygısıyla Kürt Ulusal Hareketine kayıtsız şartsız yedeklenen bu savrulmaları ve kendini inkar politikalarını nasıl anlamalıyız? Bunları kim nasıl açıklayacak merak ediyorum doğrusu...

Sempozyumda; "Kürt Ulusal Hareketini kayıtsız şartsız destekleyelim" diyen anlayış nezdinde Oruçoğlu'nun görüşleri üzerine şimdilik söyleyeceklerim bunlar.

Sempozyumda; "Kürt Ulusal Hareketini kayıtlı şartlı destekleriz" ya da "hiç desteklemeyiz" diyen anlayışa dair görüşlerimi de başka bir makedale paylaşmak istiyorum.

Veyssel Kaplan - Kandıra 2 No'lu F Tipi

Bizim açımızdan hiçbir zaman ve hiçbir yerde ilkeli duruştan taviz verilemez. Maoist hareketin genel çizgisini takip edenler farkındadırlar ki tekrar tekrar tasfiyeciliğe karşı tutarlı ve kararlı ideolojik mücadele verilmesi gerektiğine işaret edilmektedir. Bu tespit önemlidir. Çünkü mücadelenin önünde küçümsenemeyecek engellerden birisidir, tasfiyecilik. Önemlidir, çünkü proletarya adına emperyalist burjuvazinin sözcülüğünü yapmaktadır.

Oportünizm sosyalizm içinde bir akımdır. Özü burjuva sınıf işbirlikçiliğidir. Bir kez bu böyle anlaşıldıktan sonra, komünistler açısından ideolojik mücadele büyük bir ciddiyetle ele alınır. Hareketimiz bunlarla arasındaki ayrım çizgilerini çekmekte kararlıdır. O halde teorik ve pratik olarak ayrımı ortaya koymak zorunludur. Burjuvaziden demokrasi beklendiği koşullardan geçiyoruz. Altı çizilen tepside karşı verilmesi gereken mücadelenin gereklerini yerine getirmek meselenin özünü oluşturmaktadır.

Reformizm, devrimcilik ve komünizm adına, emperyalist işbirlikçi burjuva-feodal sınıfların egemenliği altında barış ve özgürlüğün gerçekleştirileceğini söylemektedir. Bu çarpıtmayı kimlerin, hangi parti, grup ve çevrelerin yaptığı bellidir ve bilinmektedir. Oportünizmin tarihsel görevi ve karakteri -karakteristik olarak ezilen sınıfların kurtuluş mücadelesini çarpıtarak, burjuva sınırlar içerisinde asla gerçekleştirilemeyecek hayallere sürüklemesidir. Bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sağ tasfiyeciliğin zehirli okları devrimci savaşıma yönelmiştir.

Faşist Kemalist diktatörlük parçalanmadan, proletaryanın devrimci iktidarı kurulmadan barış ve özgürlüğün gerçekleştirilemeyeceğini, bahsedilen özgürlüğün egemen sınıfların özgürlüğü olduğunu Marksistler çok iyi bilmektedir. Bunun aksini söyleyenler vardır. Bahsettiğimiz güçler devrim cephesinin içindeki güçlerdir. Hareketimizin bu devrimci güçleri uyurma, eleştirme ve Marksizmle ilgili olmayan tespitlerini teşhir etme zorunlu görevi vardır.

İdeolojik mücadele ilkeler üzerinden yapılır, ama başarı elde etmek için zamanlama, hedefe oturtulması gereken noktaların doğru tespiti, öncelik sırasının esas alınması önemlidir. Bakıldığında esasta iki yön üzerinde eleştiri yapılmaktadır. Birinci yön; soyut olarak teorik ve pratik sorunların kuramsal Marksist bir gözlemlerle, herhangi bir hareket çevre ve grup ağıktan hedef alınmadan, ismi anılmadan yapılan tespitler, deyim yerindeyse yan eleştiri biçimidir.

İkinci yön; somut eleştiri yürütmektir. Marksizm adına teorize edilen ve pratiğe geçirilen; ama esasta Marksizmle pek de ilgili olmayan teori ve pratiklerin yine Marksizmin eleştiri silahı karşısına oturtulmasıdır. Bunun anlamı şudur; marksizmi çarpıtan, yalpalayan, her türlü tasfiyeciler teorileri dillendiren parti grup ve çevrelerin açık olarak pratiklerinin masaya yatırılmasıdır. İdeolojik mücadelenin

esas özü bu alanda yatmaktadır. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da her parti, grup ve hareketin devrimciliğine, kimisinin komünistliğine toz kondurmadığı, kendisini tek ve doğru Marksist yapı olarak tanımladığı görülmektedir. Bu durumda, genel, soyut kuramsal eleştiri yürütmekle, sağ tasfiyeciliğe, reformizme, parlamentarizme karşı ideolojik mücadelenin verildiği sonucu çıkarılamaz. Çünkü, oportünizmin kendisi de sağlıklı Marksizmle bağlılığını öne sürerek geliştirir. Soyut eleştiri -kimi hedef aldığı belli olmayan- ideolojik kaosun yaşandığı ülkemizde yetersiz bir mücadeledir. Uzun zamandır bu zemindeki soyutlamalarla yetinilmesi ideolojik mücadelenin öneminin kavranmasında bir zayıflık yaratmıştır. Genelde, somut olarak, devrimci örgütlerin birbirine karşı şiddet kullanma, çok kaba, devrimci pratiklerle ilgili olmayan yönelimler olduğu zaman açık eleştiriler yürütülmüştür. Kimi olumlu yaklaşımlar olsa da yetersizdir.

Emperyalist burjuva feodal güçler, silahlı devrim güçlerini silahsızlandırmak, devrimci kazanımları ve büyük değerleri reformizme kurban etme savaşımında, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın reformcu parti ve gruplarıyla ortak noktada buluşmuşlardır. Kimisi açık, kimisi dolaylı şunu demektedir: "Silahları toprağa gömün", "silahlı devrim dönemi kapandı" vb. Bu durumda saldırının birincil hedefi Halk Savaşı'dır. Peki emperyalist patentli saldırı konseptine verilen cevap yeterli midir? Kesinlikle değildir. Günümüzün ihtiyacı, uzlaşmacı, anayasacı yaklaşımına karşı açık eleştiri yürütmektedir. Kimin ne söylediği bellidir ve mahkum etmek zor değildir. Kaypakıyacı hareket sözünü sakıncasız sakıncasızdır. Hareketimiz Kürt ulusal bağımsızlık sorununu devrim sorununun bir parçası olarak ele almaktadır. Kürt ulusal bağımsızlığını anayasal yollardan, reformla, faşist devlet eliyle, emperyalizmin onayı ile gerçekleştirilebileceği sahtekarlığı yapanlara karşı meydan okumalıdır. Bunu somutlaştırmak günün görevidir.

Bugün 'Atılım Gazetesi' bu çizgiyi izlemektedir. -Atılım'ın haziran sayılarındaki baş yazı köşesine bakılması yeterlidir- Takiben 'İşçi-Köylü'nün de çizgisinden yalpaladığı çok açıktır. Yine sosyal şoven tutumlara girenleri de gözden kaçırmamalıyız. Bugün dünden farklıdır. Muğlak görünüşler netleşmiştir. Politik güçlerin yeniden şekilleneceği tarihi bir dönemden geçiyoruz. Süreci tersine çevirmenin yolu mümkündür ve başlanılmak zorundadır. Uzlaşmacı ve günü kurtarıcı yaklaşımlar terk edilmelidir. Silahlı devrim mevzilerini büyütme yeminliyse: devrimci savaşımın çözümsüzlüğünü- karşı devrimci 'anayasal' reformcu kuruntuların cazibesini tempoyla haykıran, bazen gürlütlü koparan, bazen yalvaran, küflenmiş liberal demokrasi özetlemelerini küçülerek yineleyen, faşist devletten 'barış ve özgürlük' bekleyen reformist cepheye karşı meydan okumak teorik ve pratik ayrışımın en berrak yoludur. Cüretli olalım...

Deyim yerindeyse sempozyum bir düşünsel ziyafet oldu. Tabi bu ziyafette sunulan bütün fikirleri benimsemek ve onlardan beslenmek zaten mümkün değildir.

Bazı konuşmacıların anlayışlarına dikkat çekmek ve önümüzdeki süreçte bu düşüncelerin alacağı biçimler üzerine durmakta yarar görüyorum.

Ulusal sorunun kavramsal yanından çok, güncel politik yanları üzerine konuşulanlar daha dikkat çekiciydi.

Bu bölümde sorunun özeti şuydu: PKK'nın bu günkü siyasi çizgisi desteklenecek mi, desteklenmeyecek mi? Buna verilen yanıtlarla konuşmacılar esasta ikiye ayrıldı.

"Kayıtsız şartsız desteklemeliyiz" diyen anlayış ile "kayıtlı ve şartlı desteklemeliyiz" diyen anlayış...

Birinci anlayış her ne kadar Lenin'den, Stalin'den ve Kaypakıyacı'dan teorik alıntılar yapsa da pratik tutuma gelince bu alıntılar yok sayarak; proletaryanın görevi Kürt ulusal hareketini kayıtsız şartsız desteklemektir noktasındaydı. Bunu en açık biçimde savunan, yurt dışından "e-sunum"la görüşlerini ortaya koyan Muzaffer Oruçoğlu oldu.

Oruçoğlu; Leninist "Emperyalizme darbe vuru-

2) Oruçoğlu; sorunlara baktığı yer problemli olunca ulusal hareketin proletaryayla olan ve olacak ilişkisi onu ilgilendirmiyor. Sözgelimi bu gün DTP'nin programında özelleştirmeyi savunması O'nu hiç ilgilendirmiyor. Ya da etkin oldukları yerlerde devrimcilere ve sosyalistlere karşı anti demokratik ve yer yer dostça olmayan tutumları Oruçoğlu'nun ilgi alanına girmiyor. Her şeyden daha önemlisi de bu siyasal çizginin yanrını hakkında hiçbir öngöründe bulunmadan desteklemeyi stratejik bir görev haline getiriyor.

3) Oruçoğlu; tüm süreçler için kayıtsız şartsız "destekçi" olmayı öğütüyor. İşçi sınıfının ulusal sorunda da tarihsel ve siyasal özne olma hakkını elinden alarak onu bir nesne durumuna sokuyor. "İşçi sınıfı ezilen ulusun destekçisidir" diyor başka bir şey demiyor. Bu da sınıfı ve mücadelesini, dolayısıyla önderliğinin misyonunu yok saymaktadır.

4) Oruçoğlu; Kürt ulusal hareketinin emperyalizm ve TC ile girdiği "siyasi" ilişkiler sürecini hiç mi hiç sorgulamadan hangi ilişkiye girerse girsin, hangi politikayı savunursa savunsun "desteklemeliyiz" diyerek son derece tehlikeli bir rotaya girmemizi istiyor.

5) Oruçoğlu; Kürt ulusal hareketinin UKKTH'yi

KONUK YAZAR

Özkan TACAR

Bu yıl 9. MUNZUR KÜLTÜR VE DOĞA FESTİVALİ'ni 30 Temmuz-02 Ağustos tarihleri arasında gerçekleştireceğiz. Dersim, geçmişten bugüne, sistemle arasındaki temel çelişkilerden ötürü hep çıban başı olarak gösterilmiştir. Dersim'in dili, inancı, kimliği, doğası ve devrimci yanı yönetilenler tarafından hep inkar edilgelmiştir. Süregelen bu anlayış, Yavuz'un "taş üstünde taş, omuz üstünde baş bırakılmayacak" emrinden beridir, özel muamelelerle devam ediyor. '38 sürecinde yaşanan trajedi, yani 'Dersim Telkin Harekatı', sürgün ve asimilasyon saldırılarıyla Dersim'in yok edilmek istenmesi, Seyit Rıza ve arkadaşlarının idamlarının 71. yılında halen mezarlarının dahi nerede olduğunun bilinmemesi, özel Dersim yasaları çıkartılarak Dersim'in sulara boğulmak istenmesi aynı anlayışın Dersim'e dönük saldırılarından birkaçıdır. Bu anlayış, 68 kuşağının başlatmış olduğu devrimci süreçte de en ağır ve gaddar şekilde müdahale etmiştir. Şeyh Bedrettinlerden ve Pirsultanlardan devralınan miras, tüm saldırılara rağmen Denizlerin, Mahirlerin, Mazlumların ve İbrahimlerin anlayışıyla devam etmektedir.

80 darbesi genelde ülkenin tümüne, özelde de Dersim'e çok büyük kayıplar vermiştir. '94 sürecinden sonra şiddetlenen çatışmalar gerekçe yapılarak, Dersim'de köy boşaltmalar, gıda ambargoları, orman yangınları, faili meçul cinayetler ve Munzur üzerinde yapılmak istenen barajlarla Dersim'i topyekün ortadan kaldırmaya yönelik çalışmalar yapılmaktaydı. Bütün bunlara dur demek için ve insansızlaştırılmak istenen Dersim'e tekrar bir ruh ve diriliş kazandırmak için çıkış yolları aranırken, 1999 yılında TUDEF'in öncülü olan DDK (Dersim Dayanışma Kurulu) sürecinde festival fikri ortaya çıkmıştır. Kısacası bu festival işte o festivaldir değerli dostlar.

Bu yıl düzenlenecek olan festivalde birçok etkinlik, panel, söyleşi, sinema, tiyatro, çocuklar için balon şenliği, barajlara karşı etkinlikler, belgesel gösterimleri ve Kışla Meydanı'na kurulacak sahnede Metin Kahraman'ın organize ettiği zengin içerikli etkinlikler gerçekleştirilecek. Yine Munzur kıyısında kurulacak platformdan ezgilerimiz ve kamlarımız dilimizden okunacak, Munzur'da yapılmak istenen barajlara ve siyanürlü altın ayırıştırma

çalışmalarına karşı düzenleyeceğimiz Munzur mitinginde, beyaz ellerle onbinlerce kişi buluşacak. Mısıkağ'da değerli sanatçılarımızın katılımıyla düzenlenecek etkinlikte sanatçılarımız Munzur'la dayanışma parçalarını bizlerle paylaşacaklar.

Bu yıl (ilk ve son gün düzenlenecek) stadyum konserlerinde Sezen AKSU ile birlikte birçok ulusal, yöresel ve devrimci gruplar farklı dillerden şarkıları, türkülleri ve deyişleriyle katılımcılarla buluşacaklar.

Munzur festivali çok zor süreçlerden geçmiş, yasaklanmış ve yasaklara rağmen silahların gölgesinde yürüyüşünü sürdürmüştür. İşte bundan dolayı Munzur Festivali'nin önemli bir kat daha artmaktadır. Birçok ile ve dünyanın birçok değişik coğrafyasına dağılılmış değerli Dersimliler ve Dersim dostları Munzur Festivali'ne gelerek Dersimlilerin bu büyük düşüncesini hep birlikte haylaylar çekerek gerçekleştirecekler.

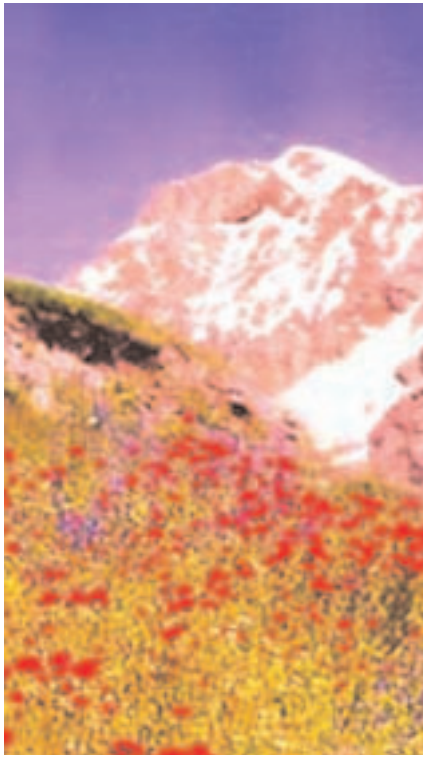
Kendi sınırlarının dışına da taşan Munzur Festivali Avrupa'da da TUDEF'in kardeş kurumu olan FDG tarafından dördüncüsü yapılan Dersim festivali ile Avrupa başkentlerine kadar girerek Dersimlilerin dayanışmasını

Dersim'e sahip çık...

ve buradan da Munzur Festivali'ne gurbetçilerimizin yoğun katılımlarını sağlamaktadır. TUDEF'in tüm bileşenlerinin canla başla çalışarak emek verdikleri bu festivallerin varolan bütün eksikliklerine rağmen mutlaka sahiplenilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Dersim'de demokrasi güçleri, birbirlerinin farklılıklarına saygı temelinde dostluğu geliştirecek yollarla ilişki kurmalıdır. Dersimliler karalama ve farklı düşünceleri yok etme yaklaşımına prim vermemelidir. Her Dersimli kendi çevresindeki hatalı tutumlarla karşı mücadele etmelidir. Bu yaklaşımın sahibi kim olursa olsun eleştirmeliyiz. Munzur Festivali'nin de hesaplaşma alanına çevrilmesini, tam aksine ihtiyacımız olan birlik ve dayanışmayı büyütmesini diliyoruz.

Sizleri son olarak Seyit Rıza'nın sözüyle Dersim'e davet etmek istiyorum. İdam sehpasına giderken celladını bile korkutan bir ses tonuyla Elazığ boş buğday meydanına seslendiği gibi, "Sizin yalanlarımızla hilelerimizle baş edemedim bu bana dert oldu; ben de sizin önünüzde diz çökmedim, bu da size dert olsun" şıarlarıyla Dersim'de buluşmak dileğiyle...

Asi coğrafyada direnen bir festival

OHAL'li yılların sonunda, büyük bir emeğin ürünü olarak 2000'de ilki düzenlenen Munzur Festivali, her sene yaşanan gerginliklere ve tüm iptal etme çabalarına rağmen, bugünlere gelmeyi başardı. Önümüzdeki günlerde 9'uncusu düzenlenecek olan Munzur Kültür ve Doğa Festivali için, geçmiş festivalleri ve yaşananları kısaca hatırlatmak istedik. Yakılan köyler, zorla göç ettirilen aileler, her gün yaşanan çatışmalar, ambargo, aramalar, kontrol noktaları, sokaklarda cirit atan silahlı kontrgerilla elemanları... OHAL'li yıllarda bütün bunların yaşandığı Dersim'de, yıllardır devletin taşıdığı insansızlaştırma çabası, kısmen de olsa başarıya ulaştı. 2000'li yılların başında nüfusunun büyük bir bölümü artık Dersim dışında yaşıyordu. Fakat insansızlaştırma çabası bitmiyor. Bu kez devreye yapılmak istenen barajlar giriyor. Barajlarla hem coğrafya hem de yılların birikimiyle oluşmuş

bir araya getiren Munzur Festivali'ni örgütlediler. Bu çaba elbette, karşıtını da tavrı almaya, engellemeye yöneltti. Büyük çabalarla bugüne kadar gelmeyi başaran Munzur Festivali, biraz da üzerinde yapıldığı toprakların tarihinden olsa gerek, her defasında yaşanan gerginliklerle kendinden söz ettirmeyi bildi. İlki, henüz OHAL'in hüküm sürdüğü 1999 yılında yapılmak istendiye de, son anda izin verilmemesi nedeniyle iptal edildiğinden, 1. Munzur Kültür ve Doğa Festivali ancak 2000 yılında, yine OHAL koşullarında gerçekleştirilebildi.

Festival Tunceli Valiliği'ne rağmen bugünlere gelebildi

Dersim gibi siyasi durumu belli olan bir ilde 2001-2007 döneminde Valilik yapan Mustafa Erkal'ın, 2007'deki milletvekili seçimlerinde MHP'den adaylığını açıklaması, Dersim'deki görevini ve yarattığı gerginlikleri açıklamaya yetiyor belki de. Festivallerin bugüne kadar düzenlenmiş olanlarının çoğu vali Erkal döneminde gerçekleşti ve hemen hemen hepsinde de valiliğin uygulamaları nedeniyle gerginlikler yaşandı. Bu gerginliklerin, aslında vali Erkal'ın kişiliğinden kaynaklandığı gibi bir algıyaşın doğmasını istemeyiz. Arka planda duran, katliamlara, sürgünlere, zorla göç ettirmeye dayanan, gergin bir tarih dururken, yapılanları kişisel ele almak doğru olmaz. Böyle bir geleneğin üstüne oturan Erkal'ın, festivalleri sabotaj etme çabalarından ilki, atanmasının gerçekleştiği 2001 yılında 2'ncisi düzenlenen Munzur Festivali'nde oldu. Festivale 'katkılarından dolayı' Valilik adına dönemin başbakan yardımcısı MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli'ye teşekkür pankartı astırması, festivale katılan binlerce Dersimli tarafından büyük tepkiyle karşılandı. Gerginliğin oldukça yükseldiği bu festivalde, Dersimlilerin tepkisine karşılık, şehir merkezinde komandolar miliyetçi sloganlarla yürütülmüştü. Festivali örgütleyen güçlerin muhalif kimliği ve dolayısıyla festivalin içeriğinin egemenleri rahatsız edici tarzda belirlenmesi nedeniyle, iktidarın yerel temsilcisi olan valiliğin festivalden duyduğu rahatsızlık hiç dinmedi. İlin siyasi durumunu kabullenemeyen Valilik, zaman zaman festivalin programına da müdahale etmeye çalışmış ve devrimci müzik gruplarının festivale katılmasını engellemeye çalışmıştı. Vali, devrimci müzik grupları yerine, sağcı kimlikle bilinen, apolitik, magazin kimliği ön planda olan kişiler festivalde dahil etme dayatmalarında bulunmuştu.

'Munzur Festivali taahhütnamesi'

2003 yılında 4'üncüsü düzenlenen festival de, gergin hava ile başlayarak, geleneği bozmadı. Valilik ile CHP'li belediye başkanı arasında imzalanan 17 maddelik taahhütname, festivalin taşıdığı gerginliği hissettiriyordu. Taahhütnamedeki bazı maddeler şöyle idi: - Festival komitesince provokatörlere karşı müdahale tımi oluşturulacak. Stat içindeki olaylara bu ekip-ler anında müdahale edilecek, ekipler arasında yer alan beş kişinin cep telefonları ve diğer bilgileri Emniyet Müdürlüğü'ne verilecek. - Program sunucuları 'halkı tahrik ve provoke etmemesi' hususunda uyarılacak ve tansiyonun düşük tutulması sağlanacak. - Atatürk Stadyumu ve program yapılacak yerlere büyük

boy Atatürk posteri dışında hiçbir pankart, afiş vs. asılmayacak. - Festivalin başından sonuna kadar tüm etkinliklerin festival komitesi tarafından kesintisiz video çekimi sağlanacak ve ilgili makamlar istediğinde arz edilmek üzere hazır tutulacak. - Açık hava oyunlarının metinleri programdan en geç 48 saat önce Emniyet'e sunulacak.

Polisler Dersimlileri 38'deki gibi Munzur'a attı

1938 yılında Dersimlilerin yaşadığı katliamda, binlerce Dersimlinin, topluca kurşuna dizildikten sonra Munzur Vadisi'nde bulunan Laç Deresi'ne atıldıkları ve bu nedenle derenin günlerce kan aktığı biliniyor. Bundan yıllar sonra, 2004 yılındaki 5. Munzur Festivali'nde bunu hatırlatan bir olay yaşandı. Hapishanelerde yaşanan baskı ve ölümler dolayısıyla eylem düzenleyen TAYAD'lı aileler, Munzur suyunun kıyısına yürümek istemiş ve saldırıya uğramıştı. Bir anda yayılan çatışma, festivale katılmak için merkezde bulunan kitlelerin katılmasıyla büyüdü. Her ne kadar bu kez kurşuna dizme yoksa da, joplarla kafaları kırılan Dersimliler, polis tarafından Munzur'a atıldılar.

Mercan katliamı nedeniyle Munzur Festivali iptal edildi

Vali Erkal, 2005 Haziran'ında Mercan Vadisi'nde katlettikleri 17'leri bahane göstererek, düzenlenmek istenen 6. Munzur Festivali'ni eylül ayına erteledi. Bunun festivali iptal etmek anlamına geldiğini bilen Dersimliler ve Festival Tertip Komitesi, ısrarını koruyarak, bu yıl festivali fiili olarak da olsa gerçekleştirdi.

Kaypaklıya posteri gerginlik sebebi oldu

Önceki yıl iptal edilen ve 2006 yılında da aynı beklentiye rağmen örgütlenen 6. Munzur Festivali, daha başlamaya bir kaç gün kala, şehir merkezinde standların kurulu olduğu Kışla Meydanı'ndaki gerginlik ile kendinden sözettirdi. İbrahim Kaypaklıya posterinin asılı olduğu Partizan standına saldırı polisler burada bir çatışma yaşanınca, festival öncesinde gergin bir hava şehre hakim hale geldi. Önceki yıl 17'lerin katledilmesi ve bunun için 6. Munzur Festivali'nde anma etkinliklerinin düzenlenmesi beklentisi dolayısıyla Valilik, festival için özel bir genelge de yayımladı. 'Anıt mezar açılışı yapacaklar', 'olay çıkabilir' gerekçesiyle Valilik, daha önce hakkında soruşturma açılan, gözaltına alınan, hapse girmiş çıkmış veya herhangi bir nedenle adli sicil kaydı bulunan kişilerin Dersim'e alınmasını yasaklamıştı. Genelgehin hayata geçirilmesi ise, OHAL kalkmasına rağmen bir türlü kalkmayan şehrin girişindeki jandarma kontrol noktalarından, festivale gelen insanların durdurularak geri çevrilmesi şeklinde olmuştu. Siyasi duruşları nedeniyle, imajı neredeyse tüm ülkede bilinen Dersimlilerin, büyük emekler ve mücadeleler ile hayat buldurduğu Munzur Festivali'ne katılmayı, 'terörle ilişkili' olanlar şehre sokulmayacak' genelgesiyle engellemeye çalışmış vali Erkal. Festivali engelleme amacı taşıyan genelgede yatan bakış açısı, ildeki başka bir üst düzey devlet görevinde bulunmuş olan kurmay albay Namık Dursun'un, 2004 yılında Hozat'ta düzenlediği toplantıda muhtarları tehdit ettiği şu konuşmasında da sabittir: "Tunceli bölgesinde 36 tane sol örgütün faaliyet yürüttüğünü ve bunların içerisinde-kilerin 4'te 3'ünü Tuncellililerin oluşturduğunu ve Tuncellililerin yüzde 80'inin sol örgüt üyesi olduğunu tespit etmiş bulunmaktayız. Tunceli eğer böyle hareket ederse Pülümür ve Elazığ yolunu keserim. Gelsin MKP size baksın."

Dersimliler festivali değerlendiriyor

9. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'ne günler kala, Dersim'de festival heyecanı herkesi sarmış durumda. Yaz dönemi nedeniyle hareketlenen şehirde, kahvelerin, çay bahçelerinin ve parkların en önemli gündem maddelerinden biri de festival... Yaklaşan festivale ilişkin, Dersimlilerle kısa sohbetler gerçekleştirdik. Sohbet ettiklerimizin çoğu, festival sırasında çalışmak durumunda olan ve festival dönemindeki hareketliliği maddi kazançla dönüştürmeye çalışan Dersimlilerdi. Bu da festivalin Dersimliler için bir başka ve hem de hiç küçümsemmeyecek anlamı olmuş artık. Tek bir fabrikası olmayan ve halkının önemli bir kısmı yurtdışından gelen destekle ayakta durabilen Dersim'de, festivallerin siyasal ve kültürel anlamının yanına, bu da ekleniyor.

"Festival sayesinde para kazanıyoruz": Munzur kıyısındaki kafelerin yanındaki standlardan birinde gözleme açan 42 yaşındaki ev kadını Fatma'ya, festivale ilişkin düşündüklerini sordüğümüzda bize verdiği cevap şöyle oluyor: "Bak, festivalin olması güzel bir şeydir. Ama bir ay bizi kurtarmıyor. Festival sayesinde para kazanıyoruz. Bak, benim kızım Marmara Üniversitesi'ni okuyor. Ama bizim hiçbir yerden gelirimiz yok. İnan ki bak, bu festival de olmazsa, biz öğrencimizin yol parasını bulup yollayamıyoruz. Çok zor durumdayız. Yani gazeteye verin, bu sorunu devlet de, başbakan da herkes okusun." Maddi sıkıntılardan biraz daha bahseden Fatma, bu konular için valinin yanına gidişine getiriyor konuyu: "Tunceli Valisi'nin yanına gittim, eski Tunceli Valisi'nin... Gittim, iş istedim. Bana dedi ki, 'siz oyunuzu DTP'ye vermişsiniz, gidin size yardım etsin, sizi işe koysun.' Ben de orada dedim ki, 'ben DTP'ye mi vermişim, oraya buraya mı vermişim fark etmez ama siz bir Vali olarak bana yardımcı olmak zorundasınız, ben mağdur durumdayım.' Yani bunu bana söylerse bir vali, yani partililik yaparsa bir ilin valisi, daha artık biz ölmüşüz... Biz gidip derdimizi kime anlatalım. Ben bunları yazmanızı istiyorum." Festivalin Dersim'in doğasını ve kültürünü korumak açısından da bir anlamı olup olmadığını sordüğümüzdaysa şu cevabı alıyoruz: "Biz doğamıza değer veriyoruz. Doğamıza zarar verilmesini de istemiyoruz. Çok güzel yerlerimiz var. Mesela Munzur Baba'nın suyunun yok olmasını istemiyoruz. Yani biz baraj istemiyoruz açkçası. Festivalin de her sene olmasını istiyoruz. Yani güzel, hem şenlik olarak, hem fakir insanlara bir ay da olsa, hiç olmazsa maddi olarak biraz katkı sağlıyor."

"Çalıştığım için hiçbir etkinliği takip edemiyorum": Fatma'yla yaptığımız sohbetin benzerini, boya sandığını işlek bir yolun üzerine kurmuş 25 yaşındaki Engin Gerçek'le de yapıyoruz. Onun için de festivallerin en önemli anlamı, sağlayacağı maddi kazanç... Ona festivalde en çok hangi etkinlikleri takip ettiğini sordüğümüzda, şöyle cevap veriyor: "Doğrusunu söylemek gerekirse, hiçbir etkinliği takip edemiyorum. Çalıştığım için, hep böyle oluyor. Festival maddi sorunlarımızı da bir nebze gideriyor tabii ki... Zaten ne geliyorsa festivalde geliyor. Sonra zaten yine burası eski haline dönüşüyor. Biz bu hareketliliğin festivalden sonra da devam etmesini istiyoruz. Öyle daha güzel olur." Festivalin Dersim'in kültürü ve doğasıyla ilişkisini hatırlatınca, "Barajın yapılmasının Munzur için hiçbir faydası yok. Bizim doğal güzelliğimizi yok edemezler. Barajı istemiyoruz." diyor hemen... Festivale ilişkin sohbetlerimizde dikkatimizi çeken bir konu da, halkın esnafla ilgili şikayeti den oluyor. Herkes aynı şeyi söylüyor: "Festival zamanında esnaf her şeyi çok pahalıya satıyor." Yolda karşılaştığımız 50 yaşındaki ev kadını Şenay Parlak, bu konuyu şöyle dillendiriyor: "Festivaller önceden güzeldi ama bu iki senedir hiç memnun değiliz. Eskiden kalabalıktı, güzeldi. Şimdi gitgide azalıyor yani. Kimse gelmiyor. Her şeyi çok pahalı veriyorlar esnaflar. Belediye standartları falan olsun, herkes ona göre hareket etsin. Kafasına göre herkes hareket ediyor."

"İnsan, pahalılıktan dolayı burada çay içmeye korkuyor": Aynı sorunu, bir kahvede otururken sohbet ettiğimiz 29 yaşındaki taksici Şöforü Serkan ise, şöyle anlatıyor: "Tunceli'deki esnaf festivallerde her şeyi pahalı şekilde veriyor. Bu da zaten halkı rahatsız ediyor. Mesela Hozat'ta, ne bileyim Ovacık'ta festivaller çok güzel. Etkinlikler çok güzel. Zaten bu etkinlikler insanların kaynaşmasını sağladı. Ama geçen seneye oranla bakıyorsun, bu sene kimse yok. Yani biraz da artık bu krizden dolayı mı gelmiyorlar, yoksa işte bu pahalılıktan dolayı mı gelmiyorlar. Adam gelip burada bir çay içmeye bile korkuyor. Yani bu gibi sorunlar var." 34 yaşındaki tezgahkar Serpil Alkış'ın yanına gittiğimizdeyse, festivallere ilişkin pek çok "ah" işitiyoruz. Festivallerde ekonomik kazancın önplana çıktığını söyleyen Serpil Alkış, başka şeyleri de eleştiriyor:

"Festival eğlence havasında geçiyor": "Adında yer aldığı gibi, bu 'kültür ve doğa festivali' diyoruz, değil mi? Kültürümüzü dışındaki insanlara anlatabilmek, buna uygun etkinlikler yapmak gerekir. Sadece konser havası içinde geçmemeli. Başka şeyler de yapılıyor ama onlara talep çok olmuyor. Geçen senelerde birkaç tiyatro, panel falan yapıldı. Katıldım, ama baktım insan yok. Bence bu tür etkinliklerin de çok fazla kitleye ulaşması gerekiyor. O yönü çok eksik kalıyor mesela. İnsanlar genelde festivali eğlence havasında geçiriyor." "İlk festivallerle şimdikiiler arasında bir fark var mı?" diye sordüğümüzdaysa, şu cevabı alıyoruz: "Ben bütün festivallerde burada tezgâh açtım. İlk festivallerden bugüne, gitgide azalıyor katılım. Bunun nedenini kendimce şöyle değerlendirebilirim: İnsanlar geldi ve belki de bekledikleri şeyi görmediler. Ya da buradaki insanlar şömürdüler gelenleri." Munzur Festivali'ne ilişkin halktan görüşler almaya başlarken, pek çok kişinin Dersim'in doğasına, kültürüne ilişkin cümlelerle bizi karşılayacağını düşünüyorduk. Ancak ne yazık ki, maddi imkansızlıklar, insanların böylesi bir festivali dahi maddi kazanç elde etmek için "fırsat kapısı" olarak görmeye yöneltiyor. Ancak yine de Dersimlilerin festivali salt "kazanç kapısı" olarak görmedikleri, kültürlerine ve doğalarına da büyük bir özveriyle sahip çıktıkları bir gerçek... Festivalde ve diğer zamanlarda Munzur'a veya diğer doğal güzelliklerinin yok edilmesine ilişkin yapılan eylemlerdeki kitlesellik, bu gerçeği gözler önüne seriyor.

Samandağ'da coşkulu festival

HATAY- Festivalin örgütleyicisi olan kurumlar arasında yaşanan ayrılmaya rağmen Samandağ Temmuz Kültür Sanat Festivali, çeşitli devrimci, demokrat kurumların, yazar ve sanatçıların katılımıyla 10-14 Temmuz tarihlerinde coşkulu bir şekilde gerçekleştirildi. Hatay'ın Samandağ ilçesinde artık gelenekselleşen festival, bölge insanının yaşadığı sıkıntıların anlatılmasına ve geleneklerinin tanıtılmasına el ayak oluyor. Önceki yıllarda Samandağ Halkını Kalkındırma

Derneği ve AKADER tarafından ortaklaşa düzenlenen festival, bu yıl iki kurum arasındaki ayrılmayla birlikte, bölünmelere uğradı. Her ne kadar festivalin günleri noktasında böylesi bir ayrışma yaşandıysa da, bölge halkı açısından Temmuz ayında düzenlenmesinin mitolojik bir önemi, özellikle Temmuz'un on dördünde düzenlenmesinin tarihi bir anlamı var. Temmuz ayı, bölge insanlarının eski yaşamlarında, çok tanrılı dinler döneminde,

hasadın yapıldığı ve bir sonraki hasat döneminin bereketli geçmesi için bereket tanrısi Temmuz'a kurbanların adandığı ve şenliklerin yapıldığı bir ay. Tek tanrılı dinlere geçişten sonra bile bazı topluluklar bu eski geleneklerini devam ettirmişti. Bugün düzenlenen Temmuz şenliklerinin de böylesi bir anlamı bulunuyor. 14 Temmuz, Rumi takvime göre Temmuz ayının başlangıcıdır. Bu tarihte, 4 gün boyunca düzenlenen festival, halkların kaynaşması ve

kültürel değerlerin tanıtılması amaçlarını taşıyor. Bu yıl bir ilk olarak, festivalin ilk iki günü, Samandağ'a bağlı Tekebaşı ve Vakıflı köyünde (ülkemizin tek Ermeni köyü) yapıldı. DHF, DGH, EHP, Partizan, Alinteri, TÖP, Kadın Emegi Derneği, Kaldıraç, BDSP, ESP, HÖC ve HKP gibi kurumlar da festivale stant açarak, kendi politik propagandalarını gerçekleştirdiler. Festival, gerçekleştirilen panel, söyleşi, konser ve yarışmalarla son buldu.